

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 515 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Η συγκάλυψη του εγκλήματος των Τεμπών θα σπάσει στον δρόμο

ΑΦΙΕΡΩΜΑ:
80 χρόνια από τα
Δεκεμβριανά του 1944

Κάτω η δολοφονική κυβέρνηση Μητσοτάκη

Εργαζόμενοι
Απειλούν το
δικαίωμα στην
Απεργία

σελ. 4

Δικαιώματα
Άμεση αθώωση
των διωκόμενων
φοιτητών

σελ. 7

Γάζα
Νίκη του
παλαιστινιακού
λαού

σελ. 13

Ουκρανία
Το ματωμένο
«παζάρι» των
ιμπεριαλιστών

σελ. 15

Την Κυριακή 26 Ιανουαρίου, εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα έγιναν ένα μαζικό ανθρώπινο τσουνάμι που παρέλυσε τη χώρα. Σε κάθε γωνιά, από την Αθήνα μέχρι και το τελευταίο χωριό, και σε δεκάδες πόλεις του εξωτερικού, διοργανώθηκαν μεγαλειώδεις συγκεντρώσεις και πορείες που κατήγγειλαν το κρατικό έγκλημα των Τεμπών και το απύθμενο θράσος της κυβέρνησης, και πρωτίστως του Μητσοτάκη με την προσπάθεια συγκάλυψης.

Το σύνθημα «Δεν έχω οξυγόνο» (που βγήκε από το ηχητικό ντοκουμέντο, καθώς ακούγεται η φωνή ενός από τα θύματα που, μετά τη σύγκρουση, ζούσε ακόμη...), είναι σύνθημα που ενώνει όλη την ελληνική κοινωνία: Πνιγόμαστε καθημερινά από την ακρίβεια, τη διάλυση της δημόσιας Παιδείας, τον κατακερματισμό του ΕΣΥ, την τρομοκρατία, το Κράτος Έκτακτης

Ανάγκης, τον πόλεμο και τον κυβερνητικό βοναπαρτισμό. Κυρίως, δεν μπορούμε πια να ανασάνουμε από την πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων, τον πυρήνα του νεοφιλελευθερισμού, που καθόλου δεν κοιτά τις ανθρώπινες ζωές, παρά μόνο το κέρδος και που γεννά εγκλήματα όπως αυτό στα Τέμπη.

Η καταδίκη στον Μητσοτάκη, την κυβέρνηση των δολοφόνων αλλά και την αστική Δικαιοσύνη που κόβουν και ράβουν στα μέτρα τους και τώρα επικαλούνται(!), φάνηκε στην κοινωνική έκρηξη της Κυριακής. Στην Αθήνα η συγκέντρωση στο Σύνταγμα μάζεψε πάνω από 200.000 κόσμο, στη Θεσσαλονίκη πραγματοποιήθηκε ίσως η μεγαλύτερη πορεία της Μεταπολίτευσης (πάνω από 100.000), στην Πάτρα πάνω από 20.000, στα Γιάννενα πάνω από 8.000, κ.ά.

Για «να έχουμε οξυγόνο» και πάλι, χρειάζεται ένας αγώνας διάρκειας που θα συγκρουστεί με το

καθεστώς Μητσοτάκη και θα το ανατρέψει. Ο αγώνας ενάντια στη συγκάλυψη του νεοφιλελεύθερου εγκλήματος των Τεμπών, οφείλει να γίνει αγώνας όλων.

**ΣΤΟΠ ΣΤΙΣ
ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ!**

**Εθνικοποίηση των
σιδηροδρόμων κάτω από
εργατικό έλεγχο.**

**Πίσω στο δημόσιο ό,τι έχει
ξεπουληθεί.**

**Λεφτά για τις κοινωνικές
ανάγκες, όχι για Πλούσιους,
Εξοπλισμούς, Καταστολή,
Δημόσια-Δωρεάν Υγεία και
Παιδεία για όλους.**

**Παραδειγματική τιμωρία των
υπευθύνων της εταιρίας, της
κυβέρνησης, των κρατικών
αξιωματούχων.**

**ΚΑΤΩ η δολοφονική κυβέρνηση
Μητσοτάκη.**

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων

- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο

στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή

- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίνια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημονικού μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνειδήσής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Άρης Βελουχιώτης
Ο πρώτος του αγώνα ΕΑΜ-ΕΛΑΣ****Ιστορία και Επικαιρότητα**

Συγγραφέας: Βαγγέλης Σακκάτος

Χρονολογία έκδοσης: Δεκέμβριος 2024

Σελίδες: 236

Τιμή: 2 ευρώ

«Το ΕΑΜ και ο ΕΛΑΣ ήταν το λαϊκό κίνημα των καταπιεζόμενων της χώρας μας, με έντονο προοδευτικό ριζοσπαστισμό, που εκδηλώθηκε μαχητικά με τραγούδια τους με τα οποία ξεσηκώθηκε ο λαός. Όμως τα τραγούδια του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ έρχονταν σε αντίθεση με τα γραπτά του κείμενά τους, όπως με το βιβλίο του Δημήτρη Γληνού: «Τι είναι και τι θέλει το ΕΑΜ», που σε ορισμένα σημεία του διασφαλίζει την μελλοντική ύπαρξη του αστικού καθεστώτος. Το ΚΚΕ ήθελε ο αγώνας να είναι μόνο εθνικός όχι κοινωνικός. Τούτο το βιβλίο μου περιέχει και συγκεντρώνει τους πρωτοφανείς διασυρμούς του Άρη, εκτός από τις συκοφαντίες του πολύ «πρώτου τη τάξει», Γιάννη Ιωαννίδη που παρατίθενται επιμελώς από τους συγγραφείς του: «Ο Άρης και ο υπόκο-

σμος», αλλά και από τον αρχισυκοφάντη του, Άρη Θέμη Μαρίνο, αυτόν που τον είχε «σκοτώσει» ο Λαέρτης, Γραμματέας της ΕΠΟΝ Κεφαλονιάς-Ιθάκης και δικάστηκε από τα βαρκιζιανά κακουργιοδικεία έξι φορές σε θάνατο, ενώ ο «σκοτωμένος» έζησε ως το 2018 και πέθανε υπερανόβιος 101 ετών (είχε γεννηθεί το 1917). Μέχρι τότε ήταν διορισμένος σε μεγάλες κρατικές υπηρεσίες και άλλα πόστα.

Μαζί με την απόκρουση των συκοφαντιών για τον Άρη, παραθέτω και άλλα αγνώστα και συγκλονιστικά στοιχεία και γεγονότα στα οποία πρωτοστάτησε το ΕΑΜ και ο ΕΛΑΣ, που ο Άρης υπήρξε ο εμπνευστής του και ο πρώτος του αγώνα.»

Β.Σ.

Από το οπισθόφυλλο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Γιάννενα

Βιβλιοπωλείο: "Αναγνώστης" Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα", Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Γιάννενα

Ψιλικατζίδικο "Ψιλικατέσεν" Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗΓράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30 γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Ο Μητσοτάκης επέλεξε ως υποψήφιο στη θέση του Προέδρου της Αστικής Δημοκρατίας τον γνωστό ρουσφετολόγο Κ. Τασούλα ο οποίος κατηγορείται για πολλά (υποκλοπές, Τέμπη, μίζες κ.λπ.). Για αυτό όμως που έμεινε στην ιστορία – πέραν όλων των άλλων – είναι όταν στις 21 Αυγούστου 2021 ως πρόεδρος της Βουλής απευθυνόμενος στον απατεώνα γεροϋσιαστή Μενέντεζ (πρόσφατα δικάστηκε σε 11 χρόνια φυλάκισης για δωροδοκία), του είπε: «Από την Κέρκυρα ως το Καστελόριζο και από την Κρήτη μέχρι την Θράκη σας παραδίδουμε την Ελλάδα στα χέρια σας. Και είμαστε βέβαιοι ότι είναι σε καλά χέρια». Δήλωση ανάλογη με παρόμοιες υποτακτικές και δουλοπρεπείς όπως εκείνη του Π. Κανελλόπουλου στο αμερικάνο στρατηγό Τζέιμς Βαν Φλίτ «Στρατηγέ, Ίδού ο στρατός σας» ή του πρωθυπουργού Κ. Σημίτη στη Βουλή (1/2/1966) με αφορμή τη συζήτηση για τα Ίμια, «Ευχαριστώ τους Αμερικάνους».

Τα «όχι» της αντιπολίτευσης

Τα κόμματα της αντιπολίτευσης (ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ κ.λπ.) δήλωσαν ότι δεν θα ψηφίσουν τον Κ. Τασούλα γιατί είναι κομματικός, ενώ τον είχαν ψηφίσει για πρόεδρο της Βουλής, όπως είχαν ψηφίσει και σχεδόν όλους τους προηγούμενους προέδρους που κάθε άλλο παρά ήταν υπερκομματικοί! Για ακόμη μια φορά αποδεικνύεται ότι αυτά τα κόμματα σκορπούν σύγχυση και ψευδαισθήσεις στον ελληνικό λαό.

Το ΚΚΕ (δήλωση Δ. Κουτσούμπα): «Είναι γνωστή η θέση του ΚΚΕ για τον θεσμό του Προέδρου της Δημοκρατίας, ο οποίος λειτουργεί ως θεματοφύλακας της κυρίαρχης πολιτικής και ουσιαστικά επικυρώνει όλες τις αντιλαϊκές αποφάσεις της εκάστοτε κυβέρνησης. Γι' αυτό και το Κόμμα μας δεν εστιάζει στο πρόσωπο που κάθε φορά προτείνεται για Πρόεδρος της Δημοκρατίας, εφόσον λειτουργεί με αυτόν τον τρόπο στα πλαίσια της Προεδρευομένης Δημοκρατίας». Το 1985 όταν το ΚΚΕ

Όχι στον Πρόεδρο της «Δημοκρατίας» των Καπιταλιστών

είχε ψηφίσει άνευ όρων τον υποψήφιο του ΠΑΣΟΚ Χρήστο Σαρτζετάκη για Πρόεδρο της Δημοκρατίας (τον πιο συντηρητικό όλων των μέχρι σήμερα Προέδρων), δεν τα είχε ανακαλύψει όλα αυτά που λέει σήμερα ο γραμματέας του. Ωστόσο, παρά τα μεγάλα λόγια ψηφίζει «παρών» και δεν καταψηφίζει, μένοντας δηλαδή στην αστική νομιμότητα.

Όχι στον Πρόεδρο...

Έχουμε μπει στην τελική ευθεία της εκλογής Προέδρου, ο οποίος εκλέγεται έμμεσα από τη Βουλή και τα κόμματα, και σύμφωνα με την αλλαγή του 2019 από την κυβέρνηση Μητσοτάκη στην 5η ψηφοφορία μπορεί να εκλεγεί με σχετική πλειοψηφία. Παρά το γεγονός ότι με τη συνταγματική αναθεώρηση του 1986 αφαιρέθηκαν πολλές υπερρεξουσίες που κατείχε ο Πρόεδρος με το Σύνταγμα του 1975, είναι λάθος η άποψη ότι ο ρόλος του είναι διακοσμητικός. Σύμφωνα με το άρθρο 30 παρ. 1 του Συντάγματος, «Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας αποτελεί τον ρυθμιστή του Πολιτεύματος...». Αυτό σημαίνει ότι:

α) Είναι ο θεματοφύλακας της ατομικής ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής που παράγει την κοινωνική ανισότητα, την εκμετάλλευση, την καταπίεση και την ανελεύθερη αντιδημοκρατική κοινωνία.

β) Είναι ο εγγυητής του βάρβαρου και εκμεταλλευτικού συστήματος, του καπιταλισμού, της λεγόμενης ιδιωτικής πρωτοβουλίας και επιχειρηματικότητας, των διεθνών συμφωνιών του Κράτους (ΕΕ, ΝΑΤΟ, Βάσεις, κ.ά.).

γ) Είναι η ασφαλιστική δικλείδα της αστικής κοινοβουλευτικής Δημο-

κρατίας, δηλαδή του καθεστώτος της δικτατορίας του Κεφαλαίου.

δ) Είναι ο ανώτατος άρχοντας του αστικού κράτους, βρίσκεται «υπεράνω» των κομμάτων, εξασφαλίζει την «ομαλή λειτουργία του πολιτεύματος», δηλαδή την εναλλαγή των κομμάτων στην εξουσία κ.ά.

ε) Είναι, σε τελευταία ανάλυση, ο εγγυητής του καπιταλιστικού συστήματος που αποτελεί μια διαρκή απειλή του στοιχειώδους δικαιώματος όλων των εργαζομένων στην εργασία και τη ζωή.

Τέλος, όχι τελευταίο σε σημασία, η εκλογή του Προέδρου γίνεται με μια διαδικασία τελείως αντιδημοκρατική, που καταργεί το αυτοδίκαιο δικαίωμα του λαού να επιλέγει ο ίδιος τους εκπροσώπους του και να τους ελέγχει στη βάση ενός προγράμματος.

Πρέπει να απαλλαγούμε απ' αυτούς

Η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού, όπως και του παγκόσμιου έχει πάρει τεράστιες διαστάσεις. Όσο συνεχίζεται και χειροτερεύει αυτή η επικίνδυνη πορεία τόσο έρχεται και πιο κοντά η ολοκληρωτική καταστροφή της ανθρωπότητας. Είναι βέβαιο ότι οι πιο αντιδραστικές δυνάμεις και ο Μητσοτάκης με την πρότασή του για Πρόεδρο τον αντιδραστικό Τασούλα, προετοιμάζουν το έδαφος για επίθεση με όλα τα μέσα ενάντια στο βιοτικό επίπεδο και τα στοιχειώδη δικαιώματα των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων.

Και επειδή, όπως είναι γνωστό, η κρίση οδηγεί περίπου στα ίδια φαινόμενα, είμαστε απόλυτα πεισμένοι ότι η ύπαρξη/διαιώνιση της αστικής κοινωνίας και των πολιτικών δυνάμεων που

την υπηρετούν αποτελούν τον μεγαλύτερο κίνδυνο για την καταστροφή του βιοτικού επιπέδου και για τα δικαιώματα και τις ελευθερίες των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας. Γι' αυτό η ύπαρξη της αστικής κοινωνίας και του καπιταλιστικού συστήματος πρέπει να τεθούν πια ανοιχτά υπό αμφισβήτηση.

Με την ευκαιρία της εκλογής του Προέδρου της αστικής Δημοκρατίας να δηλώσουμε ανοιχτά ότι είμαστε κατά και αυτού του αστικού θεσμού. Δεν χρειάζονται μισόλογα, «παρών», «υπερκομματικός» και άλλα παρόμοια φκιασιδώματα για να μην ξεφύγουμε ούτε ίντσα από την αστική νομιμότητα. Αυτό που έχει σημασία είναι, κυρίως, να οργανώσουμε αντικαπιταλιστικούς αγώνες ενάντια στο καπιταλιστικό καθεστώς, τις κυβερνήσεις και τα κόμματα που το υπηρετούν.

Για να οικοδομήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία όπου όλα τα μέσα παραγωγής θα ανήκουν στους εργαζομένους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, που είναι η υλική βάση μιας άλλης ανώτερης κοινωνίας. Μια κοινωνία χωρίς κρίσεις, χωρίς πλούσιους και φτωχούς, χωρίς ανεργία, εκμετάλλευση και καταπίεση, χωρίς καταπάτηση των δικαιωμάτων και ελευθεριών. Είμαστε ενάντια στον Πρόεδρο της «Δημοκρατίας» των καπιταλιστών, πολύ περισσότερο όταν καταργείται το αυτοδίκαιο δικαίωμα της άμεσης εκλογής από τον ελληνικό λαό. Αγωνιζόμαστε για την οικοδόμηση της Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας των Συμβουλίων των Εργαζομένων. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία που δεν έχει σχέση και καμία ομοιότητα με τις σταλινικές δικτατορίες που γνωρίσαμε στον 20ό αιώνα. Αντίθετα, θα είναι μια πραγματική πλουραλιστική Δημοκρατία, όπου όλα τα κόμματα που δέχονται την εξουσία των εργαζομένων θα λειτουργούν ελεύθερα και τα δημοκρατικά δικαιώματα και ατομικές ελευθερίες θα είναι απαραβίαστες και ανώτερες από κάθε προηγούμενο κοινωνικό καθεστώς.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με τη γλώσσα των αριθμών

Οι ΗΠΑ, μπροστάρης σε όλα τα πολεμικά μέτωπα, αυξάνει τις εξαγωγές σε πολεμικούς εξοπλισμούς. Συγκεκριμένα η αξία των εξαγωγών αμερικάνικου στρατιωτικού εξοπλισμού φτάνει 318,7 δισ. δολάρια. Πιο αναλυτικά, ο πολεμικός εξοπλισμός που πωλήθηκε σε χώρες του εξωτερικού το 2024 μέσω συμβάσεων με το αμερικανικό κράτος, ανήλθε σε αξία στα 117,9 δισ. δολάρια, αυξημένος κατά 45,7% σε σύγκριση με τα 80,9 δισ. δολάρια του 2023. Παράλληλα, οι πωλήσεις των ιδιωτικών πολεμικών βιομηχανιών σε χώρες του εξωτερικού ανήλθαν σε αξία στα 200,8 δισ. δολάρια, αυξημένα κατά 27,5% σε σύγκριση με το 2023, τα πολεμικά συμβόλαια των οποίων ανήλθαν σε 157,5 δισ. δολάρια. Το Στέιτ Ντιπάρτμεντ αναφέρει και τις καλύτερες συμφωνίες του αμερικανικού κράτους με χώρες του εξωτερικού, στις οποίες περιλαμβάνεται και η χώρα μας, για την αγορά 35 ελικοπτερίων UH-60M Black Hawk.

Τις ανησυχίες για τη διαπλοκή πλούτου και πολιτικής και τις διευρυνόμενες οικονομικές ανισότητες αποκαλύπτει νέα διεθνής έρευνα του PewResearchCenter. Κατά μέσο όρο το 60% των ενηλίκων, από τις 36 χώρες που συμμετείχαν στην έρευνα, πιστεύει ότι οι πλούσιοι άνθρωποι που έχουν υπερβολική πολιτική επιρροή συμβάλουν στην όξυνση των οικονομικών ανισοτήτων. Κατά μέσο όρο το 57% των ενηλίκων εκτιμούν ότι τα παιδιά τους θα είναι σε χειρότερη οικονομική θέση από τους γονείς τους. Εξαιρετικά υψηλά είναι σε αρκετές ευρωπαϊκές χώρες, μεταξύ των οποίων και η δική μας, τα ποσοστά απαισιοδοξίας για το οικονομικό μέλλον της επόμενης γενιάς. Στην Ελλάδα πάνω από 7 στους 10 περιμένουν χειρότερη οικονομική μοίρα για τα παιδιά τους. Το ποσοστό σε Γαλλία, Ιταλία, Ισπανία, Βρετανία προσεγγίζει το 80%.

Είναι χαρακτηριστικό πως η άνοδος των αμοιβών των εργαζομένων υπολείπονται του πληθωρισμού κατά την τελευταία πενταετία, ενώ τα κέρδη των σούπερ μάρκετ αυξάνονται. Σύμφωνα με έκθεση της Eurobank την πενταετία 2020-2024 οι ονομαστικές αμοιβές ανά απασχολούμενο καταγράφουν σωρευτική αύξηση 13,2%, δηλαδή άνοδο που δεν ξεπερνά την αντίστοιχη του γενικού επιπέδου των τιμών (16,1% το 9μηνο Ιανουαρίου-Σεπτεμβρίου 2024 σε σύγκριση με το αντίστοιχο 9μηνο του 2019). Σύμφωνα με την 28η έκδοση του «Πανοράματος των Ελληνικών Σούπερ Μάρκετ» της Boussias Editors, οι υπό μελέτη 35 επιχειρήσεις το 2023 είχαν πωλήσεις 12,24 δισ. ευρώ αυξημένες κατά 1,12 δισ. ευρώ, ή κατά 10,12%, συγκριτικά με το 2022. Πρόκειται για την έβδομη συνεχόμενη χρονιά σημαντικής ανόδου, κατά 61% ή κατά 4,65 δισ. ευρώ, που οφείλεται στην επίδραση της πανδημίας και των lockdown και του πληθωρισμού που ήρθε μετά.

Η κυβέρνηση απειλεί το δικαίωμα στην

Η νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση Μητσοτάκη προτίθεται να νομοθετήσει την απαγόρευση, στην ουσία, της απεργίας με άσχετη διάταξη σε νομοσχέδιο του υπουργείου Μεταφορών και Υποδομών! Μέχρι στιγμής, το αντεργατικό οπλοστάσιο των νόμων Χατζηδάκη, Γεωργιάδη και Χρυσοχοϊδη δεν μπόρεσε να καταστήσει ανέφικτη την πραγματοποίηση απεργιών και διαδηλώσεων. Τα σωματεία και οι εργαζόμενοι στον αγώνα τους συνεχίζουν να χρησιμοποιούν ένα βασικό τους όπλο, την απεργία, παρά τα μεγάλα νομικά εμπόδια που υψώθηκαν για να τους εμποδίσουν. Απεργίες προκηρύχθηκαν και πραγματοποιήθηκαν αρκετές φορές τα τελευταία χρόνια χωρίς να ζητηθεί «άδεια» και «νομιμοποίηση» από το κράτος, κάτι που διακαώς επιθυμούν οι νεοφιλελεύθεροι για να τις παρακωλύσουν και να διαλύσουν το εργατικό κίνημα. Δεν είναι τυχαίο όμως ότι με βάση την αντιδραστική νομοθεσία που ισχύει, όποτε έγινε προσφυγή σε δικαστήρια οι απεργίες κηρύχθηκαν παράνομες!

Η διάταξη που προωθείται είναι μια ποιοτική αναβάθμιση της νεοφιλελεύθερης επίθεσης ιδιαίτερα εναντίον των σωματείων του δημόσιου τομέα και των επιχειρήσεων κοινής ωφέλειας που έχουν ένα σημαντικό μέγεθος και ειδικό βάρος στην ταξική πάλη (Μεταφορές, Παιδεία, Υγεία). Επιχειρεί την προληπτική και αυτόματη καταστολή των απεργιών. Έτσι, αν δεν τηρηθεί το εκ του νόμου τετραήμερο προειδοποίησης πριν την απεργία, αυτή κηρύσσεται «αυτοδικαίως παράνομη», χωρίς να χρειαστεί να γίνει προσφυγή σε δικαστήριο και συνακόλουθα υφίστανται συνέπειες τα σωματεία που δεν συμμορφώθηκαν! Επιδιώκεται η αντικατάσταση της παραγράφου 2 του άρθρου 20, Ν. 1264/1982 με την εξής τροποποιημένη με την προσθήκη μίας φράσης: «*Προκειμένου για εργαζόμενους του άρθρου 19, παρ. 2, κήρυξη απεργίας δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί πριν περάσουν 4 πλήρεις ημέρες από τη γνωστοποίηση των αιτημάτων και των λόγων που τα θεμελιώνουν με έγγραφο που κοινοποιείται με δικαστικό επιμελητή στον εργοδότη ή στους εργοδότες, στο υπουργείο το οποίο ασκεί τη σχετική εποπτεία και στο υπουργείο Εργασίας. Η μη τήρηση της ανωτέρω προθεσμίας εκ μέρους της συνδικαλιστικής οργάνωσης που κηρύσσει την απεργία καθιστά την απεργία αυτοδικαίως παράνομη. Η απεργία δεν μπορεί να αφορά αιτήματα διάφορα από εκείνα που γνωστοποιήθηκαν.*»

Η κυβέρνηση προσπαθεί να αντιμετωπίσει την «παράκαμψη» από τους εργαζόμενους του υποχρεωτικού τετραήμερου προειδοποίησης με την τακτική της προκήρυξης την τελευταία στιγμή των απεργιών, έτσι ώστε να έχουν πραγματοποιηθεί όταν θα εξετάζονται προσφυγές εναντίον τους, λόγω του ότι, όπως είπαμε, όλες κρίνονται παράνομες! Με μία νέα αντιδημοκρατική μεθόδευση παραμερίζει την ίδια την αστική δικαιοσύνη αφού με τη διάταξη αυτή νομοθετεί, δικάζει και καταδικάζει ταυτόχρονα και εκ των προτέρων όλες τις μελλοντικές απεργίες χωρίς την ανάγκη να αποφαίνονται τα δικαστήρια. Επισείει μάλιστα στο πνεύμα του αντεργατικού νόμου Γεωργιάδη το φόβητρο των οικονομικών κυρώσεων για όσα σωματεία την αψηφήσουν.

Αυτή είναι η ποιότητα του αστικού νομικού πλαισίου στα χέρια των νεοφιλελεύθερων αγριανθρώπων: Επιδιώκεται η «αυτόματη» λειτουργία και κατασταλτική επιβολή της αστικής νομιμότητας που μόνο νομιμότητα δεν είναι: όταν στόχος της κυβέρνησης είναι να ρημάξει και να ξεπουλήσει νοσοκομεία, συγκοινωνίες, υποδομές, την εκπαίδευση, το νερό, οι απεργίες και οι αγώνες των εργαζομένων για την προστασία

των δημοσίων αγαθών πρέπει να χτυπηθούν εκ των προτέρων. Επιδιώκεται να απαγορευθεί/ποινικοποιηθεί η αντίσταση στην πολιτική που αφήνει τα τρένα να συγκρούονται με δεκάδες νεκρούς, τα νοσοκομεία να διαλύονται χωρίς ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό, τα ταβάνια των σχολείων να καταρρέουν πάνω στους μαθητές.

Η καταστροφική κλίκα Μητσοτάκη είναι δεσμευμένη στη νεοφιλελεύθερη πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων, των περικοπών κοινωνικών δαπανών, των ματωμένων πρωτογενών πλεονασμάτων που κατευθύνονται σε μνημονιακά δάνεια και θηριώδεις πολεμικούς εξοπλισμούς. Στην αρπαγή του δημόσιου πλούτου, στον παρασιτισμό, την κερδοσκοπία και την ακρίβεια. Βαρύνεται με το έγκλημα των Τεμπών, τους νεκρούς της Πανδημίας, την εκατόμβη διαρκείας των εργατικών ατυχημάτων, τις πυρκαγιές και πλημμύρες που κατέστρεψαν ολόκληρους νομούς της χώρας. Η αρπακτικότητα τους εντείνεται. Προγραμματίζονται νέα αντιδραστικά νομοσχέδια και η επιδιωκόμενη αναθεώρηση του συντάγματος, νέες περικοπές και ιδιωτικοποιήσεις, μεγαλύτερη αύξηση των πολεμικών δαπανών και στροφή στην πολεμική οικονομία που προωθεί το ΝΑΤΟ. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο δεν χωράνε δημοκρατικές ελευθερίες και εργατικά δικαιώματα, που είναι ο πυρήνας των δημοκρατικών δικαιωμάτων, επιδιώκεται να τσακιστεί η ενότητα, η μαχητικότητα και η οργανωμένη πάλη των εργαζομένων, να συντριβεί το εργατικό κίνημα. Εκτός από την καταστολή, τις συνδικαλιστικές διώξεις και την αστυνομική βία, νομοθετεί αντιδραστικά για να μετατρέψει την απεργία σε «ιδιώνυμο» αδίκημα απαγορεύοντας πρακτικά ακόμα και τη σκέψη για την πραγματοποίησή της. Η αντιδημοκρατική αναδίπλωση και η καταφυγή στο Κράτος Έκτακτης Ανάγκης, η προληπτική αντεπανόσταση, μπαίνουν στην ημερήσια διάταξη.

Δυστυχώς το εργατικό κίνημα δεν έχει απαντήσει σε όλα αυτά με τον τρόπο που απαιτείται. Η χρόνια κρίση του, η υποχώρηση της συλλογικής πάλης και η κυριαρχία ατομικών λογικών αφήνουν χώρο στους νεοφιλελεύθερους να υλοποιούν τη μισάνθρωπη πολιτική τους. Όσο κι αν είναι υπαρκτή και πλειοψηφική μέσα στους εργαζόμενους η απόρριψη του νεοφιλελευθερισμού και τον προσώπων που τον εκφράζουν, δεν εκφράζεται συλλογικά. Τα ξεσπάσματα/εκρήξεις με πιο πρόσφατο παράδειγμα τις μεγαλειώδεις διαδηλώσεις της 26ης Ιανουαρίου ενάντια στη συγκάλυψη του εγκλήματος των Τεμπών, όταν στηρίζονται στην αυθόρμητη και άρα ατομική συμμετοχή, μένουν χωρίς συνέχεια και δέσμευση στον αγώνα, χωρίς οργάνωση της πάλης και δεν μπορούν να γίνουν κίνημα, δεν μπορούν να επιβάλουν μια πολιτική προς όφελος των εργαζομένων. Υπεύθυνες για αυτή την κατάσταση είναι οι πολιτικές δυνάμεις. Η διασπαστική, ηττοπαθής και συμβιβαστική αστικοποιημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία και κυρίως η μνημονιακή προδοσία του ΣΥΡΙΖΑ και η απογοήτευση και ύφεση των αγώνων που προκάλεσε, από την οποία το κίνημα δεν έχει ακόμα συνέλθει.

Μεγάλες οι προκλήσεις της συγκυρίας και σημαντικά τα προβλήματα του κινήματος που πρέπει να λυθούν. Η απάντηση θα δοθεί μόνο με αγώνες. Και για να νικήσουν, οι εργαζόμενοι πρέπει να οργανωθούν πάνω σε μια άλλη πολιτική με βάση τις ανάγκες τους και σοσιαλιστική διέξοδο.

Κάτω τα χέρια από το δικαίωμα στην απεργία!

επίκαιρα...

Τα νοσοκομεία σε άθλια κατάσταση

Το ΕΣΥ βρίσκεται υπό διάλυση ενώ, ταυτόχρονα, διάφοροι της κλίκας του Μητσοτάκη περιοδεύουν στα νοσοκομεία κάνοντας επικοινωνιακά σόου (για παράδειγμα ο «κλειδαράς» Γεωργιάδης σε φαρμακείο του ΕΟΠΥΥ). Στο παιδοψυχιατρικό τμήμα του Παιδών Πεντέλης, λόγω της υποστελέχωσης, οι εργαζόμενοι κάνουν συχνά διπλοβάρδιες, ενώ κάποιες βάρδιες καλύπτονται από ανειδίκευτο προσωπικό άλλων τμημάτων. Στον Ερυθρό Σταυρό έπεσε ασανσέρ που χρησιμοποιείται για μεταφορά ασθενών (θυμίζοντας το περιστατικό στις εστίες του ΑΠΘ), τραυματίζοντας 4 άτομα, μεταξύ των οποίων έναν χειρουργημένο ασθενή. Στο νοσοκομείο έσπευσε ο αναπληρωτής υπουργός Υγείας, Μάριος Θεμιστοκλέους για να πει ότι το ασανσέρ πληροί όλες τις προϋποθέσεις και εν ολίγοις ότι δεν τρέχει τίποτα. Αντίθετα, γιατρός που μίλησε για το περιστατικό στα ΜΜΕ, βρίσκεται γι' αυτό αντιμέτωπος με ΕΔΕ! Και στο Παιδών «Αγία Σοφία», έπεσε ασανσέρ που χρησιμοποιείται για τη μεταφορά βρεφών με θερμοκοιτίδα και διασωληνωμένων παιδιών. Ο υπουργός Υγείας Άδωνις Γεωργιάδης, σε φιάσκα του στο «Γεννηματάς» εξαπέλυσε χυδαία ιδεολογική επίθεση σε εργαζομένους, που συγκεντρώθηκαν για να του πουν ότι είναι ανεπιθύμητος, με φράσεις τύπου «κόψε τα κομμουνιστικά σου, είστε μειοψηφία», «εμάς ψήφισε ο λαός, τι να κάνουμε τώρα» και «είναι χούντα το σύστημα που θέλετε». Σε αντίστοιχη παρέλαση του Άδωνη και του πρωθυπουργού στο Ασκληπιείο Βούλας, συνοδευόμενοι από ένα τσούρμο ασφαλιτών, ο Μητσοτάκης σαν άλλη Μαρία Αντουανέτα, γελούσε και ειρωνεύοταν όταν μία γιατρός, μητέρα θύματος των Τεμπών, τον εγκάλεσε για τη συγκάλυψη του εγκλήματος και την κατάσταση στα νοσοκομεία. Η κυβέρνηση, για να εξυπηρετήσει τη συμμετοχή της χώρας στα πολεμικά μέτωπα, έχει τσακίσει το σύστημα υγείας με την ακραία υποχρηματοδότηση και υποστελέχωση. Ανοίγει τον δρόμο προς την πλήρη ιδιωτικοποίηση με τα απογευματινά χειρουργεία και τη γενίκευση των εργολαβιών. Αδυνατώντας να συμμαζέψουν τα ασυμμάζευτα στρέφονται στις χυδαιότητες και τις επιθέσεις ενάντια στους υγειονομικούς, που ασφυκτιούν σε αυτή την άθλια κατάσταση.

Δίκη Μάγγου: Απόπειρα υποτίμησης από τους αστυνομικούς-δολοφόνους

Στις 27/01, συνεχίστηκε η δίκη για το βασανισμό και τη δολοφονία του Βασιλή Μάγγου από αστυνομικούς σε διαδήλωση ενάντια στην καύση σκουπιδιών από τη Lafarge στον Βόλο. Απολογήθηκαν οι 3 από τους συνολικά 6 κατηγορούμενους αστυνομικούς. Η απόπειρα συγκάλυψης είναι φανερή. Στην αίθουσα δεν μπορούσαν να μπουν αλληλέγγυοι, καθώς ήταν γεμάτη από αστυνομικούς. Ένας κατηγορούμενος τραμπούκισε τους γονείς λέγοντας «Εδώ μέσα έχουμε δημοκρατία, Νέα Δημοκρατία». Το δικαστήριο απαγόρευσε στους γονείς του Μάγγου να εκπροσωπηθούν από δικηγόρους, με φθηνές δικαιολογίες. Τους απαγόρευσε επίσης να αναφερθούν σε οτιδήποτε άλλο πέρα από τα γεγονότα του ξυλοδαρμού έξω από το αστυνομικό μέγαρο του Βόλου (όπως π.χ. τη γνωστή στοχοποίηση του Μάγγου από την αστυνομία λόγω της συμμετοχής του στο κίνημα). Οι αστυνομικοί υποστήριξαν ότι ο Μάγγος είχε κατάγματα στα πλευρά του από προηγούμενο περιστατικό, άσχετο με τον ξυλοδαρμό του, αντίθετα με την έκθεση του ιατροδικαστή. Υποστήριξαν επίσης ότι βρίσκονταν σε άμυνα, καθώς ο Μάγγος κουνούσε τα πόδια του κατά τη διάρκεια του ξυλοδαρμού. Προσπάθησαν να αποδώσουν το θάνατό του στη χρήση ουσιών. Ο πατέρας του σημειώνει: «Ο ψυχικός και σωματικός βιασμός του παιδιού μου ήταν τα αίτια του θανάτου του».

ΞΑΝΑ ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΟΙ ΑΓΡΟΤΕΣ

Μαζικές κινητοποιήσεις και μπλόκα σε όλη την Ελλάδα

Ένα χρόνο μετά τον ξεσηκωμό τους στις αρχές του 2024, οι αγρότες και οι κτηνοτρόφοι βγαίνουν ξανά στο δρόμο με μαχητικές διαδηλώσεις, μπλόκα και συνελεύσεις παλεύοντας για την επιβίωσή τους αλλά και για φθηνά και ποιοτικά τρόφιμα για όλη την κοινωνία. Τα κενά λόγια και οι κούφια υποσχέσεις στην ομιλία του πρωθυπουργού στις 24/1 όχι μόνο δεν καθυσήχασαν αλλά μαζικοποίησαν ακόμα περισσότερο τις συγκεντρώσεις των αγροτών οι οποίοι χαρακτηρίζουν τις δεσμεύσεις της κυβέρνησης ως σταγόνα στον ωκεανό.

Οι αγρότες διεκδικούν αναπλήρωση του χαμένου εισοδήματος λόγω της μειωμένης παραγωγής που επέφερε η περιβαλλοντική κρίση, κάτι το οποίο ήταν κεντρικό αίτημα και στις περσινές κινητοποιήσεις. Απαιτούν αφορολόγητο πετρέλαιο και όχι τα ψίχουλα που δίνει η κυβέρνηση με την επιστροφή 100 εκατ. από τον ειδικό φόρο κατανάλωσης για 317.000 επαγγελματίες αγρότες (δηλαδή μόλις 300 ευρώ ανά αγρότη περίπου!). Ταυ-

τόχρονα απαιτούν φθηνό ρεύμα στα 0,07 ευρώ ανά κιλοβατώρα έτσι ώστε να σταματήσουν να ρουφάνε το αίμα του πρωτογενή τομέα οι πάροχοι - αρπακτικά για να φουσκώνουν τα υπερκέρδη τους. Ζητούν εδώ και τώρα την υλοποίηση όλων των απαραίτητων έργων υποδομής και μέτρων προστασίας ενάντια σε φυσικές καταστροφές και την αλλαγή του κανονισμού του ΕΛΓΑ (Ελληνικές Γεωργικές Ασφαλίσεις) ώστε να καλύπτει τους αγρότες απέναντι σε όλους τους φυσικούς κινδύνους και τις νόσους. Για να μην ξαναζήσουν την εφιαλτική κατάσταση που βίωσαν μετά τον «Daniel» το 2023, που λόγω των εγκληματικών νεοφιλελεύθερων πολιτικών και της αποτυχίας του «επιτελικού» κράτους της κυβέρνησης Μητσοτάκη, χάθηκαν ανθρώπινες ζωές και ολόκληρο το βίος φτωχών οικογενειών.

Με αυτά τα συνθήματα οι αγρότες συγκεντρώνονται σε όλη την Ελλάδα, κάνοντας αποκλεισμούς δρόμων, συλλαλητήρια και συνελεύσεις. Στην Καρδίτσα οι αγρότες στις 23/1 κινήθηκαν στον Ε-65 με σκοπό να τον απο-

κλείσουν με τα τρακτέρ τους για μια ώρα ώστε ταυτόχρονα να πραγματοποιήσουν συνέλευση. Η απάντηση της κυβέρνησης ήταν για άλλη μια φορά η ωμή καταστολή, στέλνοντας τα ΜΑΤ να τους επιτεθούν με κρότου λάμψης, ξύλο και χημικά. Παρόλ' αυτά οι αγρότες συνέχισαν αποφασισμένοι και πέτυχαν εντέλει τον αποκλεισμό του αυτοκινητόδρομου ως πεζοί. Η Συντονιστική Επιτροπή του Ε-65 που έχει σχηματιστεί καλεί τους αγρότες που βρίσκονται ακόμα στα χωριά να κατέβουν στο μπλόκο. Κατά τον ίδιο τρόπο στη Λάρισα αγρότες έκλεισαν συμβολικά την Εθνική Οδό Λάρισας - Κοζάνης στις 27/1. Στην Πανθεσσαλική σύσκεψη που έλαβε χώρα στις 27/1 στον Τύρναβο της Λάρισας, αποφάσισαν να αποκλείουν κάθε απόγευμα τα σημεία που βρίσκονται ξεκινώντας από αυτά στη Καρδίτσα, στη Γυρτώνη και στον ΠΑΘΕ έξω από την Λάρισα αλλά και στα υπόλοιπα μπλόκα της Θεσσαλίας (στον κόμβο Μεγαλοχωρίου στα Τρίκαλα, στον Ριζόμυλο Μαγνησίας, στο Γερακάρι Λάρισας, Μικρό Ελευθεροχώρι

Ελασσόνας κ.ά.). Συγκεντρώσεις έχουν αποφασιστεί και μέσα στις πόλεις της Καρδίτσας και της Λάρισας στις 29 και 31 Ιανουαρίου αντίστοιχα ως συνέχιση των κινητοποιήσεων.

Οι δράσεις των αγροτών όμως δε περιορίζονται μόνο στη Θεσσαλία. Μπλόκα έχουν στηθεί στα Μάλγαρα Θεσσαλονίκης, σε Πρέβεζα, Πέλλα, Κιλκίς και σε άλλα σημεία της Μακεδονίας και του Έβρου. Έως τώρα έχουν στηθεί 18 μπλόκα σε όλη τη χώρα.

Οι έλληνες αγρότες βλέπουν το εισόδημά τους να εξανεμίζεται. Σύμφωνα με την ΕΛΣΤΑΤ, το καθαρό επιχειρηματικό εισόδημα του γεωργικού κλάδου μειώθηκε το 2023 κατά 9,1%. Σε τέσσερα μόλις χρόνια έχουν αυξηθεί οι εισαγωγές αγροτικών προϊόντων κατά 4 δισ. ευρώ, ενώ οι ντόπιοι παραγωγοί πουλούν τα προϊόντα τους σε εξευτελιστικές τιμές στους χονδρέμπορους και τα καρτέλ των σούπερ μάρκετ, που συνεχίζουν να απολαμβάνουν υπερκέρδη χάρη στην εξοντωτική ακρίβεια (οι 4 μεγαλύτερες αλυσίδες σούπερ μάρκετ το 2023 είχαν αύξηση κερδών 34,2%,

φτάνοντας τα λειτουργικά κέρδη άνω των 158 εκατ.).

Ο αγώνας των αγροτών είναι δίκαιος αλλά για να είναι νικηφόρος πρέπει να συμπαρασύρει και τους εργαζόμενους οι οποίοι με απεργίες και κινητοποιήσεις πρέπει να ενισχύσουν ένα συνολικό αγώνα με πολιτικά χαρακτηριστικά που να στρέφεται ξεκάθαρα ενάντια στην άθλια νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση των α(χ)ρίστων της ΝΔ. Ενάντια στις φιλοπόλεμες πολιτικές που στηρίζουν γενοκτονίες στη Μ. Ανατολή και μας βάζουν στη δίνη του πολέμου, ενάντια στις δολοφονικές ιδιωτικοποιήσεις που στοίχισαν 57 ζωές στα Τέμπη. Οι μεγαλειώδεις συγκεντρώσεις για τα Τέμπη που έγιναν σε όλη την Ελλάδα ζητώντας να τιμωρηθούν κυβέρνηση και ιδιώτες και φανέρωσαν το συσσωρευμένο κοινωνικό μίσος απέναντι στο σάπιο καθεστώς Μητσοτάκη πρέπει να αποτελέσουν το έναυσμα της ενοποίησης του αγώνα ολόκληρης της κοινωνίας για την ανατροπή του.

■ Τρ. Π.

ΑΚΡΙΒΕΙΑ ΚΑΙ ΣΤΕΓΑΣΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ

Αφαίμαξη των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων

Το σαρωτικό κύμα ακρίβειας, η στεγαστική κρίση και η διάλυση των εργασιακών σχέσεων έχει δημιουργήσει μια αφόρητη κατάσταση για την διαβίωση των εργαζομένων. Για 6 στα 10 νοικοκυριά ο μισθός επαρκεί μέχρι τις 19 του μήνα. Ο υπόλοιπος μήνας βγαίνει με τις αποταμιεύσεις ή με δανεικά. Η κάλυψη των βασικών αναγκών γίνεται μέσα από τη συσσώρευση προηγούμενων ετών, ενώ το ιδιωτικό χρέος συνεχώς αυξάνει: την τελευταία πενταετία τα χρέη στην εφορία έχουν αυξηθεί κατά 2 δισ., τα κόκκινα δάνεια των τραπεζών και των funds-κορακιών κατά 33 δισ., οι οφειλές στα ασφαλιστικά ταμεία κατά 13 δισ. και οι οφειλές σε λογαριασμούς κατά 2,4 δισ.

Η ακρίβεια καλπάζει. Οι τιμές των βασικών καταναλωτικών αγαθών έχουν αυξηθεί κατά 30-50% την τελευταία τετραετία με τα super market να κάνουν πάρτι στις πλάτες μας καθώς διπλασίασαν τα κέρδη τους αυτό το διάστημα. Οι λογαριασμοί ρεύματος/θέρμανσης έχουν υπερδιπλασιαστεί, κυρίως λόγω του χρηματιστηρίου ενέργειας αλλά και της διεύθυνσης των Ανανε-

ώσιμων Πηγών Ενέργειας με τις οποίες επιχειρούν να μετατρέψουν την περιβαλλοντική κρίση σε ευκαιρία για νέα κέρδη. Επιπλέον οι κυρώσεις και το εμπάργκο στην ρωσική ενέργεια οδηγούν στην εισαγωγή πανάκριβου LNG που ανεβάζει εκ νέου τις τιμές, ενώ ταυτόχρονα οδηγούν στην εκτίναξη των τιμών των λιπασμάτων που αποτελούν μεγάλο κομμάτι του αγροτικού κόστους, με αποτέλεσμα να ανεβαίνουν οι τιμές των αγροτικών προϊόντων. Τέλος, πρέπει να συνυπολογίσουμε και την αύξηση μιας σειράς από δαπάνες που δεν καταγράφονται άμεσα όπως αυτές της Υγείας και Εκπαίδευσης που έχουν αυξηθεί κατακόρυφα λόγω της νεοφιλελεύθερης πολιτικής των ιδιωτικοποιήσεων.

Η φοροληστεία συνεχίζεται με αυξανόμενους ρυθμούς λόγω της ακρίβειας και της άρνησης της κυβέρνησης να αλλάξει τους φορολογικούς συντελεστές, να αναπροσαρμόσει το αφορολόγητο όριο ή να μειώσει το ΦΠΑ ώστε να πετυχαίνει τα ματωμένα πρωτογενή πλεονάσματα. Κατά το πρώτο οχτάμηνο του 2024 το πλεόνασμα έφτασε τα 7,5 δισ., τα έσοδα από φόρους ανήλθαν σε

43 δισ. και τα έσοδα από ΦΠΑ ανήλθαν σε 16,8 δισ.

Οι μισθοί ουσιαστικά μειώνονται καθώς οι πολύ ισχνές αυξήσεις ούτε κατά διάνοια δεν μπορούν να αντισταθμίσουν την ακρίβεια. Την τελευταία δεκαετία η αύξηση του μέσου ετήσιου μισθού δεν ξεπερνά το 1,5% με αποτέλεσμα το πραγματικό εισόδημα να έχει μειωθεί κατά 8,3% την τελευταία τετραετία. Η άρνηση της κυβέρνησης να επαναφέρει τις συλλογικές διαπραγματεύσεις και η επιμονή στην χουντικής έμπνευσης πολιτική να ορίζεται ο κατώτατος μισθός από την ίδια, θα επιτείνει αυτήν την κατάσταση.

Η στεγαστική κρίση απομυζεί τον ιδρώτα των εργαζομένων

Σε ολόκληρη την Ευρώπη το κόστος του ενοικίου διαρκώς αυξάνεται, σε ορισμένες χώρες οι τιμές έχουν διπλασιαστεί. Η φούσκα των ακινήτων είναι αποτέλεσμα της νεοφιλελεύθερης πολιτικής που εφαρμόζει η ΕΕ και οι κυβερνήσεις, η στεγαστική κρίση αποτελεί μια συνειδητή επιλογή αφαίμαξης των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Στην Ελλάδα η κα-

τάσταση είναι ακόμη χειρότερη, όχι μόνο λόγω του τρέχοντος κύματος ακρίβειας, αλλά και των επιπτώσεων των μνημονιακών πολιτικών που εφαρμόζονται για μιάμιση δεκαετία. Καθ' όλη τη διάρκεια της τελευταίας δεκαετίας το 40% του εισοδήματος δαπανάται για τη στέγαση. Η αύξηση των τιμών αγοράς κατοικιών κατά 26% την τελευταία τριετία και των τιμών ενοικίασης κατά 66,4% την τελευταία πενταετία καθώς και η συγκράτηση των μισθών σε επίπεδα φτώχειας δείχνουν ότι ολοένα και μεγαλύτερο μέρος του εισοδήματος θα κατευθύνεται στη στέγαση. Το 50% των νοικοκυριών δυσκολεύεται να αποπληρώσει το στεγαστικό δάνειο, το νοίκι και τους λογαριασμούς, στα φτωχότερα νοικοκυριά το ποσοστό αγγίζει το 80%, ενώ 7 στους 10 νέους συνεχίζουν να ζουν στο παιδικό τους δωμάτιο. Η αύξηση της βραχυχρόνιας μίσθωσης έχει οξύνει την κρίση καθώς ο αριθμός των μόνιμων κατοικιών μειώνεται οδηγώντας σε αύξηση των τιμών αγοράς και ενοικίασης. Ειδικά σε τουριστικές περιοχές και αστικά κέντρα το ποσοστό των νοικοκυριών που κατοικεί σε ενοίκιο από το 20% εκτοξεύεται μέχρι και το 50%.

Τα όποια μέτρα παίρνει η κυβέρνηση δεν είναι απλά ανεπαρκή αλλά την ενισχύουν. Τα μέτρα για τη βραχυχρόνια μίσθωση δεν την έχουν περιορίσει καθόλου, μέτρα όπως η golden visa τη δι-

αγοράς κατοικιών στοχεύουν στο ξεπούλημα παλιών οικοδομών με δικά μας χρήματα ώστε να τροφοδοτηθεί εκ νέου η άπληστη αγορά ακινήτων, όπως και με τους πλειστηριασμούς.

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη θα συνεχίσει την πολιτική της αισχροκέρδειας αρνούμενη να βάλει πλαφόν στις τιμές των προϊόντων, του ενοικίου και να καταργήσει το ΦΠΑ στα είδη λαϊκής κατανάλωσης, εξυπηρετώντας έτσι τα συμφέροντα της ελίτ. Η ακρίβεια δεν είναι ένα φυσικό φαινόμενο όπως παρουσιάζεται αλλά μια συνειδητή επιλογή της ελίτ ώστε να φορτώσουν την κρίση τους στις δικές μας πλάτες. Η πολιτική των ελίτ και της κυβέρνησης Μητσοτάκη βασίζεται σε μία κατάφορη και βίαιη αναδιανομή του πλούτου, με βασικά όπλα την ακρίβεια, τις ιδιωτικοποιήσεις, τη φοροληστεία και τα αντεργατικά μέτρα. Με ενωτικούς αγώνες διαρκείας να ζηλώσουμε το καθεστώς των ιδιωτικοποιήσεων και να επιβάλλουμε Δημόσιο πρόγραμμα φθηνών λαϊκών κατοικιών. Να επιβάλλουμε κατάργηση του ΦΠΑ στα είδη βασικής κατανάλωσης και να επαναφέρουμε της Συλλογικές Διαπραγματεύσεις με ουσιαστική αύξηση μισθών. Για να ανασυγκροτήσουμε την οικονομία να παλέψουμε για εθνικοποίηση των σημαντικών επιχειρήσεων κάτω από εργατικό έλεγχο. Μοναδικός δρόμος είναι η ανατροπή τους!

Άμεση αθώωση των συλληφθέντων αγωνιστών

Στις 27 Ιανουαρίου ξεκίνησε η δίκη των 6 διωκόμενων αγωνιστών που έσπασαν στο δρόμο τις χουντο-απαγορεύσεις του Μητσοτάκη για τον εορτασμό της 47ης επετείου της Εξέγερσης του Πολυτεχνείου το 2020 στη Θεσσαλονίκη, και θα συνεχιστεί στις 11 Φεβρουαρίου. Η ΟΚΔΕ πρωτοστάτησε στην διοργάνωση της πορείας μαζί με άλλες οργανώσεις της άκρας και επαναστατικής αριστεράς για να σπάσει στην πράξη ο τοσαμπουκάς της κυβέρνησης, η οποία, με άλλοθι την πανδημία, είχε απαγορεύσει σε όλη την επικράτεια τις διαδηλώσεις για την Εξέγερση του 1973.

Η πορεία διεξήχθη σε συνθήκες που πραγματικά θύμιζαν την «μαύρη επταετία»: το πανεπιστημιακό άσυλο είχε αποκλειστεί από πάνοπλες αστυνομικές δυνάμεις, κάθε είδους συμμορία του Χρυσόχοιδη περικύκλωσε τους διαδηλωτές έξω από την αμερικάνικη πρεσβεία χτυπώντας τους βάνουσα και επιβάλλοντας τσουχτερά πρόστιμα των 300 ευρώ σε 60 διαδηλωτές και 1 πρόστιμο των 3.000 ευρώ με την ανυπόστατη κατηγορία του «διοργανωτή» της διαδήλωσης. Το χαλκευμένο κατηγορητήριο αφορά στη «διέγερση σε ανυπακοή ή απείθεια κατά νόμων», «διασπορά μολυσματικής νόσου», «βία κατά υπαλλήλου» κ.λπ.

Οι διώξεις της πορείας του Πολυτεχνείου του 2020 με κορωνίδα αυτές στους 25 εστιακούς φοιτητές στα Γιάννενα αποτελούν την αφετηρία της προσπάθειας της ΝΔ να επιβάλει το «τέλος της Μεταπολίτευσης». Το καθεστώς της

ΝΔ επιχειρεί από την έναρξη της πρώτης διακυβέρνησης μέχρι σήμερα να τσακίσει τα «ιερά και τα όσια» της ελληνικής εργατικής τάξης που κατοχυρώθηκαν με την Εξέγερση του Πολυτεχνείου και τους μεγαλύτερους αγώνες της Μεταπολίτευσης: Υγεία, Παιδεία, κοινωνική ασφάλιση, εργατικά, δημοκρατικά, πολιτικά δικαιώματα και κατακτήσεις. Αυτή η προσπάθεια της κυβέρνησης συνεταιρείται την οικοδόμηση του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης που έχει στο στόχαστρο, εργαζόμενους, φτωχούς και νεολαία. Οι «δημοκρατίες» των πλουσίων, όπως και αυτή του Μητσοτάκη χρησιμοποιούν την τακτική της προληπτικής αντεπαναστάσης, δηλαδή απανωτές επιθέσεις σε εργαζόμενους και νεολαία, ώστε να μουνδιάσει το κίνημα και να του επιβληθούν ήττες.

Ακριβώς επειδή ο αντίπαλός μας είναι αδύναμος – δεν έχει καταφέρει να επιβάλει μια συντριπτική ήττα στο ελληνικό προλεταριάτο με την πλήρη κατάργηση όλων των κατακτήσεων της Μεταπολίτευσης – επιχειρεί να χρησιμοποιήσει την άγρια φυσική καταστολή (ωμή βία, σακάτεμα αγωνιστών, μέχρι και δολοφονίες) και την οικονομική καταστολή (διώξεις, πρόστιμα), για να τρομοκρατήσει όχι μόνο αγωνιστές της επαναστατικής αριστεράς, αλλά μια ολόκληρη κοινωνία. Η εργατική τάξη, όσο και να έχει χτυπηθεί, δεν μπορεί να συμβιβαστεί με το ότι το μέλλον μας θα είναι η φτώχεια, η ανεργία, οι κρατικές δολοφονίες (νεκροί πανδημίας, Τέμπη, πλημμύρες, πυρκαγιές, εργατικές δολοφονίες) και η κατάργηση κάθε δικαιώματος, για αυτό και αντιδρά με μα-

ζικούς και μαχητικούς αγώνες.

Οι διώξεις των 6 αγωνιστών συνιστούν επικύρωση και καταστροφάντηση μιας ολόκληρης κοινωνίας. Μια κυβέρνηση που νομίζει ότι μπορεί να επιβληθεί με ξύλο, συλλήψεις, κατασκευασμένα κατηγορητήρια, φωτογραφικές διατάξεις για αγωνιστές και συνδικαλιστές, αργά ή γρήγορα ανατρέπεται. Η αισιόδοξη έκβαση της δίκης των συλληφθέντων της 6ης Δεκεμβρίου 2020 στην Αθήνα απέδειξε ότι η κυβέρνηση στέκεται φοβισμένη και απομονωμένη. Εργαζόμενοι και νεολαία πρέπει να ενώσουμε τις δυνάμεις μας για την υπεράσπιση των 6 συναγωνιστών, αλλά και για κάθε δίωξη αγωνιστή φτωχοδιαβόλου από το καθεστώς Μητσοτάκη. Να οργανώσουμε την αντεπίθεσή μας με το ενοποιητικό σύνθημα «Αγώνας διαρκείας για την ανατροπή της κυβέρνησης των δολοφόνων» που σιγοβράζει για όλες τις επιθέσεις που έχει φέρει ο Βοναπάρτης Μητσοτάκης, είτε πρόκειται για την ιδιωτικοποίηση Παιδείας, Υγείας, είτε για την κατάργηση εργατικών δικαιωμάτων, είτε για το μνημονιακό και κυβερνητικό έγκλημα των Τεμπών. Να τους τιμωρήσουμε παλεύοντας μέσα από απεργίες, καταλήψεις, συγκρούσεις, διαδηλώσεις. Στο δρόμο που χάραξε η επαναστατική αριστερά του '73, να γκρεμίσουμε την χούντα της ΝΔ, με εξεγέρσεις της δικής μας γενιάς επιβάλλοντας μια άλλη κοινωνία, σοσιαλιστική.

Όλοι στα δικαστήρια Θεσ/κης, 11/2/2025 στις 9 π.μ.

■ Σαρηγιάννη Ελένη

Γιάννενα: Η προσπάθεια εκφοβισμού δε θα περάσει

Στις 17 Νοέμβρη 2020 φοιτητές του πανεπιστημίου Ιωαννίνων ανταποκριθήκαμε στο κάλεσμα του Συλλόγου Εστιακών Φοιτητών και της ΟΚΔΕ για σπάσιμο των χουντοαπαγορεύσεων της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Η αναγκαιότητα για αυτή την πράξη ήταν ξεκάθαρη: Την στιγμή που η κοινωνία είχε μπει στον πάγο με τις αντισυνταγματικές απαγορεύσεις κυκλοφορίας και συγκεντρώσεων, ο Μητσοτάκης και ο νεοφιλελεύθερος συρφετός, σωστοί δικτατορικοί, περνούσαν με προεδρικά διατάγματα, έναν ορμητικό αντεργατικών - αντιεκπαιδευτικών μέτρων, εγκαταλείποντας ταυτόχρονα τον ελληνικό λαό χωρίς καμία προστασία απέναντι στην πανδημία. Θεωρήσαμε λοιπόν βασική μας υποχρέωση να διαμαρτυρηθούμε ενάντια στην εγκληματική διαχείριση της πανδημίας, στις δολοφονικές ιδιωτικοποιήσεις, να διεκδικήσουμε τεστ και άμεση επίταξη ιδιωτικών δομών υγείας. Να αντιταχθούμε σε όλες αυτές τις πολιτικές που οδήγησαν στο έγκλημα των Τεμπών, στις πλημμύρες, τις πυρκαγιές κ.ά. Να παλέψουμε για «Ψωμί, Παιδεία, Ελευθερία».

Παρά το γεγονός ότι τηρούσαμε όλα τα μέτρα προστασίας, 50 πάνοπλοι άνδρες των ΜΑΤ, μας περικύκλωσαν και χωρίς καμία αφορμή ή προειδοποίηση, ξεκίνησαν να μας χτυπάνε με απίστευτη αγριότητα, αδιακρίτως στα κεφάλια και σε όλο μας το σώμα. Από αυτή την δολοφονική επίθεση 3 τραυματίστηκαν σοβαρά, 2 στο κεφάλι, συνολικά 6 φοιτητές μεταφέρθηκαν στο νοσοκομείο. Για να δικαιολογήσουν την αγριότητα, προχώρησαν σε 23 συλλήψεις με κατασκευασμένες και ψεύτικες κατηγορίες και εξοντωτικά πρόστιμα (900€ έκαστος, 20.700€ συνολικά). Ένα χρόνο μετά η «δικαιοσύνη» απήγγειλε κατηγορίες σε ακόμα δύο φοι-

τητές, αυτούς που είχαν τραυματιστεί πιο βάνουσα!

Ο Σύλλογος Εστιακών και η ΟΚΔΕ δημιούργησαν την «Επιτροπή Υπεράσπισης των 25 Διωκόμενων Φοιτητών», για την ηθική, πολιτική και οικονομική στήριξη των διωκόμενων. Με πλήθος παρεμβάσεων, ανακοινώσεων και κινητοποιήσεις ανέδειξε την εγκληματική διαχείριση της πανδημίας, την αντιδημοκρατική αναδίπλωση, τις εγκληματικές ιδιωτικοποιήσεις κ.ά. Η επιτροπή θα συγκροτήσει ένα μέτωπο ενάντια στην καταστολή – αντιδημοκρατική αναδίπλωση στην πόλη, συμβάλλοντας τα μέγιστα στην πραγματοποίηση των κινητοποιήσεων του επόμενου διαστήματος.

Η συγκεκριμένη προσχεδιασμένη, δολοφονική επίθεση δεν ήταν ένα μεμονωμένο γεγονός ή μία εκτροπή, αλλά μέρος του σχεδίου της κυβέρνησης να αναβαθμίσει ποιοτικά το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης χρησιμοποιώντας ως πρόσχημα την πανδημία: ενίσχυση και αποχαλίνωση των σωμάτων ασφαλείας, αυστηροποίηση των ποινών, πρόστιμα, απαγορεύσεις των διαδηλώσεων κ.ά. Το τσάκισμα του εργατικού - φοιτητικού κινήματος αποτελούσε μία βασική προϋπόθεση για να καλύψει την εγκληματική διαχείριση της πανδημίας και να συνεχίσει το φαγοπότι των πλουσίων στις πλάτες του ελληνικού λαού. Το σπάσιμο των χουντοαπαγορεύσεων στις 17/11, η δράση της «Επιτροπής των 25 Συλληφθέντων» - «Επιτροπή Ενάντια στα Πρόστιμα και τις Διώξεις» αποτέλεσαν το πρώτο αυλάκι, που μαζί με τις φοιτητικές κινητοποιήσεις ενάντια στον νόμο Κεραμέως, τον αγώνα για την δικαίωση των αιτημάτων του Κουφοντίνα, οδήγησαν στο χείμαρρο της Νέας Σμύρνης και στην ματαίωση της επιβολής ενός

αστυνομικοκρατούμενου καθεστώτος.

Στο εδώλιο του κατηγορουμένου δεν θα έπρεπε να βρίσκονται οι 25 φοιτητές αλλά η εγκληματική κυβέρνηση Μητσοτάκη: Λεηλατεί το λαϊκό εισόδημα, ευθύνεται για του 30.000 νεκρούς στην πανδημία, την διάλυση του ΕΣΥ, τις δολοφονικές ιδιωτικοποιήσεις, την εξοντωτική ακρίβεια, την εμπλοκή μας στον πόλεμο. Βρίσκεται βουτηγμένη μέχρι τον λαιμό στα σκάνδαλα και την διαφθορά. Η μόνη τους έγνοια είναι να συντηρήσουν την αρπακτική νεοφιλελεύθερη ελίτ, αδιαφορώντας για τον θάνατο και τον όλεθρο που σπέρνουν. Το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης αναδύεται ως το βασικό στήριγμα της κυβέρνησης Μητσοτάκη και των νεοφιλελεύθερων. Προσπαθούν να επιβάλλουν μία προληπτική αντεπανασταση απέναντι στους φτωχούς, τους εργαζόμενους, τη νεολαία. Όσο η πολιτική κρίση οξύνεται, το χάσμα μεταξύ των αστικών κομμάτων και των μαζών γιγαντώνεται, τόσο θα στρέφονται στην καταστολή και στην αντιδημοκρατική αναδίπλωση (σκληρυνση του ποινικού κώδικα, ποινικοποίηση του συνδικαλισμού, βιομηχανία διώξεων αγωνιστών κ.ά.).

Να δικαιωθούν οι 25 διωκόμενοι φοιτητές

Ο μόνος τρόπος για να ανασάνουμε, να σταματήσουμε τις εγκληματικές νεοφιλελεύθερες πολιτικές που σπέρνουν τον θάνατο και την εξαθλίωση είναι να ξεκινήσουμε έναν πολιτικό αγώνα διαρκείας για να τιμωρηθεί η κυβέρνηση Μητσοτάκη. Η στάση των 25 διωκόμενων φοιτητών, αλλά και όλων όσων διαδήλωσαν εκείνες τις μέρες δείχνει τον δρόμο: Με αποφασιστικότητα, οργάνωση, αυταπάρνηση, θυσίες και αγώνα μέχρι τέλους μπορούμε να νικήσουμε!

Άγριος ταξικός «κόφτης» τα Ωνάσεια

Μετά την ψήφιση του νόμου για τα Ιδιωτικά «Πανεπιστήμια», η κυβέρνηση πασχίζει να ολοκληρώσει την ιδιωτικοποίηση και εμπορευματοποίηση της παιδείας βάζοντας ξανά στο στόχαστρο τα σχολεία. Ο υπουργός Πιερρακάκης ανακοίνωσε 11+1 αλλαγές για τη δευτεροβάθμια, που φέρνουν τα σχολεία στα μέτρα της «αγοράς της εκπαίδευσης» που στήνουν οι νεοφιλελεύθεροι κανίβαλοι της ΝΔ.

Στην κορυφή της ατζέντας βρίσκεται το νέο έκτρωμα για τα Δημόσια Ωνάσεια σχολεία: 22 επιλεγμένα σχολεία πανελλαδικά θα χρηματοδοτούνται από το Ωνάσειο Ίδρυμα και θα λειτουργούν στη βάση των πρότυπων και πειραματικών σχολείων. Το μέτρο ανοίγει τον δρόμο στη λεγόμενη «αυτοχρηματοδότηση», ώστε να απαλλάσσεται η κυβέρνηση και ο κρατικός προϋπολογισμός από «περιττά έξοδα». Τα «προνομισούχα» Ωνάσεια, χάρη στα λεφτά ιδιωτών, θα δημιουργήσουν μια σκληρή κατηγοριοποίηση σε βάρος των «κατώτερων» δημόσιων σχολείων, που θα ρημάζουν.

Τα Ωνάσεια θα παρέχουν το Διεθνές Απολυτήριο, που έως τώρα παρέχονταν μόνο από ιδιωτικά σχολεία. Οι γονείς θα μπορούν να στείλουν τα παιδιά τους στα δημόσια ΑΕΙ χωρίς πανελλαδικές εξετάσεις – μοναδική προϋπόθεση είναι να πληρώσουν 40.000 ευρώ, που κοστίζει η αγορά του Διεθνούς Απολυτηρίου. «Πρωτοποριακό», σύμφωνα με το νεοφιλελεύθερο λεξιλόγιο, απευθύνεται φυσικά στα «γερά πορτοφόλια».

Αντίθετα, «άθλος» θα γίνει η εισαγωγή στο πανεπιστήμιο για τους φτωχούς μαθητές, που θα παλεύουν μέσα σε σχολεία-εξεταστικά κάτεργα. Ακόμα ένα χτύπημα στους μαθητές είναι το Εθνικό Απολυτήριο, στο οποίο θα μετράει ο βαθμός των τριών τάξεων του Λυκείου μαζί με πανελλαδικές εξετάσεις. Συνδυαστικά με την Τράπεζα Θεμάτων, την Ελάχιστη Βάση Εισαγωγή (ΕΒΕ) και την απειλούμενη εφαρμογή των Διαγραφών στα ΑΕΙ τον Σεπτέμβρη του 2025, η κυβέρνηση κάνει την εισαγωγή στα ΑΕΙ υπόθεση λίγων και «προνομισούχων». Πρόκειται για μαζικό αποκλεισμό των παιδιών των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, που έτσι θα αποτελούν και υποψήφιους πελάτες των ιδιωτικών «πανεπιστημίων» και κάθε εμπόρου της εκπαίδευσης.

Και αφού τούς καταδικάζουν σε ένα μέλλον αμορφωσίας, φτώχειας και περιθωριοποίησης, η κυβέρνηση, τα ΜΜΕ και όλο το καθεστώς ρίχνουν με λύσσα το φταιξιμο στους νέους χαρακτηρίζοντάς τους ως «παραβατικά και εγκληματικά στοιχεία». Με σχέδιο να αυστηροποιήσουν τις ποινές και να «σφίξουν τα λουριά» στους μαθητές, με πρόσχημα δήθεν τον «σχολικό εκφοβισμό», και με νέες, πιο αυστηρές ρυθμίσεις για τις απουσίες, την ποινικοποίηση των καταλήψεων, την καταστολή τους με «τηλεκπαίδευση» και ΜΑΤ.

Δε θα επιτρέψουμε να καταστρέψουν τις ζωές μας

Νεολαία και εργαζόμενοι βιώνουμε καθημερινά την εξαθλίωση και αδικία της εγκληματικής πολιτικής της κυβέρνησης: ακρίβεια, ιδιωτικοποίηση Υγείας- Παιδείας-Κοινωνικής Ασφάλισης, συγκάλυψη της νεοφιλελεύθερης, κρατικής δολοφονίας των Τεμπών. Όμως δεν μπορούν να μείνουν για πάντα ατιμώρητοι – και η τιμωρία τους θα έρθει μέσα από τους αγώνες μας!

Οι μαθητές πρέπει να φτιάξουμε ομάδες σε κάθε σχολείο, που θα ενημερώνουν, συζητάνε, προετοιμάζουν κινητοποιήσεις και καταλήψεις. Να ενώσουμε τον αγώνα με τους φοιτητές, που παλεύουν ενάντια στις διαγραφές και τα ιδιωτικά «πανεπιστήμια», τους εκπαιδευτικούς που δίνουν τη μάχη ενάντια στην «αξιολόγηση» και τα σχολεία «πολλών ταχυτήτων», τους εργαζομένους και φτωχούς που στενάζουν από την ακρίβεια και τον εργασιακό μεσαίωνα. Έτσι θα γίνουμε μια δύναμη ικανή να ανατρέψει την επικίνδυνη κυβέρνηση Μητσοτάκη, να ανοίξει τον δρόμο για λύσεις υπέρ των αναγκών μας. Να ενωθούμε γύρω από τα συνθήματα: **Κανένας νέος εκτός εκπαίδευσης. Κάτω τα χέρια από το Δημόσιο και Δωρεάν Σχολείο. Όχι στην Κατηγοριοποίηση και τον Αποκλεισμό. Λεφτά για την Παιδεία, όχι για Ιδιώτες, Εξοπλισμούς, Καταστολή. ΟΧΙ Σχολεία-Φυλακές – ΣΤΟΠ στη συκοφαντική της νεολαίας. Με αγώνες θα νικήσουμε!**

Η πολιτική Τραμπ στον παγκόσμιο ανταγ

Οι δασμοί μπορούν να περιορίσουν πολύ λίγο και μόνο βραχυπρόθεσμα το εμπορικό έλλειμμα ενώ δεν πρόκειται να επαναφέρουν τις αμερικάνικες βιομηχανίες (και πολύ περισσότερο να αποσπάσουν σημαντικές βιομηχανίες της ΕΕ ή της Ιαπωνίας) τουλάχιστον βραχυπρόθεσμα ή μεσοπρόθεσμα πίσω στις ΗΠΑ. Ιδιαίτερα όταν η οικονομική πολιτική στο εσωτερικό των ΗΠΑ δεν είναι παρά μια ποιοτική αναβάθμιση της νεοφιλελεύθερης πολιτικής.

Η «αναγκαιότητα» της ανόδου του Τραμπ

Ο εκλογικός θρίαμβος του Τραμπ και η δεύτερή του άνοδος στην εξουσία είναι το συνδυασμένο προϊόν τεσσάρων μακροχρόνιων εξελίξεων: α) της μακροχρόνιας οικονομικής παρακμής των ΗΠΑ με σημείο εκκίνησης της εγκατάλειψης του κανόνα χρυσού-δολαρίου πριν 50 χρόνια, β) της αποτυχίας της νεοφιλελεύθερης πολιτικής να αντιστρέψει αυτή την παρακμή ή, ακόμη χειρότερα, της παγιοποίησης και επιτάχυνσης αυτής της παρακμής, γ) της οικονομικής ανόδου μιας σειράς χωρών που σε γενικές γραμμές κατηγοριοποιούνται ως BRICS αν και δεν περιορίζονται σε αυτές, δ) της πρόσφατης παταγώδους αποτυχίας των ΗΠΑ να αντιστρέψουν την επιταχυνόμενη παρακμή τους με την «πολιτική του πολέμου» Μπάιντεν, που δημιούργησε πολύ περισσότερα προβλήματα απ' αυτά που προσπάθησε να λύσει.

Η ποιοτική αλλαγή του συσχετισμού δύναμης μεταξύ των ΗΠΑ και των ανταγωνιστών της οδήγησε τις πρώτες να αμφισβητήσουν όλο το μεταπολεμικό οικονομικό, κοινωνικό, γεωπολιτικό, πλαίσιο, ισορροπίες, συμμαχίες, κανόνες που είχαν οι ίδιες επιβάλλει. Αυτό βλέπουμε την τελευταία δεκαετία είτε ως πολλαπλασιασμό των δασμών και έντασης του οικονομικού/εμπορικού πολέμου, είτε ως οικονομικές κυρώσεις (εκτός της Ρωσίας και του Ιράν οι ΗΠΑ έχουν επιβάλλει βαριές οικονομικές κυρώσεις σε περίπου 60 χώρες), είτε ως αμφισβήτηση της παγκοσμιοποίησης, είτε, πολύ περισσότερο, ως ξέσπασμα του ιδιότυπου Γ' Π. Π. Όλη αυτή η προσπάθεια απέτυχε, ή ακόμη χειρότερα χειροτέρευσε τη θέση των ΗΠΑ. Συνεπώς η άνοδος Τραμπ στην εξουσία σηματοδοτεί την πικρή αφύπνιση της αμερικάνικης μπουρζουαζίας και την συνειδητοποίηση ότι όχι μόνο δεν αλλάζει ο συσχετισμός, αλλά είναι πολύ δύσκολο ή αδύνατο να αλλάξει. Και όπως ήταν αναμενόμενο αυτή η συνειδητοποίηση οδήγησε αφενός στην συσπείρωση της γύρω από τον Τραμπ (τουλάχιστον για το μεγαλύτερο μέρος της) και αφετέρου στη σκλήρυνση όλων των πολιτικών που αναφέρθηκαν παραπάνω. Χρειάζεται ένας λυσσασμένος αγώνας για την επιβίωση της αμερικάνικης μπουρζουαζίας και σε έναν τέτοιο λυσσασμένο αγώνα δεν θα πρέπει να υπάρχει κανένα μέτρο, κανένας περιορισμός, κανένα βελούδινο γάντι που θα κρύβει την σιδερογροθιά, κοντολογίς μια «κήρυξη πολέμου». Και

όταν κηρύσσεται ένας πόλεμος πρέπει να επιβάλλεται σιδερένια πειθαρχία στους συμμάχους και να εμφανίζεται στον αντίπαλο μια λυσσασμένη αποφασιστικότητα, μια απρόβλεπτη συμπεριφορά, ένας αγριεμένος και «τρελαμένος» ηγέτης που θα ισοπεδώσει τα πάντα στο διάβα του.

Αν η ανοιχτή κήρυξη πολέμου αφενός εναντίον της παγκόσμιας εργατικής τάξης και ιδιαίτερα των ΗΠΑ, και αφετέρου εναντίον των ανταγωνιστών της σε παγκόσμιο επίπεδο, είναι μια αναγκαία προϋπόθεση, αυτό δεν σημαίνει ότι είναι και μια ικανή συνθήκη για την πραγματοποίηση και πολύ περισσότερο την επιτυχή έκβαση του πολέμου. Εξάλλου το επιτελείο Τραμπ είναι το προϊόν ή η εκδήλωση της παρακμής και κρίσης των ΗΠΑ – δεν μπορεί να σταματήσει ή να αντιστρέψει την παρακμή τους. Πολύ περισσότερο που αυτό το επιτελείο διστάζει προς το παρόν να χρησιμοποιεί στρατιωτικές παρεμβάσεις (μετά την διαφαινόμενη ήττα στην Ουκρανία και στη Γάζα) και προτιμά να χρησιμοποιεί τους οικονομικούς ή τους πολιτικούς εκφοβισμούς.

Τα αδιέξοδα της πολιτικής Τραμπ

α) Η διεθνή οικονομική πολιτική Τραμπ στοχεύει να περιορίσει το αυξανόμενο εμπορικό έλλειμμα των ΗΠΑ με μια σειρά χώρες. Για να το επιτύχει αυτό θέλει να χρησιμοποιήσει τους δασμούς, την επαναδιαπραγμάτευση οικονομικών συμφωνιών/

ισορροπιών, την επαναβιομηχάνιση των ΗΠΑ και την πρωτοκαθεδρία τους στις τεχνολογίες αιχμής. Ωστόσο οι τεράστιες δυσκολίες, αν όχι αδιέξοδα, αυτής της πολιτικής είναι εμφανείς. Οι δασμοί μπορούν να περιορίσουν πολύ λίγο και μόνο βραχυπρόθεσμα το εμπορικό έλλειμμα ενώ δεν πρόκειται να επαναφέρουν τις αμερικάνικες βιομηχανίες (και πολύ περισσότερο να αποσπάσουν σημαντικές βιομηχανίες της ΕΕ ή της Ιαπωνίας) τουλάχιστον βραχυπρόθεσμα ή μεσοπρόθεσμα πίσω στις ΗΠΑ. Ιδιαίτερα όταν η οικονομική πολιτική στο εσωτερικό των ΗΠΑ δεν είναι παρά μια ποιοτική αναβάθμιση της νεοφιλελεύθερης πολιτικής.

Αυτή η πολιτική ίσως βραχυπρόθεσμα έχει κάποια αποτελέσματα ειδικά απέναντι στους «αιφνιδιασμένους» συμμάχους των ΗΠΑ (ΕΕ, Ιαπωνία, Βρετανία, Καναδάς, Αυστραλία). Αλλά οι δασμοί θα φέρουν αναγκαστικά και αντίστοιχους δασμούς από τους ανταγωνιστές και από τους συμμάχους τους. Ακόμη χειρότερα, θα στρέψουν μια σειρά χώρες προς τις BRICS και ταυτόχρονα θα σπρώξουν τις τελευταίες να προχωρήσουν σε μια βαθύτερη ενοποίησή τους (νέα Παγκόσμια Τράπεζα, νέο παγκόσμιο νόμισμα, κ.ά.). Αυτή η εξέλιξη είναι η καλύτερη συνταγή για το ξέσπασμα μιας παγκόσμιας οικονομικής κρίσης, πολύ πιο βαθιάς από κάθε άλλη φορά, λόγω ακριβώς της γιγαντιαίας και εκρηκτικής συσσώρευσης μιας σειράς αντιφάσεων.

Επιπρόσθετα, τα δύο πρό-

σφατα περιστατικά, η σύγκρουση αεροπλάνου με ελικόπτερο και η κινέζικη DeepSeek, είναι ενδεικτικά της κατάστασης: οι υποδομές στις ΗΠΑ είναι στα πρόθυρα της κατάρρευσης ενώ το σχέδιο Stargate για κυριαρχία των ΗΠΑ στην τεχνική νοημοσύνη είναι μάλλον ένας ευσεβής πόθος, αν όχι μια χρηματιστηριακή φούσκα/κομπίνια.

β) Η διακήρυξη για μια γεωγραφική «διεύρυνση» των ΗΠΑ (επανάκτηση της διώρυγας του Παναμά, εξαγορά της Γροιλανδίας, ενσωμάτωση του Καναδά, μετονομασία του Κόλπου του Μεξικού, αντιμετώπιση χωρών με κριτήριο τη «μετανάστευση» και τα καρτέλ ναρκωτικών ως δικαιολογία για ανοιχτές επεμβάσεις ή πλήρη έλεγχο χωρών, ενίσχυση ακροδεξιών κομμάτων σε όλες τις χώρες-συμμάχους), στοχεύουν προφανώς σε μια συσπείρωση του στρατοπέδου των ΗΠΑ και σε μια «πολιτική περιορισμού» της Κίνας-Ρωσίας. Οι ΗΠΑ πρέπει να ελέγξουν το Δυτικό Ημισφαίριο (δηλαδή την αμερικάνικη ήπειρο) και μια σειρά άλλων συμμάχων τους, ώστε να προετοιμαστούν για έναν οικονομικό στραγγαλισμό ή ακόμη και στρατιωτική σύγκρουση (μάλλον διαμέσου τρίτων χωρών) με την Κίνα. Αλλά και μόνο η διατύπωση του σχεδίου δείχνει τις δυσκολίες που έχουν να αντιμετωπίσουν, ακόμη κι αν υπάρξουν κάποιες πρώτες νίκες.

γ) Ο Τραμπ προβάλλεται ως «ειρηνοποιός» που θέλει να σταματήσει τους δύο πολέμους του

Ωνισμό

Μπρίντεν στην Ουκρανία και στη Μέση Ανατολή. Στην περίπτωση της Ουκρανίας κάνει την ανάγκη φιλοτιμία, δηλαδή προσπαθεί να αποτρέψει την αποκάλυψη ήττα της Ουκρανίας (στην πραγματικότητα του ΝΑΤΟ και των ΗΠΑ) βρίσκοντας έναν «έντιμο» συμβιβασμό. Ωστόσο θα πει το πικρό ποτήρι μέχρι τέλους, και μαζί του και οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές. Ο ουκρανικός στρατός είναι στα πρόθυρα κατάρρευσης είτε λάβει κι άλλη βοήθεια είτε όχι, ο ρώσικος ιμπεριαλισμός κερδίζει τον πόλεμο και έχει το πάνω χέρι, και σε αυτήν την κατάσταση δεν μπορεί να υπάρξει κατάπαυση του πυρός για να αρχίσουν οι διαπραγματεύσεις. Ή ο Τραμπ θα αποδεχθεί τουλάχιστον τους μίνιμουμ όρους του Πούτιν, δηλαδή θα αποδεχθεί και θα χρεωθεί την ήττα, ή θα αφήσει τη συνέχιση του πολέμου δηλαδή την ενσωμάτωση από τον Πούτιν της μισής περίπου Ουκρανίας και την αχρήστευσή της ως κράτος. Σε κάθε περίπτωση δεν πρόκειται να σπάσει τον δεσμό της Ρωσίας με την Κίνα.

Το ίδιο ισχύει και για την Μέση Ανατολή. Το Ισραήλ φαίνεται να είναι ο νικητής αλλά είναι ο ηττημένος της σύγκρουσης. Είναι αλήθεια ότι στην επιφάνεια φαίνεται να κερδίζει στη σύγκρουση με το Ιράν και τους λεγόμενους «δορυφόρους» του (Χαμάς, Χεζμπολάχ, Χούθι, Συρία) αλλά η πραγματικότητα είναι εντελώς διαφορετική. Το Ισραήλ υπέστη μια πανωλεθρία στη Γάζα γιατί ούτε τη Χαμάς, ούτε τη Χεζμπολάχ εξόντωσε (το ακριβώς αντίθετο), ούτε τους Παλαιστίνιους εκδίωξε, σε παγκόσμιο επίπεδο στιγματίστηκε ανεπανόρθωτα ως γενοκτονικό κράτος, εξαντλείται οικονομικά και στρατιωτικά, και όλα αυτά έχουν αρχίσει να έχουν σημαντικές συνέπειες στο εσωτερικό του, που με τον καιρό θα επιδεινωθούν ακόμη περισσότερο.

Συνεπώς, βρισκόμαστε σε ένα πολύ επικίνδυνο σημείο: το επιτελείο Τραμπ δεν μπορεί να συνεχίσει και τους δύο πολέμους και έχει υποστεί δύο ήττες αλλά, από την άλλη, δεν μπορεί και να τους σταματήσει, ώστε να μπορέσει να αφοσιωθεί στον περιορισμό της Κίνας, γιατί απλά θα γίνει καταγελαστός, ειδικά τώρα που θέλει με φοβέρες να εκβιάσει τους πάντες. Το πιο πιθανό, για να μην πούμε αναγκαίο, είναι να ανταπαντήσει με περισσότερο πόλεμο, και με αυτήν την έννοια ο «ειρηνοποιός» Τραμπ να αποδειχθεί πιο φιλοπόλεμος και από τον Μπρίντεν.

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

ΤΡΑΜΠ Ρατσιστικό πογκρόμ ενάντια σε πρόσφυγες και μετανάστες

Ένα από τα κεντρικά σημεία της ατζέντας της κυβέρνησης Τραμπ αποτελεί η αντιμεταναστευτική πολιτική. Στην προεκλογική του εκστρατεία επαγγέλονται «την μεγαλύτερη επιχείρηση απέλασης των παράνομων μεταναστών στην αμερικανική ιστορία». Για να πραγματοποιηθεί αυτό το απάνθρωπο έργο της απέλασης που αφορά μερικά εκατομμύρια, ο Τραμπ ξεκίνησε νομικά και θεσμικά την εκστρατεία του από την πρώτη στιγμή της επιστροφής του:

Υπογράφει διάταγμα στο οποίο κηρύττει «κατάσταση εθνικής έκτακτης ανάγκης» στα σύνορα με το Μεξικό. Ανοίγεται ο δρόμος για ανάπτυξη αμερικανικών στρατευμάτων στην περιοχή (σχεδιάζεται η άμεση αποστολή 1.500 στρατιωτών). Το διάταγμα αυτό συνεπάγεται περαιτέρω επέκταση του συνοριακού τείχους, δολοφονίες μεταναστών στα σύνορα, κ.λπ.

Καταργεί το δικαίωμα στην απόκτηση αμερικανικής υπηκοότητας με την γέννηση σε αμερικανικό έδαφος για παιδιά μεταναστών χωρίς χαρτιά – μια διάταξη που αντιτίθεται ευθεία με το ίδιο το Σύνταγμα. Στόχος η δημιουργία μιας γενιάς παιδιών που δεν θα αναγνωρίζονται ως πολίτες, χωρίς δικαίωμα σε ασφάλιση, υγειονομική περίθαλψη. Φτωχοποιούνται και ποινικοποιούνται ήδη από την πρώτη στιγμή της ζωής τους.

Επιστρατεύει τον νόμο περί «Αλλοδαπών Εχθρών» του 1789, σύμφωνα με τον οποίο ο πρόεδρος μπορεί – μόνο σε πολεμικές καταστάσεις – να διατάξει τις μαζικές απελάσεις μεταναστών.

Φέρνει τον νόμο Laken-Riley, που προβλέπει στην περαιτέρω ποινικοποίηση των μεταναστών. Μέχρι πρότινος προβλεπόταν η απέλαση μεταναστών που είχαν ποινικό μητρώο σοβαρών εγκλημάτων. Πλέον, οι μετανάστες θα κατηγορούνται για μικροαδικήματα και θα επιταχύνεται η φυλάκιση και η απέλασή τους.

Δεν διστάζει να απειλήσει μια σειρά από χώρες – ακόμη και συμμάχους του – με βαρύτατους δασμούς και κυρώσεις, αν εκείνες δεν δεχθούν μετανάστες που έχουν απελαθεί από τις ΗΠΑ.

Στοχεύει στη διάγκωση της αστυνομίας

και του στρατού και χρήση τους βοηθητικά στις συμμορίες του ICE (Υπηρεσία Ελέγχου Μετανάστευσης και Τελωνείων) στο έργο της στρατιωτικοποίησης των συνόρων, διάλυσης καραβανιών, των δολοφονιών μεταναστών. Σχεδιάζεται και η δημιουργία ειδικών «ομάδων κρούσης» σε κάθε πόλη, με έργο το κυνήγι μεταναστών και την απέλασή τους.

Ο πόλεμος ενάντια στους μετανάστες δεν αφορά μόνο στην προεδρία Τραμπ. Αγκαλιάζει σε μεγάλο βαθμό το επίσημο πολιτικό σκηνικό των ΗΠΑ, αλλά και των δυτικών ιμπεριαλιστών γενικά. Τόσο ο Τραμπ στην προηγούμενη θητεία του, όσο και οι Δημοκρατικοί (χωρίς να το «φωνάζουν» τόσο), προσπάθησαν με κάθε τρόπο να χτυπήσουν τους μετανάστες, να σταματήσουν την μετανάστευση και να αυξήσουν τις απελάσεις. Χαρακτηριστικό σημείο της αντιμεταναστευτικής πολιτικής των ΗΠΑ αποτελεί η έγερση του τείχους στα σύνορα με το Μεξικό. Εκεί βρίσκεται και η πιο θανατηφόρα οδός μετανάστευσης στον κόσμο: σπαρμένη με δολοφονικές παγίδες (συρματοπλέγματα με ξυράφια, σημαδούρες, κ.λπ.) αλλά και ασφυκτικά στρατιωτικοποιημένη, έχει κοστίσει την ζωή τουλάχιστον 80.000 ανθρώπων τα τελευταία 30 χρόνια.

Μαζί με τις ΗΠΑ, οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές διατηρούν επίσης μια αντιμεταναστευτική πολιτική «κλειστών συνόρων» και επαναπροωθήσεων, που έχει κοστίσει δεκάδες χιλιάδες ζωές. Ο πρόθυμος ελληνικός καπιταλισμός παίζει εξέχοντα ρόλο στις επαναπροωθήσεις και στις δολοφονίες μεταναστών στα σύνορα, με την Μεσόγειο να έχει μετατραπεί κυριολεκτικά σε νεκροταφείο (μόνο το 2024, έχουν πνιγεί ή δολοφονηθεί πάνω από 2.200 άνθρωποι). Η ελληνική κυβέρνηση πρωτοστατεί στο κυνήγι μεταναστών και έχει βάψει τα χέρια της με αίμα – μεταξύ άλλων – με το πολύνεκρο έγκλημα της Πύλου τον Ιούνιο του 2023.

Στοχοποιούν τους μετανάστες για να χτυπήσουν (και) τους ντόπιους

Οι μετανάστες και οι πρόσφυγες και στην ΕΕ και στις ΗΠΑ στοχοποιούνται και

βαφτίζονται «πηγή όλων των κακών». Όμως η μετανάστευση είναι το αποτέλεσμα της πολιτικής του ίδιου του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, των πολέμων, των πραξικοπημάτων σε Λατινική Αμερική και Καραϊβική, των εμπάργκο, της οικονομικής κρίσης: αυτές οι εγκληματικές πολιτικές έχουν ρίξει ολόκληρους λαούς στη φτώχεια και τον θάνατο και τους εξωθούν στην μετανάστευση.

Στην πραγματικότητα, στόχος της κυβέρνησης του Τραμπ είναι να διαιρέσει τους εργαζομένους, να χτυπήσει τα δικαιώματα τόσο των μεταναστών όσο και των Αμερικανών εργαζομένων. Στοχεύει στην συμπίεση των μισθών όσο πιο χαμηλά γίνεται, για να ξεφύγει ο αμερικανικός καπιταλισμός από την υποβάθμισή του, ιδιαίτερα με δεδομένη την ασφυκτική πίεση που ασκεί η συνεχής όξυνση του ανταγωνισμού με τις BRICS+. Επιχειρεί το χτύπημα της αλληλεγγύης των εργαζομένων, του συνδικαλισμού και του εργατικού κινήματος, για να επιβάλει απρόσκοπτα τις αντεργατικές πολιτικές του: καθήλωση των μισθών, μείωση της φορολογίας των πλουσίων, διάλυση του κράτους πρόνοιας, ισοπέδωση των κοινωνικών δαπανών, έτσι σχεδιάζει μεταξύ άλλων ο Τραμπ να σταματήσει την παρακμή του αμερικανικού ιμπεριαλισμού.

Παρά την επιθετική ρητορεία και πρακτική, ο Τραμπ δεν θα μπορέσει εύκολα να φέρει εις πέρας τα εγκληματικά του σχέδια. Πέρα από την αντίδραση από την πλευρά του εργατικού κινήματος, οι μετανάστες αντιπροσωπεύουν ένα σημαντικό μέρος του εργατικού δυναμικού – και μάλιστα πολύ φθηνού – καταλαμβάνοντας π.χ. το 42% των εργαζομένων στην γεωργία. Η ξαφνική έλλειψη φθηνού εργατικού δυναμικού θα ωθούσε σε μία αύξηση των τιμών από τους καπιταλιστές για να διατηρήσουν τα κέρδη τους, και σε σημαντικό πρόβλημα για την αμερικανική οικονομία. Είναι βέβαιο πως ο Τραμπ θα πραγματοποιήσει απελάσεις για να ικανοποιήσει ένα ακροδεξιό ακροατήριο, αλλά μένει να φανεί πόσο μπορεί να «τραβήξει το σκοινί».

■ Α. Κλάδη

Εκλογή Προέδρου της Δημοκρατίας: Ανάγλυφη η πολιτική κρίση

Μετά από δύο άκαρπες ψηφοφορίες στη Βουλή για την εκλογή ΠτΔ, η ψηφοφορία θα συνεχιστεί σε τρίτη και τέταρτη φάση για να πάρει ο προτεινόμενος από τον πρωθυπουργό Κώστας Τασούλας την απόλυτη πλειοψηφία των 151 βουλευτών, εκτός απροόπτου. Άλλωστε προβλέπεται και πέμπτη ψηφοφορία με σχετική πλειοψηφία, ενώ με την αναθεώρηση του συντάγματος του 2019, δεν προκαλείται πτώση της κυβέρνησης στην τρίτη ψηφοφορία. Ο Κ. Τασούλας έλαβε 160 ψήφους, τους 156 της ΝΔ, του Αντώνη Σαμαρά και Μάριου Σαλιά, ενός ανεξάρτητου βουλευτή προερχόμενο από τους Σπαρτιάτες και ενός ανεξάρτητου από την Ελληνικής Λύσης. Η Λούκα Κατσέλη, 40 ψήφους, τους 26 του ΣΥΡΙΖΑ και τους 11 της Νέας Αριστεράς, της Αθηνάς Λινού και Γιάννη Σαρακιώτη ανεξάρτητους προερχόμενους από τον ΣΥΡΙΖΑ και μιας ανεξάρτητης βουλευτού προερχόμενης από την Πλεύση Ελευθερίας. Ο υποψήφιος του ΠΑΣΟΚ Τάσος Γιαννίτσης 34 ψήφους, τους 31 του ΠΑΣΟΚ, ενός ανεξάρτητου προερχόμενου από το ΠΑΣΟΚ και δύο ανεξάρτητων προερχόμενων από τον ΣΥΡΙΖΑ. Ο υποψήφιος της Νίκης

14 ψήφους, ενώ 52 βουλευτές δήλωσαν «παρών», των ΚΚΕ, Ελληνικής Λύσης, Πλεύσης Ελευθερίας, οι έξι ανεξάρτητοι του Κινήματος Δημοκρατίας καθώς και ένας ανεξάρτητος από τον ΣΥΡΙΖΑ και δύο από τους Σπαρτιάτες.

Η συζήτηση που άνοιξε εδώ και μήνες για τους υποψηφίους για τη θέση του Προέδρου μάλλον πέρασε αδιάφορη από την πλειοψηφία της κοινωνίας. Ο πρωθυπουργός με την υποψηφιότητα του Τασούλα, προερχόμενου από το περιβάλλον του Ευάγγελου Αβέρωφ και καθαρά κομματικού υποψηφίου, επιχείρησε να αντιμετωπίσει τις εσωκομματικές γκρίνιες «για απομάκρυνση της ΝΔ από τη δεξιά» και μετατροπή της σε «Ποτάμι». Και σε ένα βαθμό αποσόβησε την κρίση και τις διαμάχες στο εσωτερικό της ΝΔ. Ακόμη και ο πρόσφατα διαγραμμένος, Αντώνης Σαμαράς ψήφισε τον Τασούλα, δηλώνοντας ότι ποτέ δεν είπε ότι δεν θα τον ψηφίσει – παρά το ότι είχε προτείνει Πρόεδρο από την κεντροδεξιά, τον Κωνσταντίνο Καραμανλή.

Με την επιλογή αυτή ο πρωθυπουργός θυσιάσε τις διακομματικές συναίνεσεις και το «έθιμο» που λέει ότι ο Πρόεδρος δεν προέρχεται από την κυβερνώσα παράταξη, ενώ υποτίθεται αποτελεί μια «προσωπικότητα» με αναγνωρισμένο κύρος και από την αντιπολίτευση. Προφανώς η επιλογή του πρωθυπουργού αποτελεί μια επίδειξη δύναμης απέναντι στην αντιπολίτευση. Άλλωστε αυτές τις συναίνεσεις τις έχει από την αντιπολίτευση του ΠΑΣΟΚ και του ΣΥΡΙΖΑ καθώς πλειάδα νομοσχεδίων υπερψηφίζονται από τα κόμματα αυτά, είτε στο σύνολό τους, είτε στην πλειο-

ψηφία των άρθρων τους (την περίοδο 2019-2023 το ΠΑΣΟΚ ψήφισε το 68,88% των νομοσχεδίων της ΝΔ και ο ΣΥΡΙΖΑ το 45,21%). Πράγμα που αποδεικνύει ότι στην ουσία η πολιτική αυτών των κομμάτων είναι οι άγριες νεοφιλελεύθερες μνημονιακές πολιτικές της κυβέρνησης της ΝΔ.

Η προεδρολογία όμως αποτέλεσε σημείο για τα κόμματα της αντιπολίτευσης, για να ξεδιπλώσουν τις πιθανές συμμαχίες τους. Κάτω από το βάρος των δημοσκοπήσεων που δείχνουν το μεν ΠΑΣΟΚ να απέχει πολύ από τον στόχο να αποτελέσει το δεύτερο κόμμα του δικομματισμού, τον δε ΣΥΡΙΖΑ να προσπαθεί να ανακάμψει από τη βαθιά και διαλυτική του κρίση, ξετύλιξαν, χωρίς επιτυχία, τις πιθανές τακτικές των συμμαχιών τους. Έτσι το ΠΑΣΟΚ, αφού με την επιλογή Τασούλα χάθηκε η δυνατότητα να υπάρξει κοινός υποψήφιος με τη ΝΔ από το «κέντρο», πρότεινε τον Τάσο Γιαννίτση υπουργό της κυβέρνησης Σημίτη το 2001, γνωστό για το «ασφαλιστικό νομοσχέδιο» που αποκρούστηκε από μια μεγάλη Γενική Απεργία και προέβλεπε ουσιαστικά τις μνημονιακές αντιασφαλιστικές ρυθμίσεις τύπου Πινοσέτ που επιβλήθηκαν στα επόμενα χρόνια. Ο ΣΥΡΙΖΑ, αφού δεν βρέθηκε «κοινός υποψήφιος της κεντροαριστεράς», πρότεινε τη Λούκα Κατσέλη σαν πρόσωπο τέτοιου τύπου, καθώς διετέλεσε υπουργός στις κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ, για να πετύχει τη σύμπλευση με τη Νέα Αριστερά που ήταν υπέρ των «αντιδεξιών» υποψηφιοτήτων.

Η αμφισβήτηση όμως στην επιλογή του πρωθυπουργού ήρθε από την πρόεδρο του Συλλόγου Συγγενών Θυμάτων Τεμπών, Μα-

ρία Καρυστιανού που δήλωσε ενάντια στην υποψηφιότητα του Τασούλα: «Διότι αυτά που εμείς γνωρίζουμε, σε ένα ευνομούμενο Κράτος Δικαίου, συνηγορούν υπέρ του αποκλεισμού του και όχι βέβαια υπέρ της επιλογής του. Γιατί;

Διότι ο κ. Τασούλας, ήταν αυτός που ως πρόεδρος της Βουλής κρατούσε στο γραφείο του την δικογραφία της Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας για τη σύμβαση 717 και τη δικογραφία για τα Τέμπη και δεν την έδωσε άμεσα ως όφειλε, στα μέλη της Εξεταστικής Επιτροπής.

Διότι ο κ. Τασούλας, είναι αυτός που ως πρόεδρος της Βουλής κρατάει στο γραφείο του τις μηνύσεις που αφορούν τις ευθύνες του υπουργείου Μεταφορών και δυο δικογραφίες κατά μελών της κυβέρνησης και δεν τα προωθεί άμεσα στη Βουλή όπως ορίζει το Σύνταγμα και επιβάλλει η θέση του.

Διότι ο κ. Τασούλας, είναι αυτός που ως πρόεδρος της Βουλής αγνοεί τα εξώδικα των συγγενών των θυμάτων των Τεμπών και συμπράττει στη συγκάλυψη που πανηγυρικά επεδίωξε και πέτυχε η Εξεταστική Επιτροπή της Βουλής.

Διότι ο κ. Τασούλας, είναι αυτός που υποθάλλει βάζοντας εμπόδια στην αποκάλυψη της αλήθειας για το έγκλημα των Τεμπών».

Για να θέσει το ερώτημα στον πρωθυπουργό: «Δεν γνωρίζετε το παρελθόν του ή ακριβώς γι' αυτό τον επιλέξατε;». Ερωτήματα που προκαλούν το ενδιαφέρον των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων για την ποιότητα των «προσωπικότητων» και των αστών πολιτικών που αναλαμβάνουν τα «ανώτατα αξιώματα».

Σημίτης: Ένας μεγάλος υπηρέτης του νεοφιλελευθερισμού

Μετά τον θάνατο του Κώστα Σημίτη στις αρχές του προηγούμενου μήνα, πρώην πρωθυπουργού του ΠΑΣΟΚ την περίοδο 1996-2004, στήθηκε μια αγιογραφία προς το πρόσωπό του από όλο το επίσημο πολιτικό σκηνικό. Όπως μας έχουν συνηθίσει οι νεοφιλελεύθεροι, έτσι και τώρα, η πραγματικότητα απέχει μακράν από τα λεγόμενά τους, καθώς η διακυβέρνηση Σημίτη είναι μια «μαύρη σελίδα» στα δικαιώματα και κατακτήσεις των εργαζομένων και φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Μετά την διακυβέρνηση Σημίτη όλα τα κυβερνώντα κόμματα θα ομογενοποιηθούν σε αποϊδεολογικοποιημένες, άμορφες μάζες χωρίς κοινωνική βάση, ωστόσο θα είναι πιστοί υπηρέτες του νεοφιλελευθερισμού, των Μνημονίων και των δυτικών ιμπεριαλιστών.

Από υπουργός της λιτότητας πρωθυπουργός

Οι περγαμνές του Σημίτη ήταν εξαρχής επιθετικές απέναντι στις κατακτήσεις των λαϊκών μαζών, ήδη πριν αναλάβει πρωθυπουργός. Ως υπουργός της κυβέρνησης Α. Παπανδρέου, θα είναι ο δημιουργός των λεγόμενων «Σταθεροποιητικών προγραμμάτων» στα τέλη της δεκαετίας του '80, μια πρώτη προσπάθεια επιβολής πολιτικών λιτότητας στη Μεταπολίτευση, μόλις 15 χρόνια μετά την Εξέγερση του Πολυτεχνείου (περιλάμβαναν σταδιακή κατάργηση του τιμάρθμου, «πάγωμα» των μισθών και των συλλογικών συμβάσεων κ.ά.). Μετά την ασθένεια του Παπανδρέου εκλέγεται από την Κ.Ο. του ΠΑΣΟΚ πρώτα ως πρωθυπουργός και μετέπειτα ως πρόεδρος του κόμματος έναντι του Άκη Τσοχατζόπουλου. Υπήρχε μια ποιοτική διαφορά σε σχέση με όλους τους προηγούμενους προέδρους κομμάτων και πρωθυπουργούς: ο Σημίτης είχε πολύ πιο ελαφρές ιδεο-

λογικές αποσκευές και σαφώς πιο αδύναμα κοινωνικά ερείσματα.

Η χούντα των «εκσυγχρονιστών»

Όσο απέτυχε να φέρει ο Κων. Μητσοτάκης στην διακυβέρνηση τον νεοφιλελευθερισμό ως κυρίαρχη αστική πολιτική, άλλο τόσο ο Σημίτης αγάλιασε ένθερμα το «μονόδρομο» της «ελεύθερης αγοράς», το ΤΙΝΑ (There Is No Alternative), ακολουθώντας τον δρόμο των μεταλλαγμένων σοσιαλδημοκρατών της υπόλοιπης Ευρώπης. Τέσσερα βασικά πράγματα που είναι υπεύθυνα η οικονομική πολιτική των «εκσυγχρονιστών» του Σημίτη:

1. **Η καταστροφική είσοδος στο Ευρώ.** Η απεμπόληση του εθνικού νομίσματος και το άνοιγμα της αγοράς λόγω της εισόδου στην ΕΕ, ήταν αδύνατο να μην φέρουν σε δυσχερή θέση έναν εξαρτημένο καπιταλισμό σαν τον ελληνικό. Γιατί το κόψιμο των προστατευτικών πολιτικών έφερε την γιγάντωση της «αυαλίδας» μεταξύ εισαγωγών και εξαγωγών, με τις πρώτες να ξεπερνούν ξεκάθαρα τις δεύτερες, διάλυση του παραγωγικού ιστού, αδυναμία άσκησης αυτόνομης νομισματικής πολιτικής κ.ά. Πλέον το κράτος δεν μπορούσε να ελέγξει κανένα νευραλγικό τομέα της οικονομίας, αφήνοντας το «αόρατο χέρι» της αγοράς να οδηγήσει τον ελληνικό καπιταλισμό κατευθείαν προς μια βαθιά κρίση. Το αφήγημα περί «ισχυρής Ελλάδας» που είχε υιοθετήσει τότε το ΠΑΣΟΚ θα συντριβεί στη συνέχεια πάνω στα Μνημόνια.

2. **Η λύσσα προς τις αντεργατικές πολιτικές,** αντλούμενες από το νεοφιλελεύθερο οπλοστάσιο των συμφωνιών της ΕΕ (Μάαστριχτ, Λευκή Βίβλος κ.ά.). Οι πολιτικές Σημίτη εισήγαγαν, ότι μετέπειτα έγιναν καθεστώς με τα Μνημόνια, φέρνοντας για πρώτη φορά τις ελαστικές μορφές απασχόλησης και την έννοια του «απασχολήσιμου», ενός ερ-

γαζόμενου που θα πρέπει να «ξεχάσει» κάθε σταθερότητα σε εργασία, μισθό, ωράριο, συλλογικές συμβάσεις και να είναι έρμαιο στις ορέξεις των εργοδοτών. Όλες οι νομοθεσίες των «εκσυγχρονιστών του ΠΑΣΟΚ» περιλάμβαναν επέκταση της μερικής απασχόλησης, διευθέτηση του χρόνου εργασίας από τον εργοδότη, «απελευθέρωση» του ωραρίου των καταστημάτων, ενίσχυση μορφών απασχόλησης που ατομικοποιούν την εργατική τάξη (υπεργολαβίες, δουλειά με το κομμάτι, τηλεεργασία, ωρομίσθιο κ.ά.).

3. **Οι ιδιωτικοποιήσεις ως «κανονικότητα».** Στην διακυβέρνησή του θα προχωρήσει συνολικά σε 44 ιδιωτικοποιήσεις (περισσότερες από κάθε προκάτοχό του), πουλώντας μεταξύ των οποίων κάποιες από τις μεγαλύτερες επιχειρήσεις-σταθμούς για την ανάπτυξη του ελληνικού καπιταλισμού. Παράλληλα, οι δημόσιες υπηρεσίες έχαναν τον κοινωφελή χαρακτήρα τους και λειτουργούσαν με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια, μετατρέποντας τις περισσότερες ΔΕΚΟ σε Ανώνυμες Εταιρίες, θεσπίζοντας την Σύμπραξη Δημοσίου και Ιδιωτικού Τομέα (ΣΔΙΤ) και το τάισμα εργολάβων.

4. **Η απάτη που στήθηκε στο κραχ του Χρηματιστηρίου Αθηνών (Χ.Α.) το 1999,** ένα σκάνδαλο πολλών εκατομμυρίων. Η ιδιωτικοποίηση του χρήματος, με τη συνειδητή νεοφιλελεύθερη πολιτική απαλλοτρίωσης της δημόσιας περιουσίας έφερε σε τρομακτική διόγκωση το Χ.Α. (στο απόγειό του, η κεφαλαιοποίησή του έφτασε το μέγεθος του ΑΕΠ!). Όταν η φούσκα έσκασε αποκαλύφθηκε και η μεγάλη ληστεία: η χρηματιστηριακή αξία έπεσε κατακόρυφα, «εξαφανίστηκαν»/κλάπηκαν 10-15 τρισ. δρχ., μεταξύ των οποίων και το 60% των αποθεματικών των ασφαλιστικών ταμείων την περίοδο 2000-03, αφού το «σημταριό» τα είχε ρίξει σε αυτόν τον τζόγο.

Καταδότης και φιλοϊμπεριαλιστής

Ο Σημίτης είχε ένα πολύ πλούσιο ιστορικό συνενοχής στα ιμπεριαλιστικά εγκλήματα. Έδωσε έμπρακτη βοήθεια στους νατοϊκούς βομβαρδισμούς της Γιουγκοσλαβίας το 1999. Παραχώρησε, ότι ήταν δυνατόν για να βοηθηθούν τα νατοϊκά στρατεύματα και συμμετείχε με τον ελληνικό στρατό στη νατοϊκή κατοχή του Κοσόβου. Για την ενδοτική του στάση προς στις ΗΠΑ έχει μείνει στην ιστορία η ταπεινωτική φράση του «ευχαριστούμε του Αμερικάνους» μετά την ελληνοτουρκική κρίση στα Ίμια το 1996. Η παλιότερη «πατριωτική» ρητορική του ΠΑΣΟΚ είχε πάει περίπατο, όπως και για όλα τα αστικά κόμματα, γιατί γνώριζαν όλοι ότι οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές του φύλασαν μια υποδεέστερη θέση απέναντι στον τούρκικο καπιταλισμό.

Σε ρόλο δωσίλογου λειτουργήσε απέναντι στον κούρδικο λαό και τον αρχηγό του ΡΚΚ Οτσαλάν. Μετά από ένταλμα σύλληψης που είχε εκδώσει το τούρκικο κράτος προσδίδοντάς του την κατηγορία του «τρομοκράτη», η ελληνική κυβέρνηση υπό τις πιέσεις των ΗΠΑ, έστησαν παγίδα στον κούρδο ηγέτη και τον παρέδωσαν στις τουρκικές μυστικές υπηρεσίες.

Καμία αγιογραφία λοιπόν, για τα «έργα» Σημίτη. Η ιστορία τον έχει καταδικάσει για τις βρωμοδουλειές του. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, που οι περισσότεροι υπουργοί της είναι «παιδιά του Σημίτη» θα έχει την ίδια κατάληξη.

Ανασκόπηση 2024 Ένας χρόνος με κομμένη την ανάσα

Το 2024 σηματοδεύτηκε από τη γενίκευση της σύγκρουσης παλιών και νέων ιμπεριαλιστών με την εξάπλωση των στρατιωτικών συγκρούσεων και στα τρία κύρια μέτωπα: Μ. Ανατολή, Ουκρανία, Ταϊβάν-θάλασσα Ν. Κίνας. Πολλές φορές μέσα στο έτος χτύπησε κόκκινο η αγωνία για το ενδεχόμενο ενός γενικευμένου πολέμου, ακόμη και Γ' Παγκοσμίου, με χρήση πυρηνικών.

Πόλεμος, πόλεμος και ξανά... πόλεμος

Στην προσπάθειά τους οι ΗΠΑ να διατηρήσουν την ηγεμονία τους και να ανακόψουν τον αντίπαλό τους BRICS (κυρίως Κίνα, Ρωσία και Ιράν) στην αναδυόμενη γεωπολιτική αρχιτεκτονική, υποθετούν μια αυξανόμενη επιθετικότητα.

Ο πόλεμος στη **Μ. Ανατολή** βρίσκεται στο επίκεντρο αυτής της γιγαντιαίας σύγκρουσης. Οι ισραηλινές επιχειρήσεις στη μαρτυρική Γάζα, αλλά και τη Δυτική Όχθη, κλιμακώθηκαν μέσα στο 2024 απειλώντας με γενοκτονία τον παλαιστινιακό λαό. Πάνω από 45.000 είναι οι αναγνωρισμένοι νεκροί, οι τραυματίες ξεπερνούν τις 105.000. Πάνω από τα 2/3 έχουν προσβληθεί από μολυσματικές ασθένειες. Εκατοντάδες γιατροί, εργαζόμενοι στον ΟΗΕ και δημοσιογράφοι έχουν σκοτωθεί. Το 60% των κτιρίων έχουν υποστεί ζημιές, αφήνοντας άστεγους 1,9 εκατ. ανθρώπους.

Μεταξύ των θυμάτων οι ηγέτες της Χαμάς, Γιαχιά Σινουάρ και Ισμαήλ Χανίγια, όπως και σχεδόν σύσσωμη η ηγεσία της Χεζμπολάχ, μαζί και ο Χασάν Νασράλα. Μέσα στο 2024 το Ισραήλ προχώρησε σε βομβαρδισμούς στη Συρία, σχέδια ραγδαίας επέκτασης των εποίκισμών στα υψώματα του Γκολάν, ενώ κορύφωσε την επίθεση στη Χεζμπολάχ με την χερσαία εισβολή στο νότιο Λίβανο και τις αεροπορικές επιδρομές ακόμα και στην Βηρυτό. Την ανταλλαγή απειλών με το Ιράν, ακολούθησε ο βομβαρδισμός από τους σιωνιστές της πρεσβείας του στη Δαμασκό, με το Ιράν να απαντά με εκτόξευση εκατοντάδων πυραύλων κατά του Ισραήλ. Αν και η επίθεση θεωρήθηκε ήπιας κλίμακας, σηματοδοτεί την πρώτη φορά που οι δύο δυνάμεις έρχονται σε άμεση στρατιωτική αντιπαράθεση, δημιουργώντας συνθήκες γενικής σύρραξης.

Ωστόσο, η αδυναμία του Νετανιάχου να επιβάλει τα σχέδιά του είναι ολοφάνερα και αποτυπώθηκε καθαρά στις υποχωρήσεις με την υπογραφή εκεχειρίας με την Χεζμπολάχ στις 27/11 και με τη Χαμάς στην αρχή του τρέχοντος έτους. Δεν κατάφερε το σιωνιστικό καθεστώς να επιβάλει τη νεκρή ζώνη στο νότιο Λίβανο, η ηρωική παλαιστινιακή αντίσταση αντέχει, η Χαμάς και η Χεζμπολάχ αναπληρώνουν ταχύτατα τις δυνάμεις τους, μικρότερα των αναμενόμενων ήταν τα αποτελέσματα των επιθέσεων στο Ιράν. Οι νεκροί ισραηλινοί στρατιώτες πλησιάζουν

τους 500, το κόστος για την οικονομία είναι τεράστιο, οι χειρισμοί Νετανιάχου δέχονται δριμυία κριτική ακόμη και από μέλη της κυβέρνησης και του κόμματός του, η προσπάθεια προσέγγισης με τα αραβικά καθεστώτα ναυάγησε. Χαρακτηριστική -αν και συμβολική- ήταν η έκδοση από το Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο εντάλματος σύλληψης κατά των Νετανιάχου και Γκαλάντ για εγκλήματα πολέμου και κατά της ανθρωπότητας (για πρώτη φορά ενάντια σε χώρα φιλική με τους δυτικούς ιμπεριαλιστές).

Το μέτωπο στην **Ουκρανία** εισήλθε στο τρίτο έτος, σε μια προσπάθεια των ΗΠΑ να εξοντώσουν στρατιωτικά τη Ρωσία και να ευθυγραμμίσουν περισσότερες χώρες μαζί τους. Οι Ουκρανοί παρά κάποιες επιτυχίες, τελείωσαν το 2024 χάνοντας πολλά από τα εδαφικά τους κέρδη και με ανυπολόγιστο ανθρώπινο κόστος. Βρετανία και Γαλλία συμφώνησαν με την απόφαση Μπάιντεν να επιτραπεί σε πυραύλους μεγάλου βεληνεκούς να πλήξουν στόχους βαθιά στο ρωσικό έδαφος, ενώ άνοιξε η συζήτηση για ανάπτυξη στρατευμάτων στην Ουκρανία. Ο Πούτιν απείλησε τη Δύση με Γ' Παγκόσμιο και δοκίμασε πειραματικό πύραυλο που μπορεί να φέρει πυρηνικές κεφαλές.

Λίγο πριν την εκπνοή του 2024 η κατάρρευση του αντιδραστικού, δικτατορικού καθεστώτος του Μπασάρ Ασαντ στη **Συρία**, ύστερα από μισό αιώνα, από τους σκοταδιστές ισλαμιστές του Τζολάνι και η άφιξη χερσαίων δυνάμεων μέσω της αποστρατιωτικοποιημένης ζώνης, αυξάνουν την αβεβαιότητα στην περιοχή, σβήνοντας κάθε αυταπάτη για ένα καλύτερο μέλλον. Ο διαμελισμός της Συρίας είναι πιθανός, όπως της Λιβύης, μια εξέλιξη που θα ενισχύσει την επιθετικότητα του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, και θα κλιμακώσει τις σιωνιστικές επιθέσεις σε βάρος των Παλαιστινίων και του λιβανέζικου λαού.

Την ίδια στιγμή, η ΕΕ στρέφεται στην «πολεμική οικονομία» εντείνοντας τη φτώχεια, την εξαθλίωση και την απειλή του πολέμου για τους εργαζόμενους της Ευρώπης, εμπλεκοντάς τους ενεργά στα ανοιχτά μέτωπα. Οι στρατιωτικές δαπάνες των κρατών - μελών έφτασαν το 2024 στα 326 δισ. Ευρώ (2% του ΑΕΠ της ΕΕ), ενώ συζητείται ο διπλασιασμός τους τα επόμενα χρόνια! Στο ίδιο κλίμα και η εθνικιστική, милитарιστική επιχείρηση για το άνοιγμα των πολεμικών καταφυγίων, την επαναφορά της υποχρεωτικής στρατιωτικής θητείας, αλλά και οι διώξεις και η καταστολή ενάντια στο αντιπολεμικό κίνημα και τις κινητοποιήσεις υπεράσπισης των Παλαιστινίων.

Δεύτερη θητεία Τραμπ

Δύο απόπειρες δολοφονίας και μια δίκη με κατηγορίες σε βαθμό κακουργήματος δε στάθηκαν ικανές να εμποδίσουν την ανάδειξη του Ντόναλντ Τραμπ νικητή των προεδρικών εκλογών στις ΗΠΑ. Για ακόμη μια φορά οι δημοσκοπήσεις,

που έδειχναν μάχη στήθος με στήθος, έπεσαν έξω, με τον Τραμπ να εξασφαλίζει άνετα την πλειοψηφία σε Βουλή και Γερουσία.

Μια 20ετία σχεδόν συνεχών κυβερνήσεων Δημοκρατικών και ακραίων νεοφιλελεύθερων πολιτικών είχαν αποτέλεσμα την καθίζηση των μισθών, την ακρίβεια, ανεργία, μείωση των κοινωνικών δαπανών, φαραωνικές κοινωνικές ανισότητες. Ο Τραμπ κατάφερε να υπερισχύσει, όχι τόσο λόγω των επιτυχιών της οικονομικής του πολιτικής, αλλά κυρίως λόγω της αποτυχίας της διακυβέρνησης Μπάιντεν. Ο πόλεμος, η αλόγιστη χρηματοδότηση της «μαύρης τρύπας» της Ουκρανίας και η εγκληματική στήριξη της γενοκτονίας των Παλαιστινίων, απομάκρυναν μεγάλα τμήματα ψηφοφόρων από τους Δημοκρατικούς. Ο Τραμπ, κάνοντας λόγο για αύξηση του λαϊκού εισοδήματος βασισμένη στον προστατευτισμό και ειρήνη, ενίσχυσε την επιρροή του, πέρα από τους υπερσυντηρητικούς, ακροδεξιούς, που ανέκαθεν αποτελούσαν βάση των Ρεπουμπλικανών.

Η κυβέρνηση Τραμπ φέρνει νέα χαρακτηριστικά στην πολιτική σκηνή διεθνώς. Με την ανάληψη υπουργείων από μεγαϊστάνες και την αποκάλυψη ταύτιση του μεγάλου κεφαλαίου με την πολιτική διακυβέρνηση. Με την ανάδειξη στην κυβέρνηση κάθε λογής милитарιστών, θρησκόληπτων, αρνητών του Δαρβίνου και της κλιματικής αλλαγής, ρατσιστών, αντικομμουνιστών. Μια επιθετική πολιτική οικονομικού προστατευτισμού, που στον βαθμό που θα εφαρμοστεί, όχι μόνο δεν θα φέρει ειρήνευση, αλλά τελικά θα οξύνει τα προβλήματα της αμερικανικής και παγκόσμιας οικονομίας, γιγαντώνοντας τις πολεμικές συγκρούσεις.

Ευρεία αποδοκιμασία της ΕΕ

Οι ευρωεκλογές του 2024 αποτύπωσαν την ευρεία αποδοκιμασία της ΕΕ και των νεοφιλελεύθερων πολιτικών της. Η αποχή έφτασε στο πρωτοφανές 58,76%. Εκκωφαντική ήττα γνώρισαν οι κυβερνήσεις του λεγόμενου γαλλο-γερμανικού άξονα που ηγείται της ΕΕ, δηλαδή ο Μακρόν και ο τρικομματικός συνασπισμός του Σολτς. Όχι άδικα: Η οικονομική στασιμότητα, η ακρίβεια, η ανεργία, η υποχώρηση της ανταγωνιστικότητας και παραγωγικότητας, η αποβιομηχάνιση είναι μερικά από τα προβλήματα που ταλανίζουν τη γηραιά ήπειρο, και ειδικά τη Γαλλία και τη Γερμανία. Η απειλή του Τραμπ για δασμούς έχει τρομοκρατήσει την ευρωπαϊκή αστική τάξη. Η ΕΕ κινδυνεύει να συντριφεί στις συμπληγάδες των διεθνών γεωπολιτικών και γεωοικονομικών αλλαγών.

Παρά την πολυσυζητημένη επέλαση της ακροδεξιάς, κάτι τέτοιο δεν συνέβη, εκτός από τη Γαλλία. Η ενίσχυση της ακροδεξιάς ήταν σχετική, κυρίως λόγω της αποστροφής προς τα «κεντροδεξιά»/«κεντροαριστερά» κόμματα, που επέβαλαν τις μνημονιακές πολιτικές. Η κρίσιμη

αναμέτρηση για το μέλλον της ακροδεξιάς είναι μπροστά μας. Προς το παρόν εμφανίζεται ως «αντισυστημική», χωρίς να δείχνει το αποτρόπαιο πρόσωπό της. Σε κάθε περίπτωση, ο συντομότερος δρόμος προς την ενίσχυση της ακροδεξιάς είναι η στήριξη του λεγόμενου «δημοκρατικού τόξου», ενώ εμπόδιο μπορούν να της βάλλουν μόνο οι αγώνες, η διάλυση της ΕΕ, η ανατροπή των πολιτικών της.

Με τη συντριβή του στις ευρωεκλογές ο Μακρόν αναγκάστηκε να καταφύγει στις βουλευτικές εκλογές. Η νέα κυβέρνηση σχηματίστηκε από τους ηττημένους των εκλογών, τη δεξιά πτέρυγα της παράταξης Μακρόν και με μεγάλη συμμετοχή Ρεπουμπλικανών, ενώ η άκρα δεξιά, πρώτη σε απόλυτο αριθμό ψήφων, και το Νέο Λαϊκό Μέτωπο, πρώτο σε αριθμό εδρών στην Εθνοσυνέλευση, αποκλείστηκαν ή δεν συμμετέχουν. Το αποτέλεσμα είναι μία κυβέρνηση μετέωρη, εύθραυστη λόγω της πολιτικής κρίσης και της κοινωνικής απομόνωσης του γαλλικού πολιτικού συστήματος.

Χρονιά επιδείνωσης των ακραίων καιρικών φαινομένων

Το 2024 ήταν η θερμότερη χρονιά που έχει καταγραφεί σε παγκόσμιο επίπεδο, ακολουθώντας το 2023 που είχε κερδίσει τον ίδιο χαρακτηρισμό, αλλά και η χρονιά που γκρεμίστηκε ο συμφωνημένος στόχος συγκράτησης της υπερθέρμανσης του πλανήτη στους 1,5οC, από τη Διάσκεψη του Παρισιού το 2015. Μέσα στο 2024 η μέση θερμοκρασία του πλανήτη ξεπέρασε τελικά κατά 1,5οC τα επίπεδα της προβιομηχανικής εποχής, ενώ μέχρι το 2100 θα αυξηθεί από +2,7οC έως και +4οC! Και πάλι η ετήσια διάσκεψη για το κλίμα, η COP29 στο Μπακού του Αζερμπαϊτζάν διέψευσε τις προσδοκίες, ειδικά των χωρών του Παγκόσμιου Νότου. Ενώ απαιτούνται τρισεκατομμύρια δολάρια για την αντιμετώπιση των συνεπειών της κλιματικής καταστροφής, αποφασίστηκε η διάθεση μόλις 300 δισ. έως το 2035! Κι αυτή όμως η συμφωνία είναι επισφαλής, όπως και οι ίδιες οι διεθνείς διασκέψεις για το κλίμα στο σύνολό τους, με την επανεκλογή Τραμπ.

Μέσα στο έτος καταγράφηκαν **ακραία καιρικά φαινόμενα** με παρατεταμένους καύσωνες και σαρωτικές βροχοπτώσεις, που προκάλεσαν πλήθος φυσικών καταστροφών. Κυριότερες οι καύσωνες στην Ινδία, οι πλημμύρες στη Βραζιλία, οι μεγα-πυρκαγιές στην Ευρώπη και τον κόσμο, οι φονικές πλημμύρες στην Ισπανία. Είναι τα αποτελέσματα της τεράστιας περιβαλλοντικής κρίσης, που επιπλέον επιβαρύνεται από τις πολεμικές συγκρούσεις και την έλλειψη διεθνούς συνεργασίας. Κύρια αιτία οι αντιπεριβαλλοντικές πολιτικές των καπιταλιστών, που με την άναρχη και ανεξέλεγκτη παραγωγή κατασπαταλούν ανθρώπινους και φυσικούς πόρους.

Ιανουάριος 2015 – Κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ

Ψευτιά, προδοσία και ήττα από την «πρώτη φορά Αριστερά»

Πριν δέκα χρόνια (Ιανουάριος 2015), ο ΣΥΡΙΖΑ κέρδιζε τις εκλογές και σχημάτιζε κυβέρνηση με τους Ανεξάρτητους Έλληνες (δεξιό εθνικιστές). Λίγο μετά, τον Ιούλιο του 2015, κάρφωνα πισώπλατα το μαχαίρι της προδοσίας στις εργαζόμενες και λαϊκές μάζες, μετατρέποντας πραξικοπηματικά το ηρωικό, μεγαλειώδες ΟΧΙ με 61,3% στο δημοψήφισμα σε πλήρη υποταγή και στο 3ο Μνημόνιο.

Οι ρίζες του ΣΥΡΙΖΑ βρίσκονται στον Συνασπισμό (ΣΥΝ), προερχόμενο από τη διάσπαση το 1991 των ρεφορμιστών «ανανεωτών» του ΚΚΕ από τους «ορθόδοξους» σταλινικούς. Εξαρχής ο ΣΥΝ δεν μπορούσε να αντιπαρατεθεί ουσιαστικά στον νεοφιλελευθερισμό, προσαρμόστηκε στην καπιταλιστική/ιμπεριαλιστική ΕΕ, επιβίωνε οριακά στο πολιτικό σκηνικό, αδυνατώντας να ριζώσει στους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, τους αγώνες. Αντίθετα προσανατολιζόταν σε μια βαθιά ενσωμάτωση στους αστικούς θεσμούς και σε συμμαχίες με την «κεντροαριστερά» ως ουρά του ΠΑΣΟΚ.

Τη δεκαετία του 2000, πρόσθεσε στο «προφίλ» του την εμπλοκή/παρακολούθηση κινημάτων όπως τα Κοινωνικά Φόρουμ, τους αγώνες ενάντια σε νεοφιλελευθερισμό και πόλεμο. Δεν υπήρξε οργανωτής τους, το αντίθετο, με τη ρεφορμιστική πολιτική του υπονόμευσε ό,τι μπορούσε. Ωφελούνταν ωστόσο από μια στάση πιο ευέλικτη από τον ακραίο σεχταρισμό του ΚΚΕ και ορισμένων ακροαριστερών οργανώσεων.

Δυστυχώς, αυτή η επιφανειακή «αριστερή στροφή» υπήρξε αρκετή για άλλες δυνάμεις της άκρας αριστεράς (ΔΕΑ, ΚΟΕ, Δίκτυο κ.ά.) ώστε να στραφούν προς «χώρους διάλογου και κοινής δράσης», που θα κατέληγαν στην πλήρη (ακόμα και από ηγετικές θέσεις) συμμετοχή τους στον μετωπικό και εν τέλει ενιαίο ΣΥΡΙΖΑ. Με την αυταπάτη της διαρκούς «πίεσης από τα αριστερά» που θα οδηγούσε σε μια κυβέρνηση αντινεοφιλελεύθερη (χωρίς να είναι αντικαπιταλιστική – άγνωστο πως θα γινόταν αυτό). Ή ακόμα για τη γρήγορη οικοδόμηση ενός επαναστατικού κόμματος διαμέσου της «μαζικής βάσης του ρεφορμισμού» (που απλά δεν υπήρχε, με πολιτικούς όρους).

Με τη σαρωτική κρίση του πολιτικού σκηνικού από τα Μνημόνια, ο ΣΥΡΙΖΑ εκτινάχθηκε εκλογικά το 2012. Για πολλούς αριστερούς στο εσωτερικό του, και όχι μόνο, αυτό έγινε τάχα επειδή πρόβαλε την προοπτική της διακυβέρνησης αντί μιας σκέτης διαμαρτυρίας. Αυτή είναι μια αλήθεια κοντύτερη και από μισή, που κρύβει τη δική τους προσαρμογή σε ό,τι πλάσαρε ο Τσίπρας ως «κυβέρνηση της Αριστεράς». Πράγματι, σε κάθε μεγάλη κρίση τίθεται το θέμα της κυβέρνησης που θα δώσει διέξοδο – όμως η απάντηση του ΣΥΡΙΖΑ (που οι ίδιοι αγκάλισαν και πρόβαλλαν ένθερμα) ήταν ναρκοθετημένη εξ αρχής από τη «λογική της ανάθεσης»: όχι ανάπτυξη των αγώνων στον δρόμο μέχρι τη νίκη αλλά υποβάθμιση και εκτροπή τους σε κοινοβουλευτικές «λύσεις» γεμάτες αυταπάτες, που ο ίδιος ο ΣΥΡΙΖΑ καλλιεργούσε για την κρίση, την ΕΕ, τους ιμπεριαλιστές, την αστική τάξη.

Ο Τσίπρας και η πλειοψηφία γύρω του άρχισε συστηματικά να ετοιμάζει μια «ρεαλιστική διακυβέρνηση». Η πολιτική τους προσαρμοζόταν διαρκώς προς μια συμμαχία με τμήματα του ντόπιου κεφαλαίου, του κρατικού μηχανισμού και της ΕΕ, στη λογική της διαχείρισης της οικονομικής κρίσης μέσα στο ευρώ/στην ΕΕ (το μεσοβέζικο «καμιά θυσία για το ευρώ» σύντομα θα γινόταν «πάση θυσία στο ευρώ») και βέβαια μέσα στον καπιταλισμό. Οι συναντήσεις του Τσίπρα με επικεφαλής αστικών κυβερνήσεων, εκπροσώπους καπιταλιστικών συμφερόντων, αστυνομικούς και στρατιωτικούς έδιναν και έπαιρναν, ενώ πολλαπλασιάζονταν διάφορες δηλώσεις νομιμοφροσύνης. Αυτά συμπληρώνονταν από την υποδοχή του Τσίπρα στα διεθνή ιμπεριαλιστικά σαλόνια, για να ελεγχθεί και να δώσει εγγυήσεις. Η διεθνής ελίτ τον «μέτρησε» καλά: ένας ακόμα πολιτικάντης από το ρεφορμιστικό καλούπι, με το χαρακτηριστικό μικροαστικό δέος μπροστά στην εξουσία και το μεγάλο κεφάλαιο.

Μετά την πρωτιά στις ευρωεκλογές του 2014, η πλειοψηφία του Τσίπρα μεταμόρφωσε την «κυβέρνηση της Αριστεράς» (σύνθημα ούτως ή άλλως παραπλανητικό) σε «κυβέρνηση εθνικής και κοινωνικής σωτηρίας». Παρουσίασε το προεκλογικό «Πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης», εναρμονισμένο με τις υποχωρήσεις και στροφές προς τα δεξιά: απλώς κάποια οικονομικά/τεχνικά μέτρα («τόνωση της ζήτησης», φορολογική μεταρρύθμιση κ.λπ.) χωρίς αιχμές σύγκρουσης με το κεφάλαιο και την ΕΕ.

Στις εκλογές του Ιανουαρίου 2015, ο ΣΥΡΙΖΑ ήρθε πρώ-

τος, χάνοντας την αυτοδυναμία μόνο για δύο έδρες – μια λαϊκή νίκη ενάντια στις αστικές μνημονιακές δυνάμεις, που είχαν βρεθεί στριμωγμένες στη γωνία. Η λαϊκή απαίτηση ήταν: άμεση απαλλαγή από τα Μνημόνια, το χρέος, την κηδεμονία ιμπεριαλιστών και «αγορών», ανακούφιση/επανόρθωση από τις καταστροφές των μνημονιακών πολιτικών, τιμωρία όλων όσων ευθύνονταν για τα μνημονιακά εγκλήματα.

Αμέσως ξεκίνησε μια πορεία υποχωρήσεων: Σχηματισμός κυβέρνησης με τους ΑΝΕΛ. Πρόταση του δεξιού Παυλόπουλου για πρόεδρο της δημοκρατίας. Συμφωνία «γέφυρα» της 20/2/2015 (με τεράστια ευθύνη και του τότε υπουργού οικονομικών Βαρουφάκη), όπου παρατεινόταν τα Μνημόνια και αναγνωριζόταν το χρέος. Κανονική αποπληρωμή πολλών διασ. χρέους σε βάρος της αντιμετώπισης άμεσων, καυτών κοινωνικών προβλημάτων. Όλα αυτά βασιζόταν στην αυταπάτη ότι σε κάποιο σημείο οι ιμπεριαλιστές της ΕΕ θα αποδεχτούν έναν «αμοιβαία επωφελή συμβιβασμό», όταν αυτοί επεδίωκαν αταλάντευτα τη συντριβή του «πειραματόζωου», του ελληνικού λαού.

Ό,τι και να ειπώθηκε εκ των υστέρων, δεν φταίει μόνο ο Τσίπρας: σε τελική ανάλυση, αυτός και η ομάδα του ήξεραν καλά τι επεδίωκαν. Όμως η «αριστερά στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ» (Αριστερή Πλατφόρμα, ΔΕΑ, Δίκτυο κ.ά. – αρκετοί βρίσκονται σήμερα σύμμαχοι ή στην ουρά του αστικού ΜεΡΑ25) κυριολεκτικά είχε αλωθεί, είχε τυφλωθεί από την «πρώτη κυβερνητική φορά Αριστερά», από τις ιδεοληψίες για κάποιο ανύπαρκτο «ενιαίο μέτωπο» με τη «μαζική βάση του ρεφορμισμού». Πουθενά δεν αμφισβήτησε ουσιαστικά τις επιλογές της ηγεσίας Τσίπρα, παρά τις χλιαρές διαμαρτυρίες για παράκαμψη και της εσωκομματικής δημοκρατίας. Έχει έτσι σοβαρές ευθύνες για την ήττα, παρά τον αργοπορημένο διαχωρισμό της (περισσότερο επιβλήθηκε απ' τα πράγματα παρά ήταν σχεδιασμένη επιλογή).

Ο «κόσμος» που βρέθηκε μαζικά να ακολουθεί τον ΣΥΡΙΖΑ δεν ήταν συγκροτημένος πάνω σε μια βάση ανταγωνιστική στο σχέδιο Τσίπρα, ώστε να μπορέσει να το αμφισβητήσει έγκαιρα (όπως και τα εσωκομματικά πραξικοπήματά του) όταν η σύγκρουση σκλήρυνε. Σε αυτό είναι συντριπτική η ευθύνη όσων επικαλούνταν την ανάγκη εισόδου στον ΣΥΡΙΖΑ και έδιναν άλλοθι στον Τσίπρα «από τα αριστερά». Αυτό είναι βασικό δίδαγμα της λαϊκομεταπολιτικής σε όλη την ιστορία (ΕΑΜ, στήριξη σε αστικές/ιμπεριαλιστικές «κεντροαριστερές» κυβερνήσεις στην Ευρώπη κ.ά.).

Στο δημοψήφισμα του Ιουλίου 2015, εργαζόμενοι, φτωχά λαϊκά στρώματα και νέοι έδωσαν μια συγκλονιστική μάχη, όπου νίκησαν κατά κράτος τους ντόπιους δωσίλογους του «Μένουμε Ευρώπη» (πλούσιοι, νεοφιλελεύθεροι και βολεμένα κομματόσκυλα των αστικών κομμάτων που έκαναν κινητοποιήσεις υπέρ ενός νέου Μνημονίου, γεμάτοι μίσος για το εργατικό κίνημα και την Αριστερά), τα ΜΜΕ, τους εκβιασμούς των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών και των εργοδοτών, την τρομοκρατία των κλειστών τραπεζών, ότι έρχεται καταστροφή και πείνα... και ακόμα ότι οι δυνάμεις της αστικής τάξης «θα επέμβουν δυναμικά». Το αποτέλεσμα ήταν ταξικό, προήλθε από τα πιο εργατικά και λαϊκά στρώματα. Άνοιξε δρόμους σε μια ολομέτωπη σύγκρουση με ευρώ/ΕΕ, στην ανάγκη ριζικών αντικαπιταλιστικών μέτρων. Έντρομος ο Τσίπρας (που υπολόγιζε στο ΝΑΙ σε νέο Μνημόνιο ως άλλοθι για την προαποφασισμένη υποταγή του), με τη βοήθεια των αστικών κομμάτων (και τη δόλια «αποχή» του του ΚΚΕ, δηλαδή σιωπηλή συνεννοητή) σύρθηκε σύντομα στην υπογραφή μιας καταστροφικής και ταπεινωτικής συμφωνίας, το 3ο Μνημόνιο-Τέρας. Η εφαρμογή του είχε τρομερές συνέπειες σε βάρος των εργαζομένων και της νεολαίας, τόσο μεγάλες, ώστε άνοιξε τον δρόμο στην «παλινόρθωση» στην εξουσία της ΝΔ με τον Κυρ. Μητσοτάκη το 2019.

Ο ΣΥΡΙΖΑ διαγράφηκε έτσι από την Αριστερά, προσχώρησε στις αστικές δυνάμεις και προσυπέγραψε την καταδικη (σήμερα έχει ολοκληρωθεί). Η ζημιά που έκανε σπάζοντας το λαϊκό αντιμνημονιακό μπλοκ, σπέρνοντας τεράστια απογοήτευση, εφαρμόζοντας τα πιο σκληρά μνημονιακά μέτρα στο όνομα της «αριστεράς», κυβερνώντας μέχρι το 2019 με ψέματα και πολιτικά πραξικοπήματα, ήταν μια υπερπολύτιμη υπηρεσία στην αστική τάξη και στους ιμπεριαλιστές – που τα αποτελέσματά της βαραίνουν ακόμα και σήμερα. Το μεγαλύτερο μάθημα της «πρώτης φοράς Αριστερά» είναι ότι ποτέ δεν θα νικήσουμε με τέτοια εργαλεία και τέτοιες αυταπάτες. Η επόμενη φορά (που δεν θα αργήσει πάρα πολύ) πρέπει να βρει πολύ πιο ισχυρούς τους ταξικούς αγώνες και μια Αριστερά Επαναστατική.

στον κόσμο...

Σερβία

Τρεις μήνες συμπληρώνονται από το έγκλημα στο Νόβι Σάντ της Σερβίας, όπου 15 άνθρωποι σκοτώθηκαν, έπειτα από την κατάρρευση της οροφής στο σιδηροδρομικό σταθμό την 1/11. Οι κινητοποιήσεις και οι διαδηλώσεις συνεχίζονται όλο αυτό το διάστημα με τους φοιτητές να βρίσκονται στην εμπροσθοφυλακή μιας πλατιάς μάζας που απαιτεί την ανάληψη ευθυνών του εγκλήματος. Την Τρίτη 28/01, ο πρωθυπουργός Βούτσεβιτς ανακοίνωσε την παραίτησή του, βασικό αίτημα των μαζών, προσπαθώντας ταυτόχρονα να εκτονώσει την οργή και τη δυναμικότητα των διαδηλώσεων και των κινητοποιήσεων. Χαρακτηριστική είναι η δήλωσή του ότι η παραίτησή του αποτελεί «πράξη υπευθυνότητας για να ηρεμήσει η κατάσταση στη χώρα και να μην διευρυνθεί το κλίμα διχασμού στην κοινωνία». Μαζί με την παραίτηση του πρωθυπουργού ανακοινώθηκε και η παραίτηση του δημάρχου του Νόβι Σαντ.

Παρά τις πρόσφατες εξελίξεις, οι φοιτητές έχουν ανακοινώσει ότι δεν θα σταματήσουν τις διαδηλώσεις. Η οργή και η αγανάκτηση απέναντι στο καθεστώς δεν μένουν στα όρια της 1ης Νοέμβρη. Έχει πάρει γενικευμένα χαρακτηριστικά ενάντια στη διαφθορά, τις αντεγκαιδευτικές επιθέσεις, την ακρίβεια, το αγροτικό. Αυτό γίνεται φανερό και μέσω του πρωταγωνιστικού ρόλου που έχουν πάρει οι φοιτητές στις αντικυβερνητικές διαδηλώσεις, προτάσσοντας συνθήματα και για την εκπαίδευση συνολικά (20% αύξηση του προϋπολογισμού για την Παιδεία). Στον αγώνα αυτό μπαίνουν και εκπαιδευτικοί, μαθητές, ακόμα και σε κάποιες περιπτώσεις πανεπιστημιακοί. Επί έναν μήνα, οι φοιτητές κατάφεραν να αποκλείσουν τα δημόσια πανεπιστήμια της χώρας (ουσιαστικά «άτυπη» κατάληψη των ιδρυμάτων). Μια μέρα πριν την παραίτηση Βούτσεβιτς πραγματοποιήθηκε 24ωρος αποκλεισμός ενός μεγάλου κόμβου κυκλοφορίας στο Βελιγράδι με πρωτοβουλία των φοιτητών. Από όλες τις πανεπιστημιακές σχολές στην πρωτεύουσα, οι φοιτητές πραγματοποίησαν πορεία μέχρι το σημείο του αποκλεισμού. Στον αποκλεισμό συμμετείχαν και μαθητές λυκείου μαζί με γονείς και καθηγητές. Οι φοιτητές είχαν προπαγανδίσει ανοιχτό κάλεσμα για τον αποκλεισμό και στηρίχθηκε μαζικά από εργαζόμενους και νεολαία. Μάλιστα, την πορεία των φοιτητών από τη γεωπονική σχολή συνόδευαν και αγρότες με τα τρακτέρ τους. Το βράδυ, όμως, του αποκλεισμού δέχτηκαν καταστολή με ύπουλες και παρακρατικού τύπου τακτικές: «άγνωστοι» επιτέθηκαν σε 5 φοιτητές, με αποτέλεσμα να τραυματιστούν.

Συγκεντρώσεις στον κόσμο για τα Τέμπη

Πάνω από 30 συγκεντρώσεις καλέστηκαν σε πόλεις σε όλο τον κόσμο ενάντια στη συγκάλυψη της κυβέρνησης του εγκλήματος στα Τέμπη. Το κεντρικό σύνθημα «Δεν έχω οξυγόνο» αντήχησε απ' άκρη σ' άκρη: Λονδίνο, Άμστερνταμ, Βρυξέλλες, Βερολίνο, Κολωνία, Παρίσι, Ελσίνκι, Λευκωσία, Βαλέτα, κ.ά. Συγκεντρώσεις πραγματοποιήθηκαν ακόμα σε Κάιρο (Αίγυπτος) και Τανζανία, καθώς και σε πόλεις των ΗΠΑ (Νέα Υόρκη, Βοστώνη), στο Τορόντο του Καναδά, στο Ρέικιαβικ της Ισλανδίας. Στο Λονδίνο, πάνω από 500 άνθρωποι διαδήλωσαν έξω από την ελληνική πρεσβεία στη γειτονιά Holland Park. Στην Αγγλία συνολικά καλούσαν 5 πόλεις, σε Ιρλανδία και Σκωτία 3 πόλεις. Μπορεί ο χάρτης με τις συγκεντρώσεις να παρέμεινε κενός στην περιοχή της Α. Αμερικής, αλλά το στίγμα το έδωσαν οι οπαδοί της Μπόκα Τζούνιορς, οι οποίοι σήκωσαν πανό σε γήπεδο του Μπουένος Άιρες που έγραφε «Δικαιοσύνη για το έγκλημα στα Τέμπη». Παρόμοια ενέργεια πραγματοποίησαν καπετάνιος και πλήρωμα ενός φορτηγού πλοίου που έπλεε στη μέση του Ατλαντικού, με πανό για το έγκλημα των Τεμπών κρεμασμένο στη γέφυρα του πλοίου.

ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ ΟΞΥΓΟΝΟ, ΔΕΝ ΥΠΟΧΩΡΟΥΜΕ ΓΙΑ ΝΑ ΖΗΣΟΥΜΕ, ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΓΩΝΙΣΤΟΥΜΕ

Εκεχειρία στη Γάζα

Ηθική και πολιτική νίκη του παλαιστινιακού λαού Στρατηγική ήττα του σιωνιστικού Ισραήλ

Στις 19 Ιανουαρίου άρχισε να εφαρμόζεται η εκκευρία μεταξύ της Χαμάς και της κυβέρνησης Νετανιάχου. Μετά από 15 μήνες ανελέητων βομβαρδισμών και σφαγών, αλληπάλληλων εκτοπισμών, απάνθρωπου λιμού, δίψας, επιδημιών, ισοπέδωσης σπιτιών, σχολείων, νοσοκομείων, υποδομών, μετά από 47.500 επίσημα καταγεγραμμένους Παλαιστίνιους νεκρούς (ανάμεσά τους 13.500 παιδιά), άλλους 20.000 θαμμένους κάτω από τα ερείπια και 111.000 τραυματίες, ο ηρωικός παλαιστινιακός λαός με το απίστευτο πείσμα, την αστείρευτη μαχητικότητα, το απαράμιλλο θάρρος και την ανυποχώρητη αποφασιστικότητα επέβαλλε στο πανίσχυρο, πάνοπλο σιωνιστικό καθεστώς μια αναμφισβήτητα σημαντική ήττα.

Όσες επιφυλάξεις κι αν έχει κανείς για τη βιωσιμότητα αυτής της εκκευρίας, αφού είναι δεδομένο ότι οι σιωνιστές θα τη σαμποτάρουν με κάθε μέσο, όσες έμμεσες ή άμεσες βλέψεις κι αν κρύβονται πίσω από την υποχώρηση της ισραηλινής κυβέρνησης, όποιοι σχεδιασμοί κι αν διαφαίνονται στη στάση της νέας αμερικανικής κυβέρνησης, αυτή η εκκευρία είναι πρώτα και κύρια μια μεγάλη νίκη της παλαιστινιακής αντίστασης.

Γιατί η εκκευρία είναι νίκη της παλαιστινιακής αντίστασης

Τα караβάνια των δεκάδων χιλιάδων Παλαιστίνιων που, πεζοί, κρατώντας στα χέρια τα λιγοστά υπάρχοντα που τους έχουν απομείνει, επιστρέφουν στη βόρεια, πλήρως ισοπεδωμένη Γάζα και στήνουν τις σκηνές τους εκεί που κάποτε ήταν τα σπίτια τους ακυρώνουν τις βλέψεις του σιωνιστικού καθεστώτος να «αδειάσει» τη βόρεια Γάζα από παλαιστινιακό πληθυσμό και να την προσαρτήσει. Πλήρως συνειδητοποιημένοι, οι Παλαιστίνιοι επιστρέφουν σε μια εντελώς κατεστραμμένη περιοχή, που θα χρειαστεί πάνω από 20 χρόνια και 1,2 δισ. δολάρια για ν' ανοικοδομηθεί. Κι όμως, γυρίζουν αποφασισμένοι να μείνουν στη γη τους.

Τα πολυπληθή στρατιωτικά και αστυνομικά σώματα της Χαμάς που ξεπρόβαλλαν από τα υπόγεια τούνελ τους συγκροτημένα και οπλισμένα, έτοιμα να προστατεύσουν τα κομβία της ανθρωπιστικής βοήθειας ή να επιτηρήσουν την ανταλλαγή ομήρων, διαλύουν το σιωνιστικό αφήγημα περί συντριβής της παλαιστινιακής αντίστασης και αποδεικνύουν πως, παρά τις αναμφισβήτητες απώλειες σε μαχητές και ηγεσία, αναπληρώνουν καθημερινά τις δυνάμεις τους (μέχρι και ο Μπλίνκεν το παραδέχτηκε), είναι αξιόμαχοι και διατηρούν τον έλεγχο της Γάζας.

Η υπαναχώρηση των δυνάμεων της

προϋποθέσεις που έθεταν μέχρι τώρα σε όλες τις διαπραγματεύσεις, δηλαδή την πλήρη αποχώρηση του ισραηλινού στρατού από τη Γάζα και την κατάπαυση πυρός διαρκείας, αποτελεί μελετημένη στρατηγική υποχώρηση. Δεν χωράει αμφιβολία ότι οι δυνάμεις του άξονα της Αντίστασης (Χαμάς, Χεζμπολάχ, Χούθι, Ιράν) έχουν δεχτεί ένα ισχυρό πλήγμα με τις εξελίξεις στον Λίβανο και τη Συρία και έχουν αναδιπλωθεί προκειμένου να ανασυνταχθούν και να επανασχεδιάσουν τη στρατηγική τους με βάση τα νέα δεδομένα και τις κινήσεις Τραμπ. Το ίδιο έκανε και η Χαμάς. Καταρχάς, εξασφάλισε μια κατάπαυση πυρός μερικών εβδομάδων (έξι προβλέπει η πρώτη φάση της εκκευρίας) και μια σημαντική εισροή ανθρωπιστικής βοήθειας (600 φορτηγά ημερησίως) που θα δώσει ανάσα, τροφή, καύσιμα και περίθαλψη στον πληθυσμό. Θα δώσει επιπλέον τη δυνατότητα σε χιλιάδες εσωτερικά εκτοπισμένους Παλαιστίνιους να γυρίσουν στα εδάφη τους. Δεύτερον, πέτυχε την απομάκρυνση των ισραηλινών στρατευμάτων από το εσωτερικό της Λωρίδας προς τις νεκρές ζώνες που έχουν δημιουργήσει στα βόρεια σύνορα, αλλά και από τον περίφημο διάδρομο της Νετζαρίμ που χώριζε τη Γάζα στη μέση. Απέτρεψε έτσι, τουλάχιστον προς το παρόν, τα σχέδια των σιωνιστών για προσάρτηση του βόρειου τμήματος της Γάζας και έλεγχο της υπόλοιπης.

Σε αυτή την πρώτη φάση, έχει ξεκινήσει μαζί με τη σταδιακή απελευθέρωση 33 ισραηλινών ομήρων και 1.700 περίπου φυλακισμένων Παλαιστίνιων, ανάμεσά τους και σημαντικές πολιτικές και στρατιωτικές προσωπικότητες. Μπορεί το νούμερο να μην είναι μεγάλο μπροστά στις 10.500 που βρίσκονται στα ισραηλινά μπουντρούμια, για χρόνια, ακόμα και δεκαετίες, συχνά χωρίς να έχουν καν απαγγελθεί κατηγορίες, αντιμετώπι με απίστευτα βασανιστήρια, όμως είναι μια τεράστια πολιτική και ηθική νίκη. Δεν μπορεί, μάλιστα, να μην αντιπαραβάλλει κανείς τους φανερά κακοποιημένους παλαιστίνιους φυλακισμένους με τους καλοζωισμένους ισραηλινούς ομήρους που απελευθερώνονται.

Γιατί δέχτηκε την εκκευρία ο Νετανιάχου

Έχει ανοίξει μια μεγάλη συζήτηση στον διεθνή και εγχώριο Τύπο για το αν η στροφή στη στάση του Νετανιάχου και η αποδοχή μιας εκκευρίας πανομοιότυπης με αυτή που είχε γίνει αποδεκτή από τη Χαμάς ήδη από το Μάιο του 2024, είναι αποτέλεσμα της πίεσης(!) του νέου αμερικανού προέδρου. Πέρα από την σταθερή, υπέρογκη στρατιωτική και οικονομική ενίσχυση, που καμιά

δρο που, στην προηγούμενη θητεία του, αναγνώρισε την Ιερουσαλήμ ως πρωτεύουσα του Ισραήλ, μετέφερε εκεί την αμερικανική πρεσβεία και ενέκρινε τους εποικισμούς στη Δυτική Όχθη. Πρόκειται για αυτόν που, στη νέα του θητεία, έχει διορίσει πρεσβευτή των ΗΠΑ στο Ισραήλ τον Μάικ Χάκαμπι, ο οποίος δεν αποδέχεται ότι υπάρχει κατοχή στη Δ. Όχθη, και πρέσβειρα στον ΟΗΕ την Ελίζ Στέφανικ, η οποία θεωρεί πως η κυριαρχία του Ισραήλ στα παλαιστινιακά εδάφη εκπορεύεται από τον Θεό. Πρόκειται, επίσης, για αυτόν που προτείνει ως φιλελεύθερη λύση του παλαιστινιακού ζητήματος τη μεταφορά 1,5 εκατομμυρίων Παλαιστίνιων στην Ιορδανία και την Αίγυπτο.

Μεγαλύτερη, ίσως, σημασία έχει να θυμηθούμε ότι ο Τραμπ είναι ο πατέρας των «Συμφωνιών του Αβραάμ» (δηλαδή της σύσφιξης των σχέσεων των αραβικών κρατών με το Ισραήλ, παρακάμπτοντας το παλαιστινιακό ζήτημα), που αγκάλιασε και συνέχισε ο Μπάιντεν και τίναξε στον αέρα η επίθεση της Χαμάς στις 7 Οκτώβρη του 2023. Επίσης τόσο τότε, όσο και τώρα, βασική προτεραιότητα της διακυβέρνησής του είναι η αποδυνάμωση των ανταγωνιστών του (Κίνας, Ιράν και Ρωσίας) στην περιοχή και η πρόσδεση των αραβικών χωρών στο αμερικανικό άρμα μέσω του Ισραήλ, μόνιμου και χρυσοπληρωμένου τοποτηρητή του.

Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία, λοιπόν, ότι οι κινήσεις Νετανιάχου έγιναν σε συνεννόηση με τον Τραμπ. Σε αντάλλαγμα για την απόσυρση από τη Γάζα φαίνεται πως δόθηκε το πράσινο φως για ενίσχυση της επίθεσης στη Δ. Όχθη, αύξηση των εποικισμών και προσάρτηση κομματιών της. Το τελευταίο διάστημα πόλεις όπως η Τζενίν, η Χεβρόνα ή τα περίχωρα της Βηθλεέμ δέχονται επιθέσεις ανάλογες με αυτές της Γάζας, με χιλιάδες Παλαιστίνιους να εκτοπίζονται και δεκάδες να δολοφονούνται, υποδομές να καταστρέφονται, σπίτια να κατεδαφίζονται, δρόμους να ξηλώνονται αποκόβοντας τη μια περιοχή από την άλλη, δεκάδες χιλιάδες στρέμματα γεωργικής γης να απαλλοτριώνονται. Πιθανότητα στη συνδιαλλαγή περιλαμβάνονται τα νεοκατακτημένα εδάφη γύρω από τα υψίπεδα του Γκολάν στη Συρία και εδάφη του Λιβάνου.

Με την αποδοχή της εκκευρίας ο Νετανιάχου αμβλύνει τη λαϊκή πίεση για την τύχη των ομήρων. Ταυτόχρονα, βέβαια, δημιουργεί προσδοκίες για την πλήρη εφαρμογή, προϋπόθεση για την απελευθέρωση και των υπολοίπων. Αυτές τις προσδοκίες θα τις βρει απέναντί του αν αποφασίσει να σαμποτάρει την εκκευρία κάτω από την πίεση των ακροδεξιών συμμάχων του και των φι-

λοδοξιών που δημιούργησε για το μεγάλο Ισραήλ. Ήδη ο υπουργός Εθνικής Ασφάλειας Μπεν Γκβιρ, επικεφαλής του ακροδεξιού κόμματος της Εβραϊκής Ισχύος παραιτήθηκε μαζί με δύο ακόμα υπουργούς του κόμματός του, αποκαλώντας τον προδότη. Το ίδιο απειλεί να κάνει ο υπουργός Οικονομικών Σμόντριτς, ηγέτης του Θρησκευτικού Σιωνιστικού Κόμματος, αν ο Νετανιάχου δεν τηρήσει την υπόσχεση που εικάζεται πως έχει δώσει ότι δεν θα υπάρξει δεύτερη φάση της εκκευρίας και ότι το σχέδιο της γενοκτονίας δεν αλλάζει. Ένα σχέδιο το οποίο, δυστυχώς, φαίνεται να ασπάζεται το σύνολο των πολιτικών δυνάμεων, αλλά και η πλειοψηφία του ισραηλινού λαού, δηλητηριασμένη από τη σιωνιστική προπαγάνδα και την πολύχρονη απανθρωποποίηση και δαιμονοποίηση των Παλαιστίνιων.

Η εκκευρία επιχειρεί επίσης να καταλαγιάσει το έντονο αντιπολεμικό κλίμα που έχουν προκαλέσει οι συνέπειες του παρατεταμένου και πολυμέτρου πολέμου στο Ισραήλ. Ο ισραηλινός λαός έχει βρεθεί αντιμέτωπος με τεράστιες πολεμικές δαπάνες, σημαντικές απώλειες στρατιωτών και εφέδρων, επιθέσεις από τη Χεζμπολάχ και το Ιράν που γκρέμισαν την ψευδαίσθηση του άτρωτου κράτους και δημιούργησαν ένα κλίμα ανασφάλειας, αλλά και με σημαντικές επιπτώσεις στην οικονομία της χώρας.

Θολό τοπίο το μέλλον

Οι επόμενες εβδομάδες θα είναι ιδιαίτερα επικίνδυνες καθώς πολλά κομβικά ζητήματα παραμένουν θολά ή έχουν παραπεμφθεί στα επόμενα, υπό διαμόρφωση στάδια της εκκευρίας. Η ισραηλινή κυβέρνηση διατείνεται πως διατηρεί το δικαίωμα της επέμβασης εφόσον παραβιάζονται οι όροι της συμφωνίας, επιβεβαιώνοντας απλά την πρόθεσή της να τους παραβιάσει η ίδια. Το πώς θα συνεχιστεί η αποχώρηση των ισραηλινών στρατευμάτων δεν είναι σαφές. Απροσδιόριστο επίσης παραμένει το πώς και από ποιον θα διοικείται και θα ελέγχεται η Γάζα σ' αυτή τη μεταβατική φάση, αφού το Ισραήλ αποκλείει τη Χαμάς και αφού η σημερινή πλήρως απονομιμοποιημένη Παλαιστινιακή Αρχή, που εξακολουθεί να αποτελεί βοηθητικό κατασταλτικό μηχανισμό των σιωνιστών στη Δ. Όχθη, δεν μπορεί να αναλάβει αυτό το ρόλο.

Για όλους εμάς, τους εργαζόμενους, τους νέους, τους λαούς του κόσμου που βγήκαμε στο δρόμο για τη λευτεριά και τη νίκη αυτού του ηρωικού λαού, κόντρα στην προπαγάνδα και την καταστολή όλων των συνένοχων, φιλοσιωνιστικών αστικών και ιμπεριαλιστικών κυβερνήσεων, η εκκευρία αποτελεί μια μεγάλη ανάσα, μια ατράνταχτη απόδειξη του τι μπορεί να καταφέρει η ανυποχώρητη πάλη για το δίκιο και την αξιοπρέπεια, μια παρακαταθήκη για τους δικούς μας αγώνες. Δημιουργεί ταυτόχρονα μια μεγάλη υποχρέωση: να δυναμώσουμε το κίνημα αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό τόσο που να επιβάλουμε τη διατήρηση της εκκευρίας και την απελευθέρωση των Παλαιστίνιων, να συμβάλλουμε στην πραγματοποίηση του ονείρου τους για ένα ανεξάρτητο κράτος στη γη τους.

■ Μαρία Κτιστάκη

Συρία: Όλοι εναντίον όλων

Ο λαός της Συρίας δέχτηκε μια ήττα που οδηγεί στη σφαγή του πολέμου, σε έναν κατακερματισμό της χώρας που καταργεί τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις ελευθερίες τους. Οι νέες Αρχές ανακοίνωσαν τη διάλυση του κοινοβουλίου και το «πάγωμα» του Συντάγματος του 2012. Διαλύσαν επίσης και το κόμμα Μπάαθ, που κυβερνούσε τη Συρία εδώ και περισσότερα από 60 χρόνια. Ταυτόχρονα περισσότεροι από 6 εκατομμύρια έχουν εγκαταλείψει τη χώρα από το 2011, όταν μια εξέγερση κατά του καθεστώτος του Μπασάρ αλ Άσαντ μετατράπηκε σε εμφύλιο πόλεμο 13 ετών. Σήμερα η νέα κατάσταση που δημιουργήθηκε κάνει ακόμα πιο δύσκολο τον επαναπατρισμό τους, παρά τα όσα διακηρύσσει το νέο καθεστώς.

Η ήττα στην Συρία παρά την πρώτη νίκη του παλαιστινιακού λαού (βλ. ανακοίνωση της ΟΚΔΕ για εκκευρία

στη Γάζα) και της αντίστασης, ενισχύει σημαντικά τις δυνάμεις της Δύσης και το Ισραήλ που ανά πάσα στιγμή ενδέχεται να ξαναπροχωρήσει σε νέα επίθεση στην Γάζα – χτυπάει ήδη την Δυτική όχθη – ενώ και η εκκευρία στον Λίβανο παραμένει εύθραυστη καθώς ακόμα δεν έχει αποσύρει από πουθενά τα στρατεύματά του και συνεχίζει να βομβαρδίζει.

Ο Άξονας της Αντίστασης δέχθηκε ένα σημαντικό πλήγμα ίσως και καθοριστικής σημασίας και αυτό επηρεάζει τη Χαμάς, τη Χεζμπολάχ, ενώ δεν μπορεί να αποκλειστεί χτύπημα στους Χούθι της Υεμένης και κατά του ίδιου του Ιράν. Ο χασάπης Νετανιάχου άδραξε την ευκαιρία και προχώρησε με μεγαλύτερη ένταση τις επιθέσεις του στη Συρία (υψώματα του Γκολάν) φτάνοντας 25 χιλιόμετρα έξω από την Δαμασκό, προχωρώντας αυτό που ήταν πάντοτε στους σκοπούς των σιωνιστών, το «Μεγάλο Ισραήλ». Οι

δυνάμεις του καθεστώτος του Άσαντ εγκατέλειψαν αιφνιδίως τις θέσεις τους στη νότια Συρία πριν την είσοδο των αντάρτικων δυνάμεων στη Δαμασκό στις 8 Δεκεμβρίου. Το Ισραήλ προχώρησε σε εκατοντάδες αεροπορικές επιδρομές κατά των συριακών στρατιωτικών υποδομών λέγοντας ότι θέλει να αποτρέψει το σπλοστάσιο του καθεστώτος Άσαντ να πέσει στα χέρια της νέας συριακής ηγεσίας. Ο υπουργός Άμυνας του Ισραήλ, Ισραήλ Κατς, διέταξε τον Δεκέμβριο τον στρατό του «να ετοιμαστεί να παραμείνει» ολόκληρο τον χειμώνα στη νεκρή ζώνη ανάμεσα στο Ισραήλ και τη Συρία. Πρόσφατα δήλωσε ότι ο ισραηλινός στρατός θα παραμείνει «στη κορυφή του όρους Ερμών και στη ζώνη ασφαλείας για απροσδιόριστη χρονική περίοδο για να εγγυηθεί την ασφάλεια των κοινοτήτων των υψιπέδων του Γκολάν, του βορείου Ισραήλ και όλων των πολιτών του κράτους

του Ισραήλ». Το όρος Ερμών βρίσκεται ανάμεσα στη Συρία και τον Λίβανο και δεσπόζει των υψιπέδων του Γκολάν.

Το Ιράν βγαίνει αρκετά ζημιωμένο καθώς η Συρία παρείχε 70.000 τετραγωνικά μίλια φιλικού εδάφους μεταξύ του Ιράν και των περιφερειακών του εχθρών στο Ισραήλ, κάτι ιδιαίτερα σημαντικό για την Τεχεράνη που ανησυχεί συνεχώς για ενδεχόμενα ισραηλινά κ αμερικάνικα πλήγματα στο πυρηνικό της πρόγραμμα ή σε άλλες στρατιωτικές εγκαταστάσεις της. Η Συρία κλιμακώνει τις οικονομικές της κυρώσεις με στόχο κυρίως χώρες που υποστήριζαν το καθεστώς Άσαντ, θέτοντας νέα εμπόδια στις εμπορικές συναλλαγές, παρά τις αρχικές διαβεβαιώσεις περί διαφορετικής προσέγγισης από τον νέο ηγέτη της Συρίας Αλ Τζολάνι. Η Αρχή Λιμένων απαγόρευσε την είσοδο προϊόντων προέλευσης Ιράν, Ρωσίας και Ισραήλ, επεκτείνοντας προηγούμενες απαγορεύσεις για ιρανούς και ισραηλινούς πολίτες να εισέρχονται στη χώρα.

Η Τουρκία, η οποία σε μεγάλο

Σουδάν: Η χειρότερη ανθρωπιστική κρίση του πλανήτη

Η πιο σοβαρή ανθρωπιστική κρίση στον κόσμο εκτυλίσσεται σήμερα στο Σουδάν όπου η χώρα βρίσκεται βυθισμένη στο χάος του πολέμου. Μια από τις φτωχότερες χώρες του κόσμου, καταλαμβάνει την 170ή θέση στον Δείκτη Ανθρώπινης Ανάπτυξης και την 185η θέση στο ονομαστικό κατά κεφαλήν ΑΕΠ. Η οικονομία της βασίζεται σε μεγάλο βαθμό στη γεωργία, που εμποδίζεται από τις διεθνείς κυρώσεις. Πάνω από το 60% του πληθυσμού του Σουδάν ζει στην ακραία φτώχεια και η χώρα αντιμετωπίζει σημαντικές δυσκολίες λόγω του ξηρού κλίματος.

Το Σουδάν κέρδισε την ανεξαρτησία του από τους Βρετανούς το 1956 και εγκαθίδρυσε ένα καθεστώς ισλαμιστικής κυριαρχίας (μόλις το 2020 έγινε κοσμικό κράτος) βαθύνοντας τις διαφορές μεταξύ του Ισλαμικού Βορρά και του κατεχοχόν Ανιμιστικού και Χριστιανικού Νότου. Το 1989 ο συνταγματάρχης Ομάρ Αλ-Μπασίρ ηγήθηκε ενός στρατιωτικού πραξικοπήματος αναστέλοντας τα πολιτικά κόμματα και τις ενώσεις, εισήγαγε ισλαμικό νομικό κώδικα και πραγματοποίησε μαζικές εκκαθαρίσεις και εκτελέσεις.

Το 1993, ο Αλ-Μπασίρ αυτοδιορίστηκε «Πρόεδρος» αναλαμβάνοντας πλέον προσωπικά την εκτελεστική και νομοθετική εξουσία ενώ το 1996 όπου προκήρυξε γενικές εκλογές ήταν ο μόνος υποψήφιος... και το Σουδάν έγινε μονοκομματικό κράτος. Τα επόμενα χρόνια το Σουδάν βρέθηκε στην εμπροσθοφυλακή του ισλαμιστικού φονταμενταλισμού με τον τότε Πρόεδρο της Εθνοσυνέλευσης Χασάν Αλ-Τουραμπί να

καλεί στην χώρα του τον Οσάμα Μπιν Λάντεν βάζοντας την χώρα στο στόχαστρο των ΗΠΑ οι οποίες κατέταξαν το Σουδάν ως χώρα στήριξης της τρομοκρατίας. Μετά τις βομβιστικές επιθέσεις της Αλ Κάιντα το 1998 στις αμερικανικές πρεσβείες σε Κέννα και Τανζανία, τα αντίποινα των Αμερικανών με πυραύλους κρουζ, ανάμεσα σε άλλους στόχους, έπληξαν και το Σουδάν καταστρέφοντας το εργοστάσιο φαρμάκων al-Shifa στο Χαρτούμ. Η ισοπέδωση του εργοστασίου είχε καταστροφικές συνέπειες για το μέλλον της χώρας – το εργοστάσιο παρείχε το 50% των φαρμάκων του Σουδάν ενώ ήταν η κύρια πηγή φαρμάκων κατά της ελονοσίας και κτηνιατρικών φαρμάκων. Έκτοτε η χώρα βυθίζεται σε ένα γενικότερο οικονομικό και πολιτικό χάος μπαίνοντας σε έναν εμφύλιο πόλεμο διάρκειας που θα οδηγήσει στην απόσχιση του νοτίου τμήματος και τον σχηματισμό ενός νέου κράτους, του Νότιου Σουδάν το 2011.

Η σημερινή κρίση έχει τις ρίζες της σε αυτή την απόσχιση εφόσον διακόπηκε μεγάλο μέρος από τα έσοδα του πετρελαίου (τα δύο τρίτα των πετρελαϊκών πόρων του Σουδάν βρίσκονται στον Νότο), οδηγώντας σε μια βαθύτερη οικονομική κρίση. Μεταξύ 2000 και 2009, το πετρέλαιο αντιπροσώπευε το 86% των εσόδων του Σουδάν από τις εξαγωγές ενώ η απόσχιση του Νότου οδήγησε στην απώλεια του 75% των εσόδων.

Η βύθιση της οικονομικής κρίσης και φτώχειας λόγω της απόσχισης οδήγησε στις λαϊκές διαδηλώσεις που οι Σουδανοί αποκαλούν Ένδοξη Επανάσταση

του 2018 με την οποία τελικά ανατράπηκε το αυταρχικό καθεστώς του Αλ-Μπασίρ. Οι διαδηλώσεις ξέσπασαν στην εργατική πόλη Ατμπάρα λόγω του τριπλασιασμού της τιμής του ψωμιού. Οδηγήθηκαν από μαθητές γυμνασίου και σύντομα επεκτάθηκαν σε όλη την χώρα με κύριους οργανωτές ένα δίκτυο ανεπίσημων επαγγελματικών και συνδικαλιστικών οργανώσεων το οποίο οδήγησε σε παρατεταμένες διαδηλώσεις έξι μηνών και τελικά στην πτώση του Κόμματος Εθνικού Κογκρέσου.

Στο αποκορύφωμα των διαδηλώσεων τον Ιανουάριο του 2019 οι κύριοι συνασπισμοί πολιτικών κομμάτων του Σουδάν πίεσαν για το σχηματισμό ενός ευρέως αντιπολιτευτικού δικτύου ενωμένου υπό τη σημαία των Σουδανικών Εθνικών Δυνάμεων Ελευθερίας και Αλλαγής (FLC). Τα FLC ήταν κυρίως υπεύθυνα για το συντονισμό όλων των κοινωνικών τάξεων και, το πιο σημαντικό, περιλάμβανε ενώσεις και ομάδες νεολαίας της μεσαίας τάξης, αλλά και ανεπίσημες οργανωμένες επιτροπές αντίστασης γειτονιάς, μερικές από τις οποίες αντιπροσώπευαν τα φτωχότερα στρώματα των πόλεων.

Ο Αλ-Μπασίρ αντικαταστάθηκε αρχικά από μια στρατιωτική

χούντα με τη μορφή του Μεταβατικού Στρατιωτικού Συμβουλίου, με επικεφαλής τον στρατηγό Μπουχάν του Σουδανικού Στρατού (SAF) και αναπληρωτή τον Νταγκάλο, διοικητή της Δύναμης Ταχείας Υποστήριξης (RSF).

Σε απάντηση στην στρατιωτική χούντα, το κίνημα συνεχίστηκε με καθιστικές διαδηλώσεις που απαιτούσαν τη μετάβαση στην πλήρη πολιτική διακυβέρνηση. Στις 3 Ιουνίου 2019, οι δυνάμεις ασφαλείας του Μεταβατικού Στρατιωτικού Συμβουλίου, συμπεριλαμβανομένης της πολιτοφυλακής FAR, διέλυσαν βίαια μια από τις καθιστικές διαδηλώσεις, σκοτώνοντας εκατοντάδες και τραυματίζοντας χιλιάδες σε αυτό που έγινε γνωστό ως Σφαγή της καθιστικής οργάνωσης του Χαρτούμ.

Το FLC κατέληξε τελικά σε συμφωνία με τον στρατό τον Ιούλιο του 2019 για κατανομή της εξουσίας με τη μορφή συνταγματικού χάρτη αλλά η μεταβατική κυβέρνηση δεν καθιέρωσε ποτέ σαφή διαχωρισμό των εξουσιών, ενώ ο στρατός διατήρησε το δικαίωμα να απορρίψει οποιαδήποτε πρόταση από τους πολιτικούς ηγέτες του συνασπισμού. Επιπλέον, τους χορηγήθηκε ασυλία από έρευνα για εγκλήματα του

παρελθόντος και άσκησαν δικαίωμα αρνησιουργίας στον διορισμό πολιτικών υπουργών.

Από την πλευρά τους, οι επιτροπές αντίστασης και το κίνημα συνέχισαν να πιέζουν για μετάβαση σε μια πλήρως πολιτική κυβέρνηση που βασίζεται στην απόρριψη κάθε σχέσης με στρατιωτικούς ηγέτες. Η αποτυχία της μεταβατικής κυβέρνησης να ενσωματώσουν τα κύρια αιτήματα εμπόδισαν και καθυστέρησαν την επιβολή της Συντακτικής Συνέλευσης και προετοιμασία εκλογών δίνοντας χρόνο στη στρατιωτική συμμαχία μεταξύ του Μπουχάν-Νταγκάλο να προβεί σε νέο πραξικόπημα στις 25 Οκτωβρίου 2021.

Η ρίζα της σύγκρουσης μεταξύ των δύο πρώην συμμάχων ήταν ο έλεγχος σε σημαντικούς τομείς του πλούτου της χώρας. Το Παρατηρητήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων κάνει λόγο για εθνοκάθαρση στο Χαρτούμ και το Νταρφούρ ενώ η φύση των μαχών, που λαμβάνουν χώρα τόσο σε αγροτικές όσο και σε αστικές περιοχές και η έκτασή τους έχουν οδηγήσει σε ακραία ανθρωπιστική κρίση καθώς οι μάχες εμποδίζουν την αγροτική παραγωγή σε μεγάλο μέρος της χώρας.

Σύμφωνα με το Παγκόσμιο Επισιτιστικό Πρόγραμμα η χώρα αντιμετωπίζει «τη μεγαλύτερη κρίση πείνας στον κόσμο» ενώ τα Ηνωμένα Έθνη σημειώνουν πως περισσότεροι από 25 εκατομμύρια (ο μισός πληθυσμός του Σουδάν), υποφέρουν από πείνα. Πάνω από 15 εκατομμύρια έχουν εγκαταλείψει τα σπίτια τους και από αυτούς 3,1 εκατομμύρια έχουν βρει καταφύγιο σε γειτονικές χώρες.

βαθμό βρίσκεται πίσω από τις διάφορες ομάδες τζιχαντιστών και άλλων παραστρατιωτικών, επιδιώκει να εξοτρώσει τους Κούρδους αλλά και να εδραιώσει την θέση της στην Συρία, στην ευρύτερη περιοχή, στη Νοτιοανατολική Μεσόγειο και την Κύπρο. Οι ΗΠΑ μετά την ορκωμοσία της νέας κυβέρνησης των τζιχαντιστών απέσυραν 2.000 αμερικανούς στρατιώτες ανοίγοντας τον δρόμο στην Τουρκία που προχώρησε σε επιθέσεις. Οι επιθέσεις μεταξύ του υποστηριζόμενου από την Τουρκία Συριακού Εθνικού Στρατού (SNA) και των υπό κουρδική ηγεσία Συριακών Δημοκρατικών Δυνάμεων (SDF) δείχνουν ότι η Τουρκία θέλει να εξασφαλίσει την κυριαρχία της στην περιοχή και οι ΗΠΑ αφήνουν ανοιχτό το ενδεχόμενο να «αφήσουν τους Κούρδους» για να διαπραγματευτούν με την Τουρκία. Βέβαια η πίεση που χρησιμοποιούν οι Αμερικάνοι στους Τούρκους έρχεται μέσα από την πλευρά του Ισραήλ και ο κίνδυνος μιας σύγκρουσης στη Συρία των σχεδίων των Τούρκων και των Ισραηλινών/ΗΠΑ, είναι υπαρκτός.

Η Ρωσία φαίνεται αρκετά ζημιωμένη από τις εξελίξεις και δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι θα μπορέσει να κρατήσει τις δυο μεγάλες βάσεις που διαθέτει στα παράλια της Συρίας, Ταρτούς και Χμείμιμ, χρήσιμες και για εμπορικούς σκοπούς για την περιοχή και την αφρικανική Ήπειρο. Ρωσική αντιπροσωπεία, υπό τον υφυπουργό Εξωτερικών Μιχαήλ Μπογκντάνοφ, πραγματοποίησε επίσκεψη στη Δαμασκό όπου είχε συνάντηση με τη νέα ηγεσία της Συρίας. Η Μόσχα παρουσιάζεται να αναγνωρίζει ότι **προς το παρόν δεν έχει σημειωθεί πρόοδος στις συνομιλίες για το μέλλον των ρωσικών βάσεων σε Ταρτούς και Λαττάκεια**. Η νέα ηγεσία της Συρίας φέρεται να **πιέζει τη Μόσχα διεκδικώντας αποζημιώσεις**. Είναι λογικό η Ρωσία να μην είναι ευχαριστημένη με τον ρόλο της Τουρκίας στην Συρία.

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός είναι κερδισμένος με την πτώση του καθεστώτος Άσαντ και θα προσπαθήσει να επανακάμψει στη Μ. Ανατολή. Με την τακτική του «όλοι εναντίων όλων» θα προσπαθήσει να επαναφέρει τη στρα-

τηγική της «Νέας Μ. Ανατολής». Τέλος, είναι προφανές ότι η κατάσταση αυτή βάζει νέα εμπόδια στον «Δρόμο του Μεταξίου» της Κίνας.

Η αλλαγή του συσχετισμού υπέρ των αντιδραστικών δυτικών δυνάμεων δημιουργεί τεράστιους κινδύνους οξύνοντας ακόμη περισσότερο τους παγκόσμιους ανταγωνισμούς, τις πο-

λεμικές συγκρούσεις στην περιοχή, στους οποίους έχει εμπλακεί και η άθλια κυβέρνηση Μητσοτάκη (είναι τουλάχιστον γελοίο να υποστηρίζει το νέο καθεστώς που αναβαθμίζει τον ρόλο της Τουρκίας) και φέρνει πιο κοντά τον Γ' Π.Π.

■ Κιτσώνης Βαγγέλης

ΤΡΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΕΜΟΥ ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ:

Το ματωμένο «παζάρι» των ιμπεριαλιστών

Μετά από σχεδόν 3 χρόνια πολέμου Ρωσίας-NATO/Ουκρανίας, φαίνεται πως πλησιάζει η ώρα ενός «ματωμένου» συμβιβασμού, μιας έστω προσωρινής συμφωνίας για τη διακοπή των εχθροπραξιών. Αυτό, ως αποτέλεσμα της κυριαρχίας της Ρωσίας στο πεδίο της μάχης και της εκλογής Τραμπ στην ηγεσία των ΗΠΑ, που υιοθετεί μια νέα τακτική.

Οι εξελίξεις στο πεδίο είναι υπέρ των ρωσικών στρατευμάτων σε όλο το Ν/Α μέτωπο. Προωθούνται προς το Χάρκοβο, πόλη στρατηγικής σημασίας για τη σύνδεση με Κίεβο. Κοντεύουν να μπουν στο Ποκρόβσκ, ενώ ανάγκασαν να σταματήσουν οι Ουκρανοί την λειτουργία του μεγαλύτερου ορυχείου τους στην περιοχή. Έχουν εκκαθαρίσει το Ντονμπάς. Προχωρούν προς τη Χερσώνα, έχοντας ελέγξει πλήρως την Αζοφική Θάλασσα. Εκκαθαρίζουν τις ουκρανικές δυνάμεις που εισέβαλαν στο Κουρσκ, οι οποίες οπισθοχωρούν όσο πιο αργά μπορούν, ευρισκόμενες όμως διαρκώς υπό τον κίνδυνο περικύκλωσης. Ο μεγάλος φόβος των Δυτικών είναι μια πολύ πιθανή κατάρρευση της αμυντικής γραμμής, που θα δώσει τη δυνατότητα στον ρωσικό στρατό για μια γρήγορη προέλαση στο κέντρο της Ουκρανίας. Σε αυτή την περίπτωση, η Ουκρανία δεν θα χάσει το 20% των εδαφών της που κατέχει σήμερα η Ρωσία, αλλά πολύ περισσότερο. Προσπαθώντας να καθυστερήσουν αυτή την εξέλιξη, οι Ουκρανοί θυσιάζουν χιλιάδες στρατιώτες και επιτίθενται με δυτικούς πυραύλους και drones σε διωλιστήρια και αγωγούς ενέρ-

γιας στο εσωτερικό της Ρωσίας, για να πιέσουν τον Πούτιν να διαπραγματευτεί. Όμως ο ρωσικός ιμπεριαλισμός, που θυσιάσε επίσης χιλιάδες στρατιώτες, δείχνει αποφασισμένος να φύγει νικητής από την πρώτη φάση του ιδιότυπου Γ' παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού πολέμου μεταξύ δυτικών και ανατολικών ιμπεριαλιστών.

Ο Τραμπ είχε δεσμευτεί προεκλογικά πως θα τερματίσει την σύρραξη στην Ουκρανία σε μία μέρα. Αυτό ανακάλυψε πως είναι ανέφικτο λόγω του βάθους της σύγκρουσης (1 εκατ. υπολογίζονται οι νεκροί και βαριά τραυματίες) και των συμφερόντων που διακυβεύονται. Ωστόσο φαίνεται να προχωρά σε μια τακτική εύρεσης συμφωνίας μέσω της διπλωματικής οδού. Η εκτίμηση της κατάστασης από το επιτελείο του είναι πως «πρέπει να τερματίσουμε τον πόλεμο πριν επέλθει μια πλήρης νίκη της Ρωσίας» και βέβαια να επικεντρωθούν οι ΗΠΑ στην αντιμετώπιση του στρατηγικού τους εχθρού, της Κίνας. Ωστόσο, όσες παραχωρήσεις και αν υπάρξουν προς τη Ρωσία, η συμφωνία θα είναι πολύ δύσκολη. Οι Ρώσοι ζητούν την καθαίρεση του Ζελένσκι και την πολιτική και

στρατιωτική ουδετεροποίηση της Ουκρανίας. Για αυτούς είναι ζήτημα ζωής και θανάτου η επιβολή γεωπολιτικών ισορροπιών στη «γειτονιά» τους, που να εξυπηρετούν τις βλέψεις του ρωσικού, αλλά και κατ' επέκταση του κινεζικού ιμπεριαλισμού. Οι απειλές Τραμπ για μεγέθυνση των αντιρωσικών κυρώσεων στην ενέργεια και αλλού, δεν θα είναι κομβικός παράγοντας που θα καθίσει τον Πούτιν στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων. Όμως η απειλή προς την Ουκρανία για σταμάτημα της βοήθειας και η κακή κριτική για το μεγάλο όριο ηλικίας των στρατεύσιμων, που δεν επιτρέπει στους Ουκρανούς να συντηρήσουν το μέτωπο, δείχνουν την επιθυμία του επιτελείου Τραμπ για μια συμφωνία σύντομα που σημαίνει να θυσιάσει ο Ζελένσκι. Και όσο διατηρείται ενεργό το μέτωπο, υπάρχει η απαίτηση Τράμπ στους Ευρωπαίους να πληρώνουν αυτοί το κόστος, με την πληρωμή από μέρους τους των αμερικανικών όπλων, που στέλνονται στην Ουκρανία.

Οι προτάσεις Ζελένσκι-ΕΕ για είσοδο της Ουκρανίας στην ΕΕ και αποστολή 200.000 στρατιωτών από Γαλλία-Βρετανία-Πολω-

νία για να εγγυηθούν την όποια συμφωνία στα σύνορα Ουκρανίας-Ρωσίας, φαντάζουν αδύνατον να εκπληρωθούν και να γίνουν αποδεκτά από τον ρωσικό ιμπεριαλισμό, μιας και θα σημαίνουν την de facto NATOποίηση της Ουκρανίας.

Την ίδια στιγμή, ο ρωσικός ιμπεριαλισμός προετοιμάζεται για τη γενίκευση της σύγκρουσης με το NATO στο εγγύς μέλλον. Θέλει να αυξήσει πολύ σύντομα τις ένοπλες δυνάμεις του κατά 30%. Επενδύει στην ποιοτική και ποσοτική αναβάθμιση των πυρηνικών του όπλων. Διασφαλίζει το καθεστώς Λουκασένκο στη Λευκορωσία, που λειτουργεί ως ρωσικός κυματοθραύστης και κινείται σε όλες τις χώρες στα σύνορά της για την ανάδειξη φιλορωσικών δυνάμεων. Σφουρηλατεί τη συμμαχία του με την Κίνα. Όλα αυτά δεν σημαίνουν πως το Ουκρανικό δεν πλήγωσε τον ρωσικό ιμπεριαλισμό. Η αποχώρησή του από την Συρία και η πτώση του καθεστώτος Άσαντ μπορεί να ιδωθεί ως αδυναμία, αλλά και μια ένδειξη εξελισσόμενης συμφωνίας κάτω από το τραπέζι με τους αμερικανούς ιμπεριαλιστές και την Τουρκία.

Η ΕΕ παραπαίει ειδικά μετά την εκλογή Τραμπ. Από τη μία συνεχίζει την ρητορική υπέρ της Ουκρανίας και της στήριξής της, καθώς και την ανάγκη αύξησης των στρατιωτικών της δαπανών, ώστε να ανταποκριθεί στον πόλεμο που έρχεται και να εξασφαλίσει την φιλία των αμερικανών ιμπεριαλιστών. Όλα αυτά σε βάρος των κοινωνικών δαπανών και του βιοτικού επιπέδου της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων

της Ευρώπης. Από την άλλη, συζητά την επανεισαγωγή ρωσικού αερίου, μπας και σωθεί η παραπαίουσα οικονομία της. Επικεφαλής αυτής της γραμμής η Ουγγαρία και η Σλοβακία, αλλά και οι γερμανοί βιομήχανοι. Μετά την ηχηρή απουσία της ηγεσίας της ΕΕ από την ορκωμοσία Τραμπ, αφού δεν καλέστηκε και τα μηνύματα Τραμπ που σημαίνουν πως η μόνη αποδεκτή θέση για την ΕΕ στον κόσμο είναι ως μια ακόμα πολιτεία των ΗΠΑ που θα πληρώνει για να έχει την προστασία των αμερικανικών όπλων, τώρα παρακαλά να έχει μια θέση στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων με τη Ρωσία και να είναι μέρος της όποιας συμφωνίας.

Η κυβέρνηση της ΝΔ, που τον Οκτώβριο υπέγραψε διμερή συμφωνία απόλυτης στήριξης του Ζελένσκι, τώρα γλείφει τον Τραμπ και μιλά για ανάγκη ειρηνευτικής συμφωνίας, με προάσπιση βέβαια των ουκρανικών αιτημάτων. Άλλη μια κωλοτούμπα, που μαζί με αυτή των Τεμπών, απογυμνώνουν ακόμα περισσότερο την άθλια νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση Μητσοτάκη. Η ανάπτυξη των εργατικών και λαϊκών κινητοποιήσεων για δικαιοσύνη, μισθούς, συντάξεις, ακρίβεια και τερματισμό των ιμπεριαλιστικών πολέμων και των καταστροφικών εξοπλισμών είναι η μόνη λύση για τη σωτηρία των εργαζομένων και της νεολαίας σε Ελλάδα, Ευρώπη και σε όλο τον κόσμο.

■ Α.Φ.

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 1944 – 80 ΧΡΟΝΙΑ

Γ' ΜΕΡΟΣ: Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΗΣ ΒΑΡΚΙΖΑΣ

► Με αφορμή την επέτειο των 80 χρόνων από τον Δεκέμβρη του 1944, η Ε.Π. δημοσιεύει σε αυτό το φύλλο το τρίτο και τελευταίο μέρος του αφιερώματος

Μετά τη νίκη τους στη Μάχη της Αθήνας, τα βρετανικά στρατεύματα «καθάριζαν» οποιοδήποτε στοιχείο αντίστασης ως τις 11 Γενάρη 1945. Ο αριθμός των νεκρών σε μόλις ένα μήνα ξεπέρασε τις 17.000 των μαχών επί γερμανικής κατοχής. Η ήττα των Δεκεμβριανών καταλογίζεται ως μια από τις μεγαλύτερες του παγκόσμιου εργατικού και επαναστατικού κινήματος ως προς την προδοσία της σταλινικής ηγεσίας αλλά και το μένος καπιταλιστών και ιμπεριαλιστών ενάντια στις αγωνιζόμενες μάζες. Τα αίτια δεν εξαντλούνται σε «ανεπαρκείς δυνάμεις», «απειρία» και «εξάντληση», όπως κατά καιρούς έχει επικαλεστεί το ΚΚΕ. Η συντριβή ήταν προκαθορισμένη από όλες τις πολιτικές επιλογές των σταλινικών, με κορυφαίες τις συμφωνίες Καζέρτας-Λιβάνου και την απραξία του ΚΚΕ τις μέρες μεταξύ της Απελευθέρωσης και της επιστροφής της αυτοεξόριστης αστικής κυβέρνησης ως κυβέρνησης «εθνικής ενότητας».

Όπως έχει γίνει φανερό, τα κύρια αίτια της ήττας δεν ήταν στρατιωτικά αλλά πολιτικά. Οι περιορισμένες στρατιωτικές δυνάμεις του ΕΛΑΣ στην Αθήνα, η ανετοιμότητα για τη σύγκρουση ήταν επιλογή της σταλινικής ηγεσίας, έχοντας απέναντι τον αποφασισμένο και δοκιμασμένο βρετανικό ιμπεριαλισμό. Οι βρετανοί επαγγελματίες του πολέμου, που κάτω από την άγρυπνη, άτεγκτη καθοδήγηση του Τσόρτσιλ διοικούσαν τα βρετανικά στρατεύματα, είχαν ξεκάθαρο πολιτικό και στρατιωτικό στόχο. Από την άλλη, το ΠΓ του ΚΚΕ δεν συνειδησίασε ούτε μια φορά τόσο κατά την έναρξη όσο και κατά τη διάρκεια των Δεκεμβριανών, όπως και του ΕΑΜ/ΕΛΑΣ, ενώ με απότομο, σπασμωδικό τρόπο μια τριμελής ΚΕ του ΕΛΑΣ είχε ανασταθεί μόλις λίγο πριν το ξέσπασμα της σύγκρουσης. Έτσι και η στρατιωτική κίνησή τους ήταν επιλεκτική, ασύνδετη ή και υποχωρητική. Βρετανοί αξιωματικοί σε έκθεσή τους ανέφεραν ότι ο ΕΛΑΣ αγνόησε βασικές αρχές της στρατιωτικής τακτικής, χρησιμοποίησε σχεδόν αποκλειστικά τακτικές διείσδυσης αντί μαζικής επίθεσης, με την οποία ειδικά στα αρχικά στάδια «θα κατάφερνε αξιοσημείωτες επι-

τυχίες». Φυσικά, ακόμα περισσότερο βάραινε ότι για πολλές μέρες η διαταγή του ΚΚΕ ήταν να μην υπάρχει εμπλοκή με τα «συμμαχικά» βρετανικά στρατεύματα, που σταδιακά ενισχύθηκαν, πήραν την πρωτοβουλία και ανέτρεψαν την κατάσταση.

Ακόμα όμως και αμέσως μετά την ήττα, το ΚΚΕ είχε πολλές δυνάμεις για να συνεχίσει τον αγώνα, αν πράγματι η ηγεσία του επιθυμούσε να βγάλει συμπεράσματα και να αλλάξει την ολέθρια πορεία της. Ο ΕΛΑΣ εξακολουθούσε να ελέγχει πάρα πολλές περιοχές, ενώ οι πιο πολλές δυνάμεις του, που δεν είχαν πλησιάσει την Αθήνα ή τον Πειραιά, παρέμεναν άθικτες και ετοιμοπόλεμες. Επίσης (όπως φάνηκε και στο σύντομο διάστημα όπου ανασυγκροτήθηκε η ΓΣΕΕ με συντριπτική κυριαρχία της Αριστεράς και του ΕΑΜ στο εσωτερικό της), το ΚΚΕ διέθετε μεγάλη δύναμη μέσα στα συνδικάτα, την οποία αξιοποιούσε όμως μόνο επιλεκτικά και κατά περιόδους. Ούτε αυτά ούτε τον ΕΛΑΣ αξιοποίησε, παρότι οι μάζες έδειχναν αποφασισμένες παρά τον φόβο, τις θυσίες, την εξάντληση. Χαρακτηριστικό είναι το στιχάκι της εποχής «μας πήραν την Αθήνα μόνο για ένα μήνα, οι Άγγλοι θα νικήσουν όταν οι μαύροι ασπρίσουν». Από όλες τις πλευρές, προϋποθέσεις για συνέχιση της πάλης υπήρχαν πολλές. Μια ανασύνταξη δυνάμεων και ένας συνδυασμός του μαζικού και του ένοπλου κινήματος θα μπορούσε μέχρι και τις 11 Γενάρη να καλύψει αν όχι να ξεπεράσει την ήττα που είχε προηγηθεί. Ακόμα και οι ίδιοι οι Βρετανοί θεωρούσαν ότι τίποτα δεν έχει τελειώσει και τόνιζαν την αδυναμία αντιμετώπισης του ΕΛΑΣ στην επαρχία. Παράλληλα, τα βρετανικά στρατεύματα έπρεπε να σταλούν πίσω στο ιταλικό μέτωπο και βρίσκονταν σε σύγχυση, ιδιαίτερα οι απλοί στρατιώτες.

Η ανακωχή της 11ης Γενάρη (με πιο σκληρούς όρους από μια προηγούμενη πρόταση στα μέσα Δεκέμβρη, που αλογοάριστα είχε απορριφθεί από το ΚΚΕ, την ίδια στιγμή που συσσώρευε μοιραία και εγκληματικά λάθη το ένα

πάνω στο άλλο), ήταν απαραίτητη: α) Για τους Άγγλους ιμπεριαλιστές, επειδή ετοιμάζονταν μαζί με τους Αμερικάνους για τις επιθέσεις κατά της Ιαπωνίας, ενώ πολλά μέτωπα δυσκόλευαν την πολιτική θέση της κυβέρνησης Τσόρτσιλ, που απειλούνταν από το Εργατικό Κόμμα. β) Την ελληνική αστική τάξη, που αναζητούσε μια σταθεροποίηση με τους νέους συσχετισμούς υπέρ της. γ) Τους σταλινικούς ρεφορμιστές του ΚΚΕ, που ακόμα ήλπιζαν σε μια «ομαλή δημοκρατική εξέλιξη» (ακόμα και να συμμετάσχουν σε μια ανανεωμένη κυβέρνηση «εθνικής ενότητας») και επεδίωκαν να ανασυγκροτήσουν το ταραγμένο εσωτερικό τους. Η ανακωχή ήταν το τέλος του πρώτου αντάρτικου και το πρώτο σκέλος της «Βάρκιζας». Βέβαια, «ομαλή δημοκρατική εξέλιξη» δεν μπορούσε πλέον να υπάρξει. Οι ιμπεριαλιστές και η αστική τάξη, αφού είχαν αξιοποιήσει στο έπακρο το ΕΑΜ και την αντεπαναστατική πολιτική του ΚΚΕ (Λίβανος, Καζέρτα, «εθνική ενότητα») πλέον επιθυμούσαν την πλήρη συντριβή των μαζών. Οι Άγγλοι πίεζαν προς μια οριστική ρήξη, όχι απλά ανακωχή, ώστε και να μπορέσουν να απεμπλακούν από τη χώρα. Στις 11 μέρες διαπραγματεύσεων που προηγήθηκαν της υπογραφής της τελικής συμφωνίας σε μια βίλα της Βάρκιζας, ο Σιάντος και οι άλλοι ηγέτες του ΚΚΕ και του ΕΑΜ βρέθηκαν αντιμέτωποι με την αποφασιστικότητα και την αδιαλλαξία της κυβέρνησης Πλαστήρα (είχε επιστρατευτεί ως «κεντρώς» ώστε να διευρυνθεί η απήχηση και νομιμοποίηση του αστικού μετώπου) και των άγγλων προστατών της. Στις 12 Φλεβάρη 1945, το ΚΚΕ υπέγραψε τη Συμφωνία, την οριστική διάλυση του ΕΛΑΣ και την υποχρεωτική παράδοση των όπλων. Ταυτόχρονα, η προδοτική συμφωνία προέβλεπε ότι θα αμνηστευόνταν όλα τα «πολιτικά εγκλήματα» αλλά όχι και τα ποινικά. Χιλιάδες αγωνιστές αφέθηκαν έτσι στο έλεος της αντίδρασης, βασανίστηκαν, δολοφονήθηκαν, εξορίστηκαν, ενώ μέσω της Συμφωνίας η σταλινική ηγεσία του

ΚΚΕ είχε εξασφαλίσει αμνηστία για τον εαυτό της.

Το ΚΚΕ έχει προσπαθήσει να δικαιολογήσει την ήττα και συνθηκολόγηση λέγοντας ότι ο ένοπλος αγώνας ενάντια σε «συμμάχους» αποτελούσε κίνδυνο για τη Σοβιετική Ένωση στον πόλεμο εναντίον της Γερμανίας και ότι η ηγεσία και η ΚΕ του ΚΚΕ ήταν ανέτοιμες, εγκλωβισμένες στον «αντιφασιστικό» προσανατολισμό (ένα τόσο κολοσσιαίο «λάθος» του «διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος» που, ωστόσο, δεν οδηγεί το ΚΚΕ σε μια καταδίκη του σταλινισμού). Αυτά όμως τα προσχήματα, ειδικά όταν έρχονται με καθυστέρηση δεκαετιών, δεν μπορούν να δικαιολογήσουν ότι δημόσια και σύσσωμη η ηγεσία του ΚΚΕ (αποφάσεις ΚΕ, διακηρύξεις, άρθρα Ριζοσπάστη κ.ά.) προπαγάνδιζε τότε τη Συμφωνία της Βάρκιζας ως σωτήρια, ισχυριζόμενη ότι «εξασφαλίζει την αποκατάσταση των λαϊκών ελευθεριών» και ανοίγει την «εποχή των ειρηνικών πολιτικών αγώνων». Σχεδόν έλεγαν καθαρά ότι ο «αντιφασιστικός» αγώνας είναι πιο σημαντικός από τον «αντιιμπεριαλιστικό» και ποτέ εκείνη την περίοδο δεν αποκάλεσαν τους Βρετανούς «ιμπεριαλιστές».

Όντως η Μόσχα είχε ξεκαθαρίσει ότι δεν πρόκειται να βοηθήσει (στάση τόσο πριν τον Δεκέμβρη όσο και ενόψει της «συμμαχικής» Διάσκεψης της Πάλτας, Φεβρουάριος 1945), αυτό όμως δεν αποτελεί άλλοθι για τη ντόπια σταλινική ηγεσία. Ακόμα και με την επιστροφή του «μεγάλου αρχηγού» Ζαχαριάδη, η προπαγάνδα για τη Συμφωνία της Βάρκιζας συνεχίστηκε και αυτή τηρήθηκε κατά γράμμα από την ηγεσία (σε σημείο να έχει ρόλο «οργάνου επιβολής της τάξης» απέναντι σε αγωνιστές που αρνούνταν να παραδοθούν).

Στο εσωτερικό του ΚΚΕ, ήταν αρκετοί αυτοί που αντέδρασαν και όλοι ένιωσαν προδομένοι. Όμως η αντιδημοκρατική «μονολιθικότητα» δεν άφησε περιθώρια συζήτησης και κάθε διαφωνία μετατράπηκε σε μια «πικρία στον λαϊκό» των αγωνιστών... Ο Άρης Βελουχιώτης ήταν από αυτούς που αρνήθηκαν έμπρακτα να

συνθηκολογήσουν. Το ΚΚΕ τον κατήγγειλε ως «προβοκάτορα» και τον άφησε στο έλεος των συμμοριών της αντίδρασης, που τον δολοφόνησαν. Οι αντάρτες του ΕΛΑΣ παρέδωσαν κλαίγοντας τα όπλα. Οι μηχανισμοί καταστολής τσάκισαν ό,τι είχε απομείνει από το παλιό αντάρτικο. Οι αντάρτες παραδόθηκαν από την ηγεσία τους μια φορά στα χέρια των βρετανών ιμπεριαλιστών και τώρα στα χέρια των συνεργατών των Ναζί, των συμμοριών που τρομοκρατούσαν, βασάνιζαν, βίαζαν, δολοφονούσαν. Οι φυλακές και λίγο αργότερα οι εξορίες γέμισαν. Για την αστική τάξη, οι μάζες ήταν η πραγματική απειλή της εξουσίας της μέχρι τέλους και αυτό εξηγεί τη λύσσα της.

Το έγκλημα ολοκληρώνεται με τις δολοφονίες τροτσκιστών, αρχαιομαρξιστών και άλλων αντιπολιτευόμενων. Ανίκανη η σταλινική ηγεσία του ΚΚΕ να οδηγήσει τις μάζες στη νίκη, ήταν ωστόσο εξαιρετικά ικανή για εκκαθαρίσεις μέσω του μηχανισμού της, ώστε να μην αμφισβητηθεί. Οι δολοφονίες κλιμακώνονταν όσο πλησίαζε ο Δεκέμβρης και στη διάρκεια του, φτάνοντας τις αρκετές εκατοντάδες και αποδεκατίζοντας τον ανθό της επαναστατικής πρωτοπορίας. Πολλοί που προσπάθησαν να ενταχθούν στο ΕΑΜ αποκρύπτοντας την ταυτότητά τους, εκτελέστηκαν. Οι τροτσκιστές βρέθηκαν ιδιαίτερα στο στόχαστρο στις παραμονές της Απελευθέρωσης, με λυσσασμένα άρθρα του Ριζοσπάστη που καλούσαν στην εξόντωσή τους, καθώς είχαν καταγγείλει ανοιχτά ότι οι Άγγλοι δεν έρχονται ως «ελευθερωτές», όπως τους καλωσόριζε το ΚΚΕ. Πολλοί πολέμησαν στα οδοφράγματα του Δεκέμβρη ή προσπάθησαν να συμμετάσχουν στις μάχες, όμως κυνηγήθηκαν και σφαγιασθήκαν με τον πιο ιταμό τρόπο από την ΟΠΛΑ. Μέχρι και σήμερα συκοφαντούνται συστηματικά από σταλινικούς και ρεφορμιστές, που μάλιστα αποσιωπούν ή δικαιολογούν αυτές τις δολοφονίες. Όμως η ιστορία δικαιώνει το τροτσκιστικό / επαναστατικό μαρξιστικό ρεύμα, τις βασικές αναλύσεις και επιλογές του: για τον ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα του πολέμου, την υπεράσπιση της ΕΣΣΔ, τον ρόλο των «συμμάχων» Βρετανών, την αντεπαναστατική φύση των σταλινικών, την ανάγκη επαναστατικής και όχι «δημοκρατικής αντιφασιστικής» διεξόδου – καθώς και την επίμονη προειδοποίησή τους ότι τα πάντα θα κριθούν στις πόλεις, όπως και έγινε. Οι σύντροφοι μας πολέμησαν και θυσιάστηκαν μαζί με την πρωτοπορία και τις μάζες, όπως πάντα έκανε το ρεύμα μας, που δεν έχει λερώσει τα χέρια του ούτε με προδοτικές συμφωνίες ούτε με αίμα αγωνιστών – και αυτό δεν αλλάζει.

■ Καζιάρη Σοφία